

THƯ VIỆN ĐIỆN TỬ

CÔNG GIÁO VIỆT NAM

Yêu Màu Áo Đen

ĐƯỜNG PHƯỢNG BAY

YÊU MÀU ÁO ĐEN

DŨNG LẠC

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1.....	3
CHƯƠNG 2.....	18
CHƯƠNG 3.....	32
CHƯƠNG 4.....	46
CHƯƠNG 5.....	63
CHƯƠNG 6.....	79
CHƯƠNG 7.....	92
CHƯƠNG 8.....	109
CHƯƠNG 9.....	127
CHƯƠNG 10.....	143
ĐOẠN KẾT.....	157

CHƯƠNG I

Chiếc xe lam cũ kỹ cố lết cho hết con dốc bờ hồ để ì ạch tiến đến cổng học viện Giáo Hoàng Piô X và ngừng cho khách xuống, trước khi lăn bánh tiếp con đường dẫn lên Đại học và ấp Đa Thiện. Hai vị sư nữ thông thả bước xuống, dáng điệu như ngượng ngùng e thẹn. Một làn gió mạnh thổi tới khiến cả hai vội đưa tay giữ chặt chiếc lúp đội sơ sài trên đầu, rồi nép bên nhau bước vào trong cổng. Màu áo xám nhạt tuy không nổi cho lắm giữa hàng cờ xí đủ màu, nhưng cả hai đều tưởng chừng như đang khởi đầu một cuộc diễn hành và thầm nghĩ hàng trăm cặp mắt sắp sửa đổ dồn về mình. Quan khách hôm nay dĩ nhiên sẽ có nhiều thành phần nữ giới, nhưng chắc hẳn họ sẽ là những nữ tu Phật giáo duy nhất đến dự lễ khánh thành một học viện Thiên Chúa giáo tại thị xã này.

Đà Lạt đã vào thu, nhưng trời sáng nay thật nhiều nắng. Mùa thu cao nguyên không lạnh lắm và gió vẫn còn nhẹ, như mơn trớn cây cỏ lá hoa. Thành phố xem chừng lấy lại bầu sinh khí nhộn nhịp với các sinh viên và học sinh trở lại trường sau ba tháng

nghỉ hè. Đà Lạt là chốn du lịch với muôn nét duyên dáng xinh tươi, nhưng Đà Lạt cũng là nơi quy tụ biết bao thành phần trẻ trung từ khắp nơi đổ về, Là đây khu vườn văn hoá đầy hứa hẹn, được lồng khung với vạn sắc hoa, quyến rũ và thơ mộng.

Thoáng ngược nhìn lên toà nhà bốn tầng hùng vĩ, rồi ngó quanh thấy trùng điệp đủ loại xe cộ của khách đậu kín trước và hai bên cơ sở, sư bà Đàm Thi bất giác lên tiếng:

- Diệu Thanh à, biết thế mình xin kiểu không tới có lẽ tốt hơn.

Hơi bối ngỡ, cô nữ tu trẻ mở to đôi mắt đáp nhẹ:

- Sao vậy sư bà? Mình nên có mặt để tỏ thiện chí và tình liên đới chứ!

- Đã đành mình nên đi. Càng khác biệt tôn giáo càng cần. Nhưng chẳng biết tại sao thấy mình lạc lõng xa lạ quá.

Diệu Thanh có người lạ theo cơn gió, nhưng vẫn cố rảo bước như để gây phấn chấn cho sư bà. Trong đầu nàng cũng bất ngờ so sánh ngôi chùa quá nhỏ bé khiêm tốn của mình nơi ấp Trại Hàm xa tít miệt ngoại ô với toà nhà học viện đồ sộ lại toạ lạc bên bờ

hồ Xuân Hương ngay kế trung tâm thành phố này. Nàng cũng hiểu và muốn biểu đồng tình với bề trên, nhưng nhất định giữ thái độ lạc quan:

- Đi cho biết đó biết đây, sư bà ạ. Phần gì mình cũng có cơ hội học hỏi thêm. Vả lại...

Sư bà bỗng ngắt lời Diệu Thanh, đưa tay chỉ về phía trước:

- Kia có mấy ông thầy đang tiến ra đón mình thì phải. Xem chừng mình đến hơi muộn. Có thể nghi lễ đã bắt đầu rồi.

Quả thế, mấy chủng sinh đơn đả chào đón rồi như hồi thúc hai người vào ngay hội trường.

Hàng ghế quan khách cơ hồ đã gần kín. Bầu khí trang nghiêm trịnh trọng bao trùm cả căn phòng tràn ngập ánh đèn. Dĩ nhiên hàng trăm cặp mắt hướng về hai vị khách quý khi ban tổ chức giới thiệu danh tính. Lại một tràng pháo tay vang lên. Hội trường tưng bừng chờ phút khai mạc.

Với diễn văn nối tiếp cùng những lời chúc mừng nồng nhiệt từ nhiều đại diện khác nhau, phần văn nghệ phụ diễn cũng được liên tục xen kẽ. Và rồi buổi lễ ra mắt Học viện đã kết thúc với chương

trình tiệc trà self-service tại nhà ăn dưới hầm cánh trái.

Thực ra, các giới chức và hàng giáo phẩm bên đạo đã tới đây để tổ chức lễ khánh thành và cắt băng khai mạc cơ sở mới từ chiều hôm trước, cùng với đủ nghi thức làm phép nhà cũng như lễ tuyên thệ của ban giám đốc và giáo sư. Hôm nay chỉ nhằm giới thiệu cho các giới chức và quan khách phần đời. Dĩ nhiên các tổ chức tôn giáo bạn cũng được mời đầy đủ. Mấy vị Thượng toạ và Đại đức từ các chùa Linh Sơn, Linh Quang, Linh Phương và Viên Quang hầu như cũng hiện diện cả trong buổi lễ. Tuy nhiên một vài vị đã ra về trước khi xuống nhà ăn, chẳng biết vì bận công việc hay ngần ngại phải dùng thực đơn không thích hợp, dẫu cho đã có người báo riêng rằng ban tổ chức cũng chuẩn bị sẵn cả đồ chay.

Diệu Thanh còn đang rụt rè đứng nép sau sư bà tại một góc phòng ăn thì đột nhiên một chủng sinh tiến đến lịch sự chào mời:

- Xin chào sư bà và ni cô. Tôi được đặc cử để tiếp đãi hầu chuyện hai vị. Thật hân hạnh được hai vị hiện diện hôm nay để khích lệ chúng tôi trên đường tu

học. Xin cả hai cứ tự nhiên coi đây như ở nhà. Nào, xin bắt đầu lấy và dùng chút đồ ăn.

Như bót được vẻ xa lạ, hai vị khách đã cùng với người chủng sinh tiến ra dùng đĩa lấy phần ăn trưa.

Sư bà lên tiếng:

- Cảm ơn thầy. Lần đầu chúng tôi được tới đây. Thật học viện lớn và đẹp quá. Chắc có nhiều thầy... ở trường này lắm?

- Hiện nay trường có tám lớp với khoảng hai trăm tu sinh. Ngôi trường cũ bên ấp Hà Đông quá chật hẹp. May mắn được Toà thánh và nhiều ân nhân giúp đỡ nên mới được thế này.

Diệu Thanh ra vẻ mạnh dạn:

- Xin thầy cho biết quý danh được không ạ?

- Thưa tôi là Hoàng, vừa lên năm thứ ba thần học. Tức là đã học ở đây sáu năm cả thầy rồi.

Ni cô như được đà hỏi thêm:

- Chắc thầy học ở đây sướng lắm nhỉ. À mà thầy... thích đi tu từ bao giờ?

Hoàng bỗng hơi giật mình vì người ni cô trẻ cứ nhìn chàng đăm đăm không rời, mà chưa gì đã muốn thắc mắc về đời tư mình như thế, Nhưng chàng cũng cố làm ra vẻ tự nhiên:

- Thấy nhà cao cửa rộng ai cũng bảo chúng tôi ở đây là sung sướng nhất đời. Ít người thực sự hiểu cho rằng chúng tôi phải trải qua một chương trình học vấn rất cực nhọc gồm tám năm trời đằng đằng.

Diệu Thanh tròn xoe đôi mắt:

- Sao phải học lâu thế, thưa thầy?

Hoàng nhẹ giọng:

- Theo truyền thống thì sau khi xong ban tú tài với bảy năm thuộc tiểu chủng viện, lên đây chúng tôi chỉ học thêm sáu năm nữa thôi. Tuy nhiên, bởi học viện này được thành lập theo tiêu chuẩn mới của các đại chủng viện quốc tế, nên hai năm triết đầu tiên được kéo ra thành bốn năm. Cũng may mà giữa hai chương trình triết và thần học, chúng tôi có một năm đi thử.

Diệu Thanh lại tò mò:

- Nghĩa là chính thầy đã qua năm thử đó? Thầy được thử ở đâu? Có... khó không?

Hoàng mỉm cười:

- Vâng, tôi được gửi tới một xứ đạo ở Bảo Lộc. Đã gọi là thử thì phải khó một tí chứ! Mà phần lớn khó hay không là ở lòng mình, dẫu đôi khi vị linh mục chính xứ nơi đó cũng vô tình hay hữu ý tạo nên một năm thử thách gay go cho mấy ông thầy trẻ. Riêng phần tôi, năm đó có ý nghĩa thực tập nhiều hơn.

Sư bà nãy giờ đứng yên nghe mẩu đối thoại giữa hai người, thong thả đặt ly nước xuống bàn rồi nhìn Hoàng:

- Có lẽ bữa trưa đã tạm đủ cho chúng tôi. Bây giờ, nếu được, xin phép thầy cho chúng tôi đi coi các phòng ốc của học viện. Được không ạ?

Hoàng vồn vã:

- Dạ đó cũng thuộc trong chương trình hôm nay mà. Chắc nhiều quan khách đã khởi sự rồi. Vậy xin mời sư bà và ni cô nhé.

Ba người rời phòng ăn đi ngược qua cánh phải để thăm gian phòng triển lãm. Tiếng nói cười ồ ào tứ phía khiến cả ba thấy tự nhiên và thân mật hơn. Hai vị khách tỏ ra rất chăm chú quan sát những bức

ảnh liên hệ tới các sinh hoạt học vấn cũng như các nghi thức tôn giáo. Nhận thấy các giáo sư đều là những linh mục ngoại quốc, sư bà lên tiếng hỏi:

- Quý thầy ở đây phải dùng ngoại ngữ trong lớp hay giáo sư giảng bằng tiếng Việt?

Hoàng xoa hai tay:

- Thưa trong giai đoạn đầu buộc phải dùng ngoại ngữ. Hy vọng ít năm nữa sẽ có những giáo sư người Việt. Bây giờ Pháp ngữ là chính. Sách vở thì cũng còn nhiều bằng tiếng La Tinh. Riêng chương trình bổ túc văn chương Việt Nam và môn giảng thuyết thì dĩ nhiên nhà trường phải thuê giáo sư người Việt.

Bống Diệu Thanh chỉ vào một bức hình chụp lại một trận đấu boxing và tươi cười nói:

- Ai ngờ quý thầy cũng chơi thể thao dữ ghê! Mà ai trông giống thầy Hoàng quá à!

Hoàng cười:

- Dạ đúng đó. Đây là buổi đấu bóng chuyền giao hữu với các sinh viên trường võ bị Quốc gia. Tôi nhờ hơi cao nên được mời tham dự cho vui đó thôi...

Diệu Thanh chưa chịu:

- Góm, thầy chỉ giỏi khiêm tốn để giấu tài. Ai còn dám hỏi chuyện gì thêm nữa!

Hoàng phân bua:

- Ni cô dạy quá lời. Học hành mệt thì phải có chút thể thao giải trí chứ. Vả lại...

Sư bà ngắt lời, như muốn đổi câu chuyện:

- Các thầy đông đảo thế này, chắc ngoài việc học hành ra, còn có nhiều sinh hoạt khác nữa, cả trong nhà cũng như bên ngoài phải không?

Hoàng gật đầu:

- Vâng thì cũng có một số sinh hoạt này nọ, Tổ chức nào xem ra cũng cần như thế. Vả lại học viện này có những liên hệ với nhiều chỗ khác, cả về đạo cũng như đời.

Diệu Thanh như muốn tra khảo thêm:

Xin hỏi thầy Hoàng một điều: Có phải trong phần văn nghệ lúc nãy, bài vũ 'Tiếng hát Mừng Luông' là do chính các thầy đảm trách không?

Hoàng đưa tay xoa cằm, ngần ngừ nói:

- Ni cô đã nhận định thì làm sao mà sai được. Mà võ tân thời đã cầu viện bên Đại học. Còn lại mà múa Thượng mình phải ráng mà gánh vác chứ không thì coi sao nổi. Chỉ mong không bị quan khách chê bai...

Diệu Thanh tấn công:

- Gớm quý thầy hoá trang khéo ơ là khéo! Không để ý kỹ, chắc ai cũng tưởng là các cô bên ngoài.

Sư bà nhìn xéo Diệu Thanh rồi nói băng quơ:

- Thị xã Đà Lạt chắc rất hãnh diện với sự góp mặt của học viện này. Bên Phật giáo chúng tôi cũng mừng lây và hy vọng sẽ cùng tiếp tay để phát triển văn hoá cũng như đời sống tôn giáo của dân tộc mình.

Trò chuyện lan man, ba người bước lên hai đợt cầu thang dẫn vào cửa nguyện đường lúc nào không hay. Sư bà vòng hai tay như muốn bái niệm cung kính. Còn Diệu Thanh thì cơ hồ rất mực chăm chú nhìn lên bức tượng Chúa tử nạn trên thập giá treo cao nổi bật phía sau bàn thờ. Rồi nàng đưa mắt

một vòng ngắm mười bốn bức tranh khắc bằng gỗ diễn tả các chặng đường chịu khổ hình của Chúa. Bất giác đôi mắt Diệu Thanh như nhắm lại: nàng vừa thoáng thấy một cảm giác diệu kỳ ngây ngất trong đầu. Mãi tới lúc bước qua cửa chính của thư viện nằm phía mặt tiền, Diệu Thanh mới như bừng tỉnh để nghe Hoàng cất giọng:

- Bởi mong học viện sẽ tồn tại lâu dài, nên ban giám đốc lưu ý đến cái thư viện này đặc biệt lắm. Nghe đâu tiền quyên góp được đã phải chi cho việc mua sách nhiều hơn cả việc mua thực phẩm và dụng cụ trong nhà.

Diệu Thanh như bỡ ngỡ:

- Sao không thấy sách tiếng Việt nào cả vậy thầy?

Hoàng chỉ tay lên ngang đầu:

- Ở lầu hai cơ ni cô ạ. Chút nữa ni cô sẽ thấy; mà ngay truyện Tàu, tiểu thuyết cũng có đủ cả cho mà coi.

Diệu Thanh tròn mắt:

- Các thầy cũng được đọc tiểu thuyết sao? Mà các môn học dồn dập như thế còn giờ đâu mà...

Sư bà mỉm cười:

- Thì thư viện nào chả muốn có đủ mọi thứ sách. Nhưng chắc ở đây chỉ những khi nghiên cứu riêng mới cần đọc. Ừ mà... Diệu Thanh xem chừng ưa hỏi lẫn thẩn quá đó nghe.

Lúc cả ba ra khỏi thư viện để leo lên sân thượng trên lầu bốn, ánh nắng có phần dịu hơn và gió lâu lâu mới thổi tới một cơn từ phía hồ Xuân Hương. Xem chừng quan khách ai cũng muốn lên chỗ cao nhất của toà nhà này để ngắm cho rõ tứ phía. Tiếng nói cười như càng lớn hơn để đua với tiếng gió. Xa xa, rặng núi xanh biếc với ngọn Lâm Viên hùng vĩ hiện rõ mồn một. Ngôi tháp chuông Viện Đại học cũng vươn lên ở góc tay mặt. Chùa Linh Sơn in đậm nét với hàng mái đỏ uốn cong nằm bên cánh trái. Ở giữa và gần kề nhất là dãy nhà hình chữ U của trường nữ trung học Bùi thị Xuân.

Diệu Thanh lại bất ngờ lên tiếng:

- Phong cảnh hữu tình thế này chắc ai cũng ham được lên đây... tu lắm!

Rồi hóm hỉnh nhìn Hoàng, nàng tiếp:

- À mà gần ngôi trường nữ thế kia có... sao không? Sợ các cô nữ sinh bên đó dám chọc phá các thầy lắm à!

Hoàng cười:

- Lâu lâu cũng có chút đỉnh. Nhưng chắc trời định thế, biết đâu để thực hiện câu 'lửa thử vàng'!

Sư bà xoay người về hướng trước rồi thong thả đưa tay chỉ về phía ấp Trại Hàm xa khuất sau rừng thông dài:

- Xin giới thiệu chùa Linh Phong bé nhỏ của chúng tôi nằm tí mãi vùng ngoại ô kia kìa. Bữa nào rảnh rỗi và nếu thầy không chê, xin mời thầy quá bộ ghé thăm. Trường hợp muốn đi xe đò, xin cứ ra khu phố Hoà Bình bắt xe Trại Mát-Trại Hàm rất thuận tiện.

Hoàng tỏ ra sung sướng:

- Vâng thế nào cũng có dịp được hân hạnh ghé thăm quý tu viện. Chỉ e đến vào những giờ giấc gây phiền phức cho chùa.

Diệu Thanh nhanh nhẩu:

- Nhất định chả khó bằng ghé thăm quý thầy ở đây. Sinh hoạt chùa sư nữ đơn giản lắm, thầy chớ ngại. Mong thầy kiếm được ngày rảnh sớm đó.

Hoàng tỏ vẻ ngần ngừ, ra chiều muốn hỏi thêm chi tiết, thì Diệu Thanh đã khua tay:

- Thầy cứ bấm chuông, vào chỗ nhà khách rồi nói xin gặp sư bà. Còn không cứ hỏi ni cô Diệu Thanh.

Hoàng chớp lệ đôi mắt rồi khẽ gật đầu, như dấu hiệu của một chấp nhận, một đoạn hứa.

Sư bà nhìn Diệu Thanh rồi ngó Hoàng:

- Thôi mình xin kiếu ra về đi. Cảm ơn thầy đã mất nhiều công sức đưa chúng tôi đi thăm nhà. Xin cầu chúc thầy luôn được Khang an và mau đạt được ý nguyện.

Rồi cả ba thong thả bước xuống các đợt cầu thang để ra phía tiền đường, sau khi Hoàng đã không quên chỉ cho hai vị nữ tu khu nhà riêng dành cho quý vị giáo sư cũng như các thượng khách. Để chiều ý Diệu Thanh, chàng cũng dẫn cả hai vào xem một căn phòng mẫu của các chủng sinh, cũng như nói thêm chi tiết về hệ thống tổ chức và sinh hoạt

hàng ngày của học viện. Lúc xuống tới cửa thì may mắn chuyến xe nhà dùng để tiễn khách ra phố chợ cũng sắp sửa chuyển bánh. Ba cánh tay còn đưa vẫy mãi cho tới khi xe khuất dạng sau cánh cổng lớn. Diệu Thanh cơ hồ còn ngần ngừ chưa muốn ra về.

CHƯƠNG 2

Ấp Trại Hàm như còn chìm trong làn sương mai dày đặc. Trận mưa đêm vừa qua có lẽ làm tăng thêm bầu khí lạnh lẽo của vùng ngoại ô heo hút này. Tiếng chim gọi nhau ríu rít từ phía như báo hiệu một ngày nữa đã bắt đầu. Lâu lâu lại có tiếng xe chạy ngoài con lộ, tuy có trái nhựa nhưng xem chừng lắm ổ gà, dường như muốn phá tan khung cảnh cô tịch đìu hiu trong xóm thôn.

Trại Hàm ở vào địa thế khá ẩn khuất và hầu như thiếu vắng cảnh buôn bán thương mại. Tuy nhiên, Trại Hàm chẳng xa lạ gì với dân chúng vùng Đà Lạt, bởi lẽ nơi đây có những vườn mận nổi tiếng hàng đầu. Xem chừng danh tiếng mận trại hàm đã đồn thổi đi khắp chốn, kể cả thủ đô Sài Gòn. Hàng năm, cứ tới mùa Giáng sinh và Tết, mận đã đem lại nguồn lợi tức không nhỏ cho các chủ vườn. Các vựa trái cây ngoài thị xã đua nhau vào tận nơi trả giá.

Lúc này mới vào thu nên mùa đơm trái coi như mới bắt đầu khởi sự. Sinh hoạt trong ấp còn chìm lắng, nhàn hạ. Cuộc sống êm đềm lặng trôi như giòng suối nhỏ chảy qua cổng chùa sư nữ toạ lạc sâu vào phía chân đồi thoai thoải ở phía nam thôn ấp. Dân chúng đã nhiều năm quen với nếp sống cô tịch

này và giữa cảnh đất nước loạn ly, họ chỉ mong được an phận, dẫu có nghèo, có thiếu thốn đi nữa. Ngoài những trường hợp phải đến trụ sở ấp làm giấy tờ, hay có việc phải tới trường sơ cấp gặp mấy cô giáo giải quyết những trường hợp bất thường liên hệ đến con cái, họ chỉ còn biết một tháng đôi lần lên chùa thắp nhang khẩn Phật cầu ơn cho gia đình.

Sáng nay, ni cô Diệu Thanh dậy thật sớm. Cả tuần qua xem chừng giấc ngủ không thấy thoải mái, kể từ hôm nàng theo sư bà đi dự lễ khánh thành bên Học viện. Diệu Thanh cố gắng để không tin rằng lý do khó ngủ là tại cái ngày hôm đó, nhưng đầu óc nàng cứ như đổ lỗi cho cuộc 'du hành' khác thường tuần rồi. Nàng không hề dám hé môi kể cho sư bà hay, cũng như chẳng muốn nhắc lại hoặc nhận định gì thêm về những diễn biến của buổi thăm viếng ấy. Đột nhiên nàng thấy sợ. Sợ sư bà đọc được tâm tư mình rồi hỏi han, thắc mắc. Nàng vẫn biết sư bà rất quý mến và tin cẩn mình. Nàng biết rõ lắm, kể từ buổi xin vào tu ở đây, mỗi ngày nàng mỗi được thêm cảm tình của cả sáu, bảy chị em trong chùa. Từ việc chăm chú kinh kệ cho đến chuyện chu toàn bốn phận thường nhật, khi sẵn sóc mấy khoảng vườn mận, lúc tưới bón luống rau nướng khoai, khi lại qua dãy nhà 'thợ' để đan cói, cuốn màn..., nhất

nhất nàng đều nhận thấy mình thật thành công, đắc ý, kèm theo niềm hãnh diện và thản nhiên hết mực.

Thế mà sáng nay Diệu Thanh bất ngờ thấy một đổi thay lớn lao nơi tâm trí. Lúc ngồi trước bàn thờ Phật lâm râm tụng niệm, nàng bỗng thấy mình như người mất hồn, miệng đọc mà lòng không thể suy, đầu óc vô phương tập trung được như khi trước. Nhìn lên tượng đức Như Lai, nàng thấy lo sợ đến độ run rẩy cả hai tay. Có thể nào mình thay lòng đổi dạ được! Đường tu của mình đang trơn tru an bình mà! Diệu Thanh chợt nhớ lại mấy năm trước đã có dịp đọc tập truyện Hồn Bướm Mơ Tiên của nhà văn Khái Hưng, theo chương trình văn chương bậc trung học, và tâm sự ‘chú tiểu’ Lan đã một lần gây nhiều xúc động cho nàng. Chẳng lẽ mình đây lại rơi vào trường hợp khúc mắc đầy rắc rối của Lan! Mình không khổ sở đến độ là gái mà phải giả trai lên chùa tu như Lan, nhưng cơ hồ lòng trí mình đang bị xâu xé bởi hình ảnh một người thanh niên khác tôn giáo cũng đang tu gần đây. Diệu Thanh không thể tự dối mình được. Từng đêm nàng đã trần trọc bởi dáng dấp và giọng nói của Hoàng. Như hết cung cách Nguyễn Du diễn tả trong Đoạn Trường Tân Thanh: Bâng khuâng nhớ cảnh nhớ người, nhớ nơi kỳ ngộ vội dời chân đi. Đặc biệt mỗi lúc chiều tà, ngược nhìn ánh dương còn le lói phía trời tây bắc, Diệu

Thanh lại thấy như in trong đầu bóng ngôi học viện đang ngạo nghễ vươn lên khỏi hàng thông hùng vĩ bên bờ hồ. Rồi nữa, mấy căn nhà của trường nữ Bùi thị Xuân đã nhiều lần như thách thức, như chọc ghẹo nàng. Biết đâu Hoàng chẳng đang ngó qua bên đó chăm chú! Chàng đâu có thêm dành phút giây nào để tưởng nhớ đến ngôi chùa bé nhỏ nơi thôn ấp hẻo lánh này!

Bỗng có tiếng chó sủa vang đâu đó khiến Diệu Thanh thấy chợt tỉnh. Như để được tăng thêm sức mạnh, nàng lại rón rén lấy mấy cây hương đốt rồi cắm vào bát nhang trước bàn thờ, đoạn quỳ xuống chấp tay khẩn niệm như vừa đủ cho đấng linh thiêng nghe:

- Xin Phật tổ tỏ lòng từ bi thương cứu giúp con. Con đã thề nguyện cố dứt bỏ lòng trần tục. Xin cho con đủ nghị lực sống tròn kiếp tu...

Đã đứng lên một hồi lâu rồi mà Diệu Thanh vẫn thấy lòng trống vắng lạ thường. Nàng mừng tượng mình chẳng còn là Diệu Thanh của tháng năm trước đây nữa. Chưa lần nào tâm tư nàng lại quay cuồng trong cái vắng lặng hắt hiu ôm kín cảnh chùa như hôm nay. Bầu khí âm u tịch mịch của buổi sớm mai tình cờ như có mãnh lực khiến nàng phải đưa trí ôn

lại quăng đời dĩ vãng. Và bất giác, Diệu Thanh nhắm chặt đôi mắt. Những hình ảnh đẹp như thơ của chuỗi ngày còn cắp sách đến trường bắt đầu xuất hiện. Nàng không thể nào quên được những kỷ niệm ngà ngọc bên lũ bạn. Trường trung học Di Linh đó, nơi vất vả với những bài vở, nhất là hai dịp thi tú tài. Nhưng đấy cũng là nơi nảy sinh mối tình đầu mộng mơ của nàng. Người yêu là một chàng thiếu úy Biệt động quân, đã ngọt ngọt đi vào lòng đất sau một cuộc tấn kích bất ngờ của quân địch vào quận lỵ. Cùng chôn theo chàng là những cánh thơ đầy ấp ân tình, những lần đan tay sánh bước bên đồi trà, những lời thương yêu ngào ngạt hương hoa.

Diệu Thanh như đã chết một lần. Bầu trời dịu hiền của vùng Di Linh không đủ sức tạo ủi an. Tình nghĩa sâu đậm của bạn bè không níu kéo được niềm vui. Mọi ước mơ như tan theo mây khói, bởi vườn hoa thương yêu đã tàn lụi, héo hắt. Thế là nàng đã rớt khi thi tuyển vào Đại học Sư phạm Sài Gòn. Tháng ngày càng thêm ảm đạm. Bầu trời tưởng chừng đầy những mây đen lăm le kéo về làm mưa giông bão tố. Đôi ba lần ý nghĩ quyên sinh lớn vờ trong đầu, nhưng Diệu Thanh đã chọn đường tu. Qua lời giới thiệu của một Phật tử thuần thành, nàng đã lên thăm chùa sư nữ trên Đà Lạt để rồi cuối

cùng người nữ sinh sầu muộn hôm nào đã trở thành ni cô Diệu Thanh.

Gia đình nàng sững sờ. Mấy đứa em ngờ ngạc hỏi nhau rồi nhất định cản ngăn. Nhưng nàng đã ra đi, không ngần ngại, chẳng vấn vương. Cô bạn gái thân nhất gửi tặng nàng bản nhạc Truyện tình Lan và Điệp dài dang đặc với ba ca khúc liên tục, nhưng rồi Diệu Thanh xin gửi trả lại, viện cớ mình đi tu nào đâu tại người yêu bội tình! Diệu Thanh tự nghĩ nếu Viễn bỏ nàng để đi yêu thương rồi cưới người khác, chắc nàng chẳng đau sầu như hoàn cảnh lúc này. Tình người đời đổi thay, lịch sử nhân loại đã liên tục chứng kiến, có chi mà phải để lòng nát tan, túi hận. Nhưng ở đây, nàng thấy sầu buồn cho số phận. Ông trời như không cho mình phần may của duyên số. Mọi tình đầu đã là tất cả đời nàng. Như cung đàn đã vỡ. Sống nào khác chi đã chết. Vòng giây oan nghiệt đã xiết chặt cả hiện tại lẫn tương lai. Nên tất cả như đã hết. Làm chi khác được nếu chẳng cắt tóc vào chùa!

Ngày xuất gia, Diệu Thanh chỉ còn một niềm tin duy nhất là với tiếng chuông sớm mai và câu kinh ban chiều, đời nàng sẽ được gói trọn trong ánh mắt của đấng Thế tôn để rồi tìm lại được phần nào ý nghĩa. Nàng dần bớt than thân trách phận. Bóng

người xưa dần phai theo tình yêu cũ. nhiều lần ngồi thả hồn vào cõi hư vô, Diệu Thanh thấm nhuần đạo lý sắc sắc không không của Phật tổ. Bởi đó nàng không còn ước mộng viễn vông rằng kiếp sau sẽ được gặp lại Viễn. Dù ở kiếp nào, Diệu Thanh không còn thấy lý do để hận đời nữa. Khói nhang cửa thiền đã có tác dụng như lời ru êm, như tiếng vỗ về để Diệu Thanh tìm được vui giữa cảnh đời vô thường trở trêu.

Rồi tháng ngày qua, với tâm sự nguôi ngoai thanh thản, Diệu Thanh đã rập tâm học hỏi giáo lý nhà Phật. Trước đây, nàng chỉ mơ hồ nghe nói đến những tiếng Tứ diệu đế, Bát chánh đạo, Nát bàn... và cũng chỉ năm thì mười họa mới theo mẹ lên chùa trong những dịp lễ lớn như Vu lan hoặc ngày Phật đản. Giờ đây, qua những buổi học hỏi với sư bà cũng như những dịp tu nghiệp định kỳ tại nhiều chùa khác nhau, Diệu Thanh đã nắm khá vững giáo thuyết của đạo. Cuộc đời và thân thể của Phật tổ Thích Ca Mâu Ni đã được nàng nghiền ngẫm chăm chú nhiều lần và học được từ ngài những bài học lớn về các đức Đại hùng, Đại lực và Đại bi.

Mới đây sư bà lại thỉnh được ni sư nổi danh Huệ Liên từ Huế vào dạy liên tục mười ngày về kinh điển Phật giáo cũng như những phương thức tham thiền

tân kỳ nhất. Đặc biệt hơn nữa, tháng trước bên viện đại học có tổ chức mấy buổi thuyết trình về năm thời kỳ hoàng pháp của Phật giáo và ý nghĩa đời tu ngày nay. Diệu Thanh và hai ni cô xuất sắc khác đã được sư bà cử đi tham dự, khiến nàng mỗi ngày thấy mình mỗi tự tin và hăng say hơn trong bước đường theo chân đấng sáng lập đạo Phật mà tu thân để cứu nhân độ thế. Và rồi sau hơn ba năm trời nấp bóng cửa thiền và ân cần giữ đủ tam quy ngũ giới nhà chùa, Diệu Thanh đã tỏ ra khá chững chạc và nổi bật hơn cả trong các chị em.

Nhưng rồi buổi hội ngộ hôm nào đã bất thần gây sóng gió trong hồn Diệu Thanh. Bóng dáng Hoàng gọn gàng trong chiếc áo dòng đen đã làm xáo trộn nếp sống bình thản cũ nơi nàng. Nét hồn nhiên trong sáng cộng với khuôn mặt cương nghị của chàng tựa như cứ đeo đuổi ám ảnh Diệu Thanh không phút rời. Lạ thật, bên đạo Chúa đào đầu ra được lắm thanh niên tuấn tú hy sinh cho lý tưởng đến thế! Nhất định con số đông đảo bên học viện ấy phải là những chàng trai có học, có tương lai hứa hẹn trên đường tiến thủ công danh. Nhưng họ đã vượt lên trên cái tầm thường của trần đời, cơ hồ đeo vào mình những đôi cánh thiên thần để bay bổng trong không gian diệu vợi. Nào khác chi vết

bước của đức Quan Âm từ bi hải hà mà mình đang tôn thờ theo gót.

Diệu Thanh cố vùng vẫy để thoát ra khỏi những ý nghĩ đang trói chặt tim óc nàng đến nghẹt thở. Nàng muốn bịt đôi tai lại để khỏi nghe âm vang trong đầu giọng nói ngọt ngào đầm ấm của Hoàng. Đôi mắt nữa, ước sao thôi gọi ảnh kéo còn thấp thoáng thấy làn tóc bồng bênh trên vầng trán cao! Làm sao để thôi tưởng tượng chàng đang ung dung bước xuống những cấp thang lầu hay thông thả dạo bước ngoài vườn hoa trước nhà! Cái gì đã xâm chiếm, đã tấn công vũ bão vào hồn mình? Tôn giáo đột nhiên mất dần cường lực nơi mình chẳng? Lẽ nào ái tình lại xuất hiện để đe dọa cuộc sống an vui mình đã phải mất mấy năm trời gầy dựng vun xới! Chỉ biết rõ rằng, sáng nay, dầu đã một mình ngồi cầu khẩn trước Phật tổ lâu giờ, Diệu Thanh cũng chẳng thấy lòng nguôi ngoai được bao nhiêu. Cho tới lúc một hồi chuông vang dội đánh thức cả nhà ra tụng kinh nơi chánh điện, nàng vẫn chưa định thần lại được. Chả bù cho trước đây. Cuối giờ dần qua đầu giờ mao mỗi buổi sớm mai vẫn là những phút giây thanh thản sảng khoái nhất trong ngày, khi Diệu Thanh được sắp hàng sau sư bà để cùng các ni cô khác ngâm nga những bài kệ có tác dụng

siêu thăng và giải thoát tâm tư, đem ánh sáng và sinh lực cho cả một ngày tu đầy ý nghĩa.

Hôm nay, Diệu Thanh chỉ mơ hồ thấy bóng sư bà ngồi chủ tọa giữa chiếc chiếu hoa cạp điều, sang sáng cất giọng đọc theo quyển sách đặt trên chiếc giá trước mặt. Tai nàng cũng nghe thấy từng tiếng mõ lóc cóc qua nhịp tay vị trưởng chùa, cũng như lâu lâu điểm thêm tiếng chuông nhỏ rất giòn, nhưng tất cả chỉ như những âm thanh vang vọng từ một cõi xa xăm nào đó. Rồi mùi trầm làn hương cũng không còn gợi được nét tôn nghiêm huyền ảo của ngày nào nữa, mà vô tình như tạo nên một bầu khí u tịch đầy vẻ kỳ quái trước mắt Diệu Thanh. Nàng cố vận dụng hết nét tỉnh táo để cũng ngâm nga theo các ni cô ngồi cạnh, nhưng bất giác thấy mình như một người khách lạ. Đôi lúc nàng có cảm giác sợ hãi tột độ. Rồi mặc cảm tội lỗi lảng vảng trong đầu. Gắng gượng lắm Diệu Thanh mới kết thúc giờ tụng kinh sớm mai mà không để xảy ra chuyện gì bất thường xáo trộn.

Lúc ra vườn mận làm công tác đẩy cỏ, Diệu Thanh như cố tránh né mọi người. Nàng ráng hít thở thật nhiều khí mát ban mai, hy vọng đầu óc sẽ bớt căng thẳng và tháng ngày mơ hồ chờ đợi sẽ bớt dài như những cành mận mãi vươn ra. Tiếng nước

chảy róc rách dưới khe suối khiến nàng bỗng thấy vui vui. Diệu Thanh cố tìm an ủi mình. Mọi biển cố rồi cũng chỉ như những bóng mây. Đến rồi lại đi. Thăng cũng sẽ trầm. Đột nhiên nàng khẽ mỉm cười. Một cánh chim bay qua đầu rồi cất tiếng hót lạnh lạnh như muốn cảm thông, khích lệ.

Bỗng ni cô Nhã Minh xăm xăm từ đâu bước tới, vai quấy đôi thùng vắt vẻo, xem chừng như xuống suối gánh nước lên tưới hoa trước chùa. Dáng người phục phịch thô kệch, nhưng Nhã Minh rất hợp tính với Diệu Thanh. Dĩ nhiên Diệu Thanh đã từng bày tỏ tâm sự với người bạn đồng môn. Thấy Diệu Thanh một mình làm cỏ, Nhã Minh gọi với từ xa:

- Mô Phật, Diệu Thanh phải không? Sao hôm nay ra vườn sớm thế! Quên cả điểm tâm, đúng không?

Diệu Thanh nói vội:

- Hôm nay em không đói, Nhã Minh ạ. Vả lại muốn vận động sớm một chút cho khoẻ khoắn.

Nhã Minh đặt đôi thùng xuống cạnh một gốc mận, tiến về phía trước Diệu Thanh rồi hạ giọng:

- Diệu Thanh à, có chi làm chi mệt và... buồn phải không? Mô Phật, mấy hôm nay em linh cảm có chi khang khác với chi.

Diệu Thanh ấp úng:

- Không có chuyện chi... đáng lưu ý đâu Nhã Minh ạ. Có thể vì thời tiết thay đổi nên em không được khoẻ trong người.

Nhã Minh nhìn soi mói:

- Nhưng em thấy lần này chi như không được vui và hầu như chả thấy đâu nét hồn nhiên trước nữa.

Diệu Thanh bào chữa:

- Có thể em bị lữ ma vương quấy nhiễu đôi chút. Chắc nay mai cũng sẽ qua chi ạ. Em định mỗi sáng sẽ dậy sớm hơn để thắp nhang cúng Phật tổ xin được phù hộ cách riêng.

Nhã Minh gật gù:

- Phải đấy. Diệu Thanh nên thận trọng. Chớ để tâm trí bị mất phần khinh an tinh tấn. Tốt nhất chi nên tập trung tư tưởng để chuyên chú hơn về Tứ

Vô Lượng Tâm, tức là bốn đức từ bi hỷ xả. Mong chị được chóng toại nguyện nhé.

Lúc Nhã Minh đã đi khuất sau hàng dậu dâm bụi, Diệu Thanh như hoàn hồn, thở phào trong cảm giác sáng khoái. Lạ thật, Nhã Minh đọc được cả tâm hồn mình nữa sao! Giá nàng được ở ngoài đời sống nghề bói toán, nhất định Nhã Minh sẽ phải nổi tiếng và đắt khách lắm.

Bống Diệu Thanh tự hỏi phải chăng nàng đã nở tâm nói dối người bạn thân lúc nào cũng mong cho mình được may lành. Nhưng nàng lại tự biện minh cho mình ngay, vì thật ra nào đã có chuyện chi cụ thể gây trở ngại cho đường tu đâu mà cần thổ lộ hết ngay với Nhã Minh! Bóng hình của Hoàng chẳng qua cũng chỉ là sự hiện diện của một người tu sĩ như bao người khác mình đã từng gặp. Chưa một lời nói hay cử chỉ nào khiến mình phải lo sợ hoặc ân hận về mối liên hệ hai bên. Lý tưởng tu trì vẫn nồng nhiệt dạt dào nơi tâm trí. Thôi, cứ coi như mấy ngày nóng sốt cảm mạo của tinh thần. Rồi tất cả sẽ qua. Mình cũng sẽ quên. Tháng ngày sẽ lại yên hàn thanh thản.

Diệu Thanh cố trấn tĩnh mình liên tục như thế. Nàng ước mong ngày cứ dài mãi để nàng còn được

bầu bạn với từng vạt nắng, từng cơn gió, từng tiếng chim ríu rít trên cành. Nàng sợ bóng đêm. Giấc ngủ khó khăn chỉ tạo đêm thành kinh hoàng, ác mộng.

CHƯƠNG 3

Sư bà đau liệt giường cả đến năm sáu hôm nay. Sinh hoạt tại chùa sư nữ có vẻ chìm xuống. Việc chủ toạ kinh kệ thường được trao cho Diệu Thanh cùng với hai ni cô 'thâm niên' khác, nhưng Diệu Thanh cứ luôn kiếm cớ để xin kiếu. Cô y tá khá nổi tiếng từ Trại Mát xuống săn sóc vị trưởng chùa mỗi ngày, nhưng xem chừng chưa thấy bệnh tình lạc quan hơn bao nhiêu. Bệnh nhân tuy chưa cao tuổi lắm, nhưng bởi công việc đa đoan, nhiệm vụ nặng nề, nhất là với cái nhu cầu cải tiến đời sống tăng ni hiện tại mỗi ngày mỗi gia tăng, thành thử sức khoẻ sư bà xem ra giảm sút khá mau.

Hôm nay là lần thứ hai Diệu Thanh phải thay sư bà để ra chợ Đà Lạt mua sắm. Đã từ lâu, sư bà rất tín nhiệm đức tính cẩn thận minh bạch của nàng nên thường hay cùng Diệu Thanh bàn luận những chuyện thường nhật của chùa, kể cả việc tiền nong chi tiêu. Cuối tuần vừa rồi, tuy rất ngại, nhưng nàng đã vâng lời để xách giỏ đi chợ. Thoạt đầu nàng đã định ra bến xe Lam đi chợ Trại Mát, nhưng nghe nói chợ nhỏ này vừa mắc lại vừa thiếu đủ thứ, nàng đành phải chờ xe đò lên phố Hoà Bình.

Vì là ngày chủ nhật nên phố xá tấp nập khác thường. Trời lại nắng ráo nên xem chừng ai cũng muốn tuồn ra đường. Xe cộ ngược xuôi tạo tiếng ồn ào tứ phía khiến mọi người có cái cảm giác Đà Lạt bây giờ đã mất đi vẻ êm đềm thanh thản của những năm trước đây. Hoàn cảnh chiến tranh cộng với nhu cầu sinh hoạt tân tiến cơ hồ gọi mời dân chúng kéo nhau về thành phố mỗi ngày mỗi đông. Con số các trường học cũng như các cơ sở huấn luyện cũng gia tăng khác thường, để rồi vào những ngày lễ lớn hay cuối tuần như hôm nay, Đà Lạt khác nào cô gái vừa dậy thì, xôn xao, diêm dúa khoe khoang hương sắc.

Lúc chiếc xe Rờ-nô cũ kỹ thả dốc xuống tới gần bờ hồ Xuân Hương, hành khách như nhốn nháo ngó nhìn cả về phía mặt nước trong xanh phẳng lặng như không có chút gợn sóng. Chưa gì mà ai nấy như đã sẵn sàng để chuẩn bị xuống xe. Khách đi chợ trên đường này có vẻ đã quen với hình ảnh sư bà đi chợ nên một số xem chừng bỡ ngỡ khi thấy một ni cô trẻ xách giỏ ra phố hôm nay. Với Diệu Thanh, nàng cũng còn đôi chút ngỡ ngàng, nhưng trong thâm tâm, nàng đang thực sự chú ý tới bóng ngôi học viện ẩn hiện sau làn thông bên kia hồ. Nắng chan hoà khiến toà nhà bốn lầu như nhảy múa trước mặt nàng. Hôm nay chủ nhật, có lẽ bên

trường không có lớp học, nhưng chắc có nhiều lễ nghi và những sinh hoạt bên ngoài. Biết đâu lại chẳng đang có một trận thể thao, một buổi trình tấu thánh ca hoặc một cuộc thuyết trình văn hoá nào đó!

Một cơn gió mạnh vèo thổi khiến thân xe hơi chao động. Diệu Thanh lim dim đôi mắt. Nước mặt hồ xanh thẫm thẫm và tưởng chừng sâu hơn mọi khi. Phía bên kia, hai vườn hoa Bích Câu và Tao Đàn đang rực rỡ sắc màu. Nhà Thủy tạ giữa hồ đã mở cửa với tiếng nhạc vang theo mặt nước. Bóng người lơ nhố hai bên với áo quần hoa hoè sặc sỡ. Chắc hẳn người ta sắp tổ chức một party lớn hôm nay, mượn phong cảnh hữu tình của mặt hồ tạo thêm hứng thú. Chiến tranh vẫn diễn ra ác liệt, việc chết chóc ngày nào cũng nghe nhắc trên báo chí, nhưng thiên hạ vẫn còn đủ lý do và tìm được nhiều cách du hí ăn chơi. Tưởng chừng một nhu cầu không thể thiếu được. Cuộc sống chắc phải có đua đòi cạnh tranh. Đòi người bao giờ mới hết là bí mật, hết khó hiểu đây!

Diệu Thanh như lại chìm đắm trong suy tư bất ngờ. Ngày vui hồn nhiên của thời trẻ đã chấm dứt khi mỗi tình yêu đầu tiên bị chôn vùi theo năm mộ của Viễn. Rồi câu kinh tiếng mõ nơi cửa thiền đã

đưa dắt nàng tới con đường trầm lặng yên tĩnh của đạo pháp nhà Phật. Gần bốn năm trời đã khiến Diệu Thanh không thấy khác biệt chi lắm giữa buồn với vui, giữa sống với chết, giữa có và không. Nàng đã biết an phận sau khi thấy con tim được cửa đóng then cài cho yên một đời tình đã một lần cuồng si giông tố. Với Diệu Thanh, âu là những tiếng thét gào hỗn loạn của tuổi dậy thì đã vĩnh viễn bật tằm khi nàng quyết định nung cửa từ bi mà xa lánh trần đời lắm oan nghiệt, trái ngang.

Nhưng phải chăng con ma tình giờ đây đang làm le sống dậy để quấy quất tâm tư nàng? Phải chăng dứt khoát đóng chặt cửa lòng trước sau rồi cũng chỉ là một ảo tưởng với Diệu Thanh? Nàng còn nhớ rõ lắm, mấy lần theo lũ bạn đi coi bói, người ta đều gần xa tiên đoán một tương lai đầy sóng gió nội tâm sau khi cẩn thận quan sát đường tâm đạo trên bàn tay nàng. Đa tình đa cảm là thế nào? Nó xấu xa ghê sợ lắm sao? Phật pháp nhiệm mầu không đủ mãnh lực giải thoát cho các nạn nhân vô tội đó sao? Chẳng lẽ mấy câu đoán mò của các ông thầy bói vườn đó lại linh hơn cả những lời sấm ký Delphi lừng danh bên Hy Lạp xưa?

Diệu Thanh thấy đầu óc như tơ vò. Bên ngoài thành xe phía trái, Thao Trường, Hotel Palace, rồi

biệt thự Hai Trang, tất cả như đang nhảy múa theo hàng thông xanh thẫm. Mà kìa, mặt nước hồ như quuyến rũ, như hấp dẫn khác thường. Chỉ còn thiếu ánh trăng đêm nửa thoi để Diệu Thanh có thể thấy mình là một Hàn Mạc Tử thứ hai mà mượn tứ thơ ca tụng cảnh hồ, mà xin mọi người hãy lặng thinh để nghe dưới đáy nước reo vui và ngắt ngây ngắt giải Ngân Hà giữa trời sao đăm đuối! Mỗi vật hiện hình trước mắt lúc này đều lại như có trí hiểu để cùng nàng đối thoại chất vấn. Có thật mọi sự chỉ là vô thường? Diệt dục phải chăng là chìa khoá duy nhất để mở cửa toà nhà hạnh phúc an vui? Mà diệt hết ước muốn thì con người nào khác chi gỗ đá?

Thế là trong một phút Diệu Thanh thấy hoang mang tột độ. Nỗi lo sợ thành linh làm nàng toát mồ hôi ướt cả hai bên thái dương. Nhưng nàng phải cố vùng vẫy để thoát ra cơn khủng hoảng vô lý này. Không. Không thể được. Con đường tu của nàng không thể là một chọn lựa sai lầm. Nàng sẽ không thể thấy lại ý nghĩa một cuộc sống bình thường bên ngoài khi hạnh phúc đã một lần vượt khỏi tầm tay. Cuộc sống của nàng nhất định đã được an bài. Số mệnh âu là đã ràng buộc từ nhiều kiếp trước. Thôi hãy vui nhận mà sống cho yên đi những ray rút bản khoảnh. Kiếp sau. Và rồi còn những kiếp sau nữa. Mà

biết đâu cõi Nát bàn đã chẳng cận kề để niềm hoan lạc sẽ thành trọn vẹn dài lâu!

Một làn gió nhẹ thổi qua khiến Diệụ Thanh như tỉnh cơn mê. Nàng khẽ mỉm cười, cặp mắt mở lớn và thở ra khoan khoái vừa lúc bác tài xế lớn tiếng loan báo xe đã tới trạm chót Đà Lạt. Lúc vén áo bước xuống, Diệụ Thanh bỗng nghe nặng trĩu nơi hai bên thái dương, để rồi thấy bước chân như hơi lảo đảo trên vỉa hè. Nàng vội lấy trong túi ra lọ dầu khuynh diệp thoa quanh vầng trán.

Ráng tự trấn tĩnh, nhưng Diệụ Thanh vẫn thấy khó hiểu về mình. Nàng vừa bị say xe? Cảnh ồn ào náo nhiệt làm nàng khó chịu? Hoặc ghê sợ hơn, phải chăng cơn xung đột nội tâm đang hành hạ nàng? Chẳng biết được. Diệụ Thanh cũng chẳng thềm suy nghĩ tìm hiểu chi nữa. Nàng chỉ mong lo xong công chuyện chóng vánh để trở về chùa.

Lúc ra khỏi chợ, Diệụ Thanh lại như được thở phào ra nhẹ nhõm. Ánh nắng chói chan khiến nàng phải nhíu đôi mắt. Bỗng đâu một anh sinh viên trường Võ bị từ phía trái tiến đến trước mặt Diệụ Thanh, vừa cười vừa nói:

- Chào ni cô. Hân hạnh được gặp ni cô đi chợ hôm nay.

Trong một phút hốt hoảng, Diệu Thanh chưa hiểu người đứng trước mặt là ai nên bộ điệu nàng thật lúng túng. Đã từ lâu nàng vốn rất ngại phải tiếp chuyện với một người lạ ngoài đường phố. Nhưng lúc này chẳng lẽ quay lưng bỏ đi thì e thiếu lịch sự. Bất giác nàng nói vội:

- Xin chào ông. Mà ông có chuyện chi cơ ạ?

Anh sinh viên sĩ quan ráng làm vẻ thân thiện:

- Chẳng có chi. Số là hôm nọ đi dự lễ trong học viện Giáo Hoàng, nếu không lầm thì tôi đã gặp ni cô....

Diệu Thanh vẫn bối rối:

- Dạ tôi quả có theo sư bà cùng đi, nhưng không nhớ đã gặp ông bao giờ. Chắc ông....

Chàng sinh viên muốn trấn an và làm quen thêm:

- Tôi tên Sinh. Ni cô cứ kêu tên tôi thay vì xưng hô bằng ông nghe nó trịnh trọng xa với quá. Thú thật với ni cô, ngay hôm đó tôi đã muốn được hầu chuyện, nhưng thấy ni cô luôn bận rộn nên lại không dám. Hôm nay tình cờ được gặp lại, tôi chỉ

muốn thăm hỏi làm quen. Chẳng hay ni cô có phải vội ra về không?

Diệu Thanh lộ vẻ không vui. Nàng bất ngờ có cảm tưởng như đang bị tra hỏi tấn công, nên tự nhiên có phản ứng muốn tự vệ. Nghe kiểu cách ăn nói táo bạo và thấy điệu cười có phần nham nhở của người khách bất đắc dĩ, nàng đáp nhanh:

- Thưa tôi xin lỗi....Tôi phải về chùa sớm.

Chàng sinh viên như nín kén:

- Vâng. Nhưng xem chừng hai giỏ đồ khá nặng, ni cô cho tôi đỡ tay được chớ?

Diệu Thanh hững hờ:

- Cảm ơn...ông. Không nặng cho lắm. Vả lại từ đây ra bến xe cũng chẳng xa là bao. Tôi xách một mình được rồi.

Nói xong, nàng lách mình bước xuống mặt đường. Chàng sinh viên cảm thấy hơi bẽ nhưng vẫn cố nén tự ái bước theo một bên. Trong lòng Diệu Thanh khó chịu lắm, nhưng chẳng lẽ cãi vã to tiếng với người ngoài phố coi sao được. Rồi nàng lại tự hỏi không biết anh chàng này thực sự đáng ghét hay

đáng thương. Một lát sau, nàng đặt hai giỏ đồ xuống rồi ôn tồn nói:

- Xin cảm phiền ông. Tôi là một tu nữ, chắc ông đã rõ. Dù ở nơi đông người giữa chợ giữa phố, nhưng nếu ông cứ bước theo sát tôi thế này e chẳng tiện. Xin ông miễn cho.

Sinh cũng dịu giọng:

- Tôi biết đã làm phiền ni cô. Xin ni cô thứ lỗi cho. Có thể trong phút bốc đồng tôi đi quá xa. Nhưng quả thật từ hôm gặp gỡ nơi học viện, tôi vẫn ước mong được quen biết ni cô. Chẳng giấu chi, lúc này tôi đã tìm cách hỏi bà chủ bán nhang trong chợ để may mắn được biết quý danh của ni cô.

Diệu Thanh như choáng váng, vừa thấy giận người chủ sạp đèn nhang lại vừa bực tức với anh chàng tò mò bất thường bỗng đâu gây lăm phiền phức. Nàng vội đáp:

- Lạ quá! Mà ông làm gì cần hỏi tên một người đã xuất gia. Mô Phật, xin ông cảm phiền đừng....

Đôi môi nàng như cắn chặt nhau cơ hồ không nói thành lời nữa. Bất giác nàng muốn khóc nhưng lại sợ khó coi nên ráng nén nhịn.

Sinh thảo thảo:

- Tôi biết mình thật là vô duyên đáng ghét lắm, nhưng vẫn hy vọng được ni cô cảm thông cho. Dẫu biết ni cô đã quy y đầu Phật, nhưng thử hỏi ai gặp ni cô mà không thấy có cảm tình ngay. Rồi lại cái tên Diệu Thanh tuyệt đẹp thật xứng với ni cô nữa.

Diệu Thanh xem chừng hết hoảng. Như một cử chỉ phản xạ không tính trước, nàng chấp đôi tay lại rồi niệm 'mô Phật' liên hồi. Sau đó, nàng lim dim đôi mắt thốt lên chậm rãi:

- Xin ông vì lòng từ bi độ lượng, vì Phật tổ linh thiêng mà buông tha cho kẻ tu hành này. Được như thế bần ni này xin trăm vạn tạ ơn.

Sinh vẫn trơ trẽn:

- Ni cô nghĩ lại đi. Đẹp như thế đi tu quả là phí uổng. Nào có phải vào chùa ẩn thân mới mong được lên Nát bàn! Chuyện gì khiến ni cô phải chọn cái quyết định dại dột như thế?

Rồi chàng sinh viên liên hồi khoa chân múa tay trở tài hùng biện mong làm xiêu lòng người tu nữ, trong khi Diệu Thanh chỉ thấy đôi tai như ù đặc. Nàng phải vận dụng hết can đảm để hy vọng còn

làm chủ được mình, ít ra tránh cho câu chuyện thành to tiếng khiến người qua lại phải chú ý. Dù đôi tay còn như run rẩy vì tâm tư quá căng thẳng, nàng cũng bình tĩnh nhấc hai chiếc giỏ lên rồi nhẹ nhàng bước xuống mặt đường băng qua vỉa hè bên kia. Đi được một quãng nàng mới thấy hơi thở như nhẹ hẳn đi khi biết chắc anh chàng nọ không còn bám theo sau.

Gió từ mặt hồ thổi lên, như mơn man, như an ủi. Diệu Thanh đứng chờ xe bên một gốc thông già cằn cỗi, lá cành xum xuê tạo bóng mát trên một khoảng đất thật lớn. Phía trái chỗ nàng đứng là bùng binh trồng đủ loại hoa, nhưng nổi bật hơn cả là những nhánh pensée màu tím thật dịu. Bầy chim như đang rủ nhau sưởi nắng trên cành, chim chíp gọi nhau tựa ngày hội. Mặt trời đã đứng bóng. Vài cụm mây trắng lãng đãng phía xa tạo nên những nét chấm phá điểm trên nền trời xanh biếc. Nước hồ xem chừng thơ mộng khác thường, nhưng lúc này đây dấu cảnh thiên nhiên có tuyệt diệu cách mấy, Diệu Thanh cũng chỉ thấy hồn mình đứng đưng. Gió nhẹ đó. Nắng vàng đó. Lá hoa reo vui đó. Mà sao tất cả trở nên trơ trẽn vô duyên làm sao! Diệu Thanh cố xoay người nhìn về phía cầu cuối hồ để tránh cho mắt khỏi phải ngó thấy những cặp tình nhân âu

yếm ngồi bên nhau trên những chiếc pê-đa-lô màu sặc sỡ đang nhón nhơ trên mặt hồ.

Đã lâu lắm rồi Diệu Thanh mới lại thấy mình gặp cảnh bực bội như sáng nay. Từ cảm giác khó chịu về tư cách bất thường của anh chàng sinh viên nọ, nàng như càng thấy mến, thấy quý cuộc sống êm đềm bình thản nơi tu viện. Phải rồi, nàng đã không sai lầm khi lựa chọn giải pháp rời bỏ gia đình để lên chốn này. Sau lần tan vỡ của tình đầu, như một dấu chỉ của hướng đời, của định mệnh, Trời Phật cơ hồ đã đưa tay dắt nàng như lèo lái thuyền tìm ra bến đậu, cho yên hàn mọi sóng gió, cho quên lãng mọi lo âu. Tu quả thật là nẻo đường của cõi phúc và tình thường hay tạo nên những chuỗi giây oan trái. Mà đã mấy ai không từng phải điêu đứng vì tình. Lúc đi kiếm tình, một mối tình cao đẹp tao nhã, thì tình trốn chạy. Nhưng ngồi đó để thụ động đợi chờ thì lại gặp phải những mẫu tình gai góc nham nhở như cỡ sáng nay. Chi bằng cố ru mình vào giấc ngủ bình yên của cuộc sống mộ đạo ẩn thân. Tốt hơn hết, phải, tốt hơn hết là cứ kiên tâm để đào sâu chôn chặt mọi mơ ước lớn nhỏ. Dẫu chẳng một lần ham thành Phật nên tiên, nhưng ít ra đời mình sẽ đỡ khổ.

Sau một hồi lâu mơ hồ nhắm chặt đôi mắt, Diệu Thanh bỗng như giật mình khi tình cờ ngược nhìn về phía bờ hồ bên trái để bắt gặp hai bóng áo chùng đen đang đạp xe tiến về phía nàng. Lúc hai người vòng xe qua bùng binh để quẹo về hướng cầu, nàng bất giác mở to mắt cố nhìn, nhưng khoảng cách vẫn chưa đủ gần để nhận ra là ai. Diệu Thanh thấy nóng mặt. Biết đâu chẳng là Hoàng trên đường đi sinh hoạt tôn giáo cuối tuần như chàng đã một lần nhắc tới! Dáng điệu của cả hai đều thản nhiên đạo mạo chẳng khác chi chính Hoàng hôm nào. Ôi chao, sao chẳng bù cho cung cách khó chịu của cái ông sinh viên Võ bị ban nãy! Diệu Thanh cố nhúu đôi mắt nhìn theo bóng hai chiếc xe đạp hướng về phía dốc nhà thờ lớn, cho tới khi cả hai mất hút sau lùm cây ngang con dốc. Còn lại trước mặt nàng chỉ là ngọn tháp vút cao vươn thẳng lên nền trời xanh với một con gà bằng kim loại được gắn làm cây lái gió trên đỉnh thập giá màu xám đen. Tất cả như ngạo nghễ gọi mời, nhưng cũng tựa hồ một thách đố cho người trần phải luôn hướng thượng để tìm gặp đấng Thiêng liêng vô hình. Diệu Thanh chưa hiểu nhiều về đạo Chúa để có một quan niệm rõ rệt về một đấng Tối Cao thường được nhắc tới. Với giáo thuyết nhà Phật, nàng chỉ nghe nói về nguyên thủy vạn vật một cách rất tổng quát vu vơ, không thấy đề cập

đến một vị Tạo Hoá độc nhất quyền năng chi phối đời sống muôn loài. Thế là nàng bỗng dưng trầm tư suy nghĩ để thấy rằng giữa bên Phật và bên Chúa đã vô tình có khoảng cách biệt lớn lao. Từ lâu, với Diệu Thanh, học thuyết Nhân Quả, tầm quan trọng của chữ Tâm cũng như sự chú ý vào phương thức diệt dục đã luôn đóng vai trò then chốt quyết định để chi phối đời người. Nhưng phải chăng bên trên tất cả còn có một thần lực hệ trọng hơn, dũng mãnh hơn? Nàng mơ ước sớm có dịp được gặp người hiểu biết đáng tin cậy để trao đổi thảo luận thêm, nhất là người đó sẽ lại chính là Hoàng!

CHƯƠNG 4

Cứ vào mỗi thứ năm đầu tháng, các tu sinh của Giáo Hoàng Học viện lại tổ chức pic-nic một lần. Bởi Đà Lạt có thật nhiều thắng cảnh bao quanh thành phố, nên nhà trường đã quyết định cho các nhóm được tự do lựa chọn địa điểm hàng tháng, dĩ nhiên ai nấy phải tự túc về phương tiện di chuyển. Các trưởng nhóm phải lo điều động mọi chi tiết và chịu trách nhiệm tổng quát kể cả việc xuống nhà bếp nhận phần ăn trưa cho mọi người.

Từ chiều hôm trước, phần lớn trong số mười hai người thuộc nhóm Hoàng đã biểu quyết đi hồ Than Thở. Chàng không vui cho lắm vì ba năm trước đây đã theo nhóm du ngoạn chỗ đó rồi, dẫu rằng hôm ấy trời bỗng đổ mưa nên chưa có dịp xông xáo thoải thích khu hồ được tiếng thơ mộng nhất Đà Lạt. Từ ban trưa, Hoàng đã cẩn thận đưa chuyền tay cho cả nhóm danh sách các địa điểm nổi tiếng khác: nào là thác Prenn với sở thú thiên nhiên; nào là suối Tiên với những ghềnh đá gọi óc thám hiểm, nào là thung lũng Tình Yêu với đập nước Đa Thiện tân kỳ; rồi thác Cam Ly bên lăng Nguyễn hữu Hào; rồi rừng Ái Ân gần viện Pasteur và ấp St.Jean....

Vì tất cả đều thuộc nhóm giáo lý xa cuối tuần nên có quyền sử dụng xe đạp của trường để lên đường. Ban giám đốc mới quyết định cho miễn mặc áo dòng thường nhật khi đi pic-nic, thế là bà con ai cũng gọn gàng trong bộ đồng phục đen với cổ còng trong Rô ma. Đa số đều muốn tranh thủ cho có nhiều thời giờ nên bảo nhau rời nhà từ sớm. Trong bầu khí ban mai còn lạnh nên hầu hết đều khoác thêm áo ấm.

Đoàn xe hai bánh của Hoàng thả xuống con dốc bờ hồ Xuân Hương tựa như khởi sự một cuộc đua đầy hào hứng. Mặt trời đỏ ối ban mai như đang nhuộm hồng mặt nước bên dưới. Đó đây có tiếng hát quyện theo hơi gió. Nét tươi vui hiện rõ trên từng khuôn mặt.

Với Hoàng, dấu chẳng còn nét hăng hái của những năm mới vào ban triết thuộc các lớp đàn em. Nhưng chàng ý thức mình vẫn còn đang ở kiếp học trò, cần đùa vui trước khi phải trở thành... người lớn, cho nên được một ngày tự do tung tăng, tội chi mà không làm cho mình thấy mình còn trẻ! Theo truyền thống học viện, vì lớp đầu đàn năm bốn thần học phải chuẩn bị trực tiếp cho việc thụ phong và dịp thi cử nhân mãn khoá, nên các bậc anh cả này thường được miễn hầu hết trách nhiệm và công tác

vật. Thế là lớp kế tiếp 'thần ba' thường phải đưa vai gánh vác. Và Hoàng hôm nay cũng không thoát khỏi vai trò trưởng nhóm, để rồi vừa vui đùa vừa phải để một mắt xem chừng bà con trong nhóm. Chàng đành đi tập hậu, thủng thỉnh hút sáo vá chuyện cà kê bên một 'cụ non' thần học năm thứ nhất. Chả mấy chốc họ đã bỏ bờ hồ lại sau lưng và leo con dốc dài nhưng thoải thoải của khu Tạo Tác ấp Cô Giang để thẳng đường tiến vào miệt Chi Lăng.

Là ngày thường nên xe cộ thưa thớt. Lâu lâu mới thấy một đôi chiếc xe nhà binh từ trường Võ bị chạy ra thị xã. Hai bên hầu hết là những rặng thông cao vút. Gió như lạnh thêm vì thấm hơi rừng đặc mờ sương phủ. Bắt đầu tới ngã ba Chi Lăng thì đường bắt đầu lấm ổ gà và bụi đất như vương kín mặt đường. Những lúc phải đi thật chậm, Hoàng lại thảo luận với ông thầy bạn về những chi tiết cho ngày vui.

Qua một quãng đường trống khá dài, Hoàng chỉ tay về phía trái nói lớn:

- Này Bình, bồ có nhìn ra nhà thờ họ Chi Lăng chưa? Hình như chân tường còn dấu vết nước lụt mấy tuần trước thì phải. Tội nghiệp ông cha sở,

nghe đâu mới nằm nhà thương ra đã phải lo chạy lụt.

Bình vừa thở vừa hỏi:

- Xứ đạo Chi Lăng đó hả? Coi ngộ ghê hé! A mà sao ngài rành đây quá vậy?

Hoàng thân nhiên:

- Năm ngoái mình qua đây dạy giáo lý cuối tuần, nên còn lạ chi miệt này! Bọn nhóc Thiếu Nhi Thánh Thể mình thuộc tên từng mống.

Bình chặc lưỡi:

- À mình nhớ ra rồi. Ai chả biết năm ngoái ngài làm mưa làm gió ở Chi Lăng! Thảo nào mấy ông nội lớp mình cứ đem ngài ra làm mẫu trong các giờ thảo luận sinh hoạt hoài. Mèng đéo ời, chúng còn bảo ngài thu hết cảm tình của cả giới trẻ lẫn giới già bên nó. Nhất là có bố còn thổi phồng lên rằng cả mấy ma sơ cũng khoái sinh hoạt hội đoàn với ngài lắm....à mà xứ đạo nhỏ thế làm sao cũng mời được nữ tu về giúp?

Hoàng nhếch mép:

- Số là nhà dòng Nazareth gốc dưới Sài Gòn có nhã ý xây nhà thờ tặng địa phận trên này. Thế là Đức cha quyết định cho lập xứ và dĩ nhiên mời các ma sơ lên phụ giúp cho vui. Còn cái chuyện thiên hạ kháo láo hay thổi lửa về mình thì cứ để cho họ tự do. Có chết chàng...tây đen nào đâu?

Bình hóm hỉnh:

- Tây không chết mà sợ nhiều...ta chết đấy bố ơi! À thôi, xin nói chuyện nghiêm chỉnh nhé: ngài có bí quyết thành công nào có thể chia sẻ cho đàn em với được không? Năm mình đi giúp xứ thấy hơi căng. Nói dễ mà đến lúc làm mới thiệt là khó.

Hoàng cố đạp xe thật chậm:

- Nào ai dám bảo mình thành công bao giờ! Người được cái này lại mất cái kia. Chung quy, theo mình nghĩ, bí quyết hay cầm nang gì thì cũng chỉ ở cái mục biết nhận định cho nhằm và rồi cẩn thận xử sự cho khéo léo một tí. Nhiều khi kinh nghiệm được mua bằng nhiều thất bại liên tiếp đó cu cậu ạ.

Hai người rầm rì chuyện vãn mãi tới lúc nhìn thấy làn nước hồ êm mơ phẳng lặng, giữa bầu khí lạnh ngây ngất của núi rừng, Bình mới dừng xe lên tiếng hỏi:

- Chắc đây là địa điểm rồi phải không? Trước khi tới chỗ hẹn, mình muốn ghé xem mộ cô Thảo một chút. Nghe đâu có chuyện tình lâm li bi đát lắm thì phải.

Hoàng mỉm cười:

- Sao hôm nay cậu cũng xem chừng lãng mạn thế?

Bình gãi cằm:

- Ừ thì đi chơi hồ Than Thở mình cũng phải biết...thở than chia sẻ với tha nhân vạn vật phần nào chứ! Mà đầu đuôi câu chuyện ra sao, đàn anh chắc rành sáu câu?

Hoàng cười lớn:

- Sáu hay bảy câu thì nhằm nhò chi? Mình chỉ nhớ sơ sơ rằng cô Thảo có tên văn nghệ là Mai Nương và mang giòng máu lai dân sơn cước địa phương. Nàng sớm yêu say đắm một thanh niên tên Hoàng Tùng lúc đó sắp lên đường tòng chinh giết giặc. Chuyện kể rằng hôm đó chàng thử hỏi nếu mình ra đi không về thì nàng tính sao. Thấy Mai Nương ngồi trầm ngâm không nói, Hoàng Tùng tỏ vẻ nghi ngờ và hờn giận. Biết ý, Mai Nương xin hẹn

gặp chàng hôm sau ở hồ Than Thở đây để trao một món quà kỷ niệm. Rồi nàng đã tới trước giờ hẹn để nhảy xuống làn nước tìm cái chết, sau khi để lại một bức thư tuyệt mạng. Khi chàng đến để chứng kiến và đón nhận món quà vô giá của tình yêu...à la Mai Nương thì, ôi thôi, tất cả đã quá muộn. Còn lại chỉ là than khóc với gió gào, bên lũ chim rừng ngơ ngác.

Bình lim dim mắt:

- Chuyện hay và cảm động thế ai mà chẳng mũi lòng. Chắc hẳn người đời đặt tên hồ Than Thở là vì vậy?

Hoàng gật gù:

- Có thể lắm. Vả lại vào thời đó cảnh trí còn hoang vu, chỉ cần một làn gió thổi nhẹ cũng khiến hàng lau lách tạo nên những âm vọng rì rào tựa hồ như tiếng thở dài chạy trên mặt nước.

Sau đó cả hai người dựa xe đạp vào một gốc thông già rồi lần mò đến chỗ ngôi mộ cổ lúc này đã cơ hồ hoang tàn lạnh lẽo, vắng phần nhang khói. Loáng thoáng trong đầu Hoàng hiện lên hình ảnh và câu chuyện Thúy Kiều đứng trước mộ nàng Đạm Tiên trong tập Đoạn Trường Tân Thanh. Chàng tự hỏi phải chăng những sự tích đau buồn tương tự

đời nào cũng vẫn xảy ra, để rồi sống, yêu, khổ và chết luôn quấn quít lấy nhau trong cuộc sống con người.

Bất giác Hoàng quyết định từ nay sẽ không chọn hồ Than Thở làm nơi pic-nic bao giờ nữa. Cái cảm giác sầu thương u uẩn vô tình cứ luẩn khuất nơi tâm tư chàng suốt cả buổi.

Cho tới xế trưa, viện có trời hôm nay không được nắng ráo, Hoàng ngỏ ý muốn rời hồ sớm và đề nghị ai nấy cứ tự do kiếm chỗ chơi cho hết ngày.. Đa số đồng ý chia tay, để rồi Bình đã lên tiếng rủ Hoàng ghé Trại Hàm mua mận trên đường về. Chưa kịp có ý kiến, nhưng để chiều ý Bình, Hoàng đã nhận lời. Vả lại chàng còn nhớ vào dịp lễ khánh thành học viện, sư bà chùa sư nữ ở đó đã có lời mời ghé thăm.

Hai người queo trái ở ngã ba Tọa Tác để leo lên con dốc nhỏ dẫn tới con đường nhựa khá lớn nối liền Đà Lạt với Trại Mát, Đơn Dương để đi Nha Trang qua ngã đèo Belle-Vue. Lúc đến địa giới Trại Hàm, Hoàng quay sang Bình nói vội:

- Cái khoản cậu tính mua mận hôm nay chắc hỏng rồi. Mình quên không tính trước, tháng này mận nào đã có trái! Gần tết cơ chứ? Nhưng thôi tiện đường cậu nên cùng mình ghé thăm chùa Sư Nữ

chút cho vui. Mấy khi có dịp! Linh Phong Tự gần ngay đây.

Bình ngăn người:

- Ở chết chửa, đi tìm bận trật mùa, dở quá? Nhưng còn chuyện...vào chùa, lại chùa tu nữa...có sao không? Bộ ngài muốn nay mai làm tuyên úy Phật giáo nữa chẳng?

Hoàng ôn tồn:

- Dịp lễ hôm nọ họ qua tham dự bên học viện mình. Sư bà có lời mời, mà mình hôm nay có dịp tiện, nên thăm đáp lễ họ một chút. Lúc này các tôn giáo nên đoàn kết và thông cảm nhau hơn.

Bình im lặng chậm rãi đạp xe theo Hoàng trên con đường sỏi trắng dẫn vào chùa. Chiếc cổng tam quan mộc mạc cũ rích xuất hiện sau lùm cây ngoằn ngoèo xem chừng không mấy hấp dẫn với Bình, nhưng Hoàng tỏ ra phần khởi thích thú lắm. Từ lâu Hoàng chú tâm tìm hiểu khá nhiều và văn hoá Việt Nam lồng trong ảnh hưởng của tam giáo. Phật Giáo dĩ nhiên đã từng đóng một vai trò then chốt bên cạnh Nho và Lão Giáo. Hôm nay đến thăm chùa, như một công đôi việc, chàng hy vọng sẽ được như ý.

Vì cổng chùa đóng nên Hoàng đưa tay kéo giây chuông thông ở phía trên một bên cánh cổng gỗ bạc phếch. Chàng thầm đoán vì lý do an ninh tại vùng hẻo lánh này, nhất là đây lại là chùa tu nữ nên thường ngày cổng được cài then cẩn thận. Chỉ vài phút sau hai người đã thấy cổng hé mở và một ni cô đứng tuổi cúi chào lịch sự. Hoàng nghiêm trang trình bày lý do và ước muốn để rồi cả hai được mời vào nhà phượng trưng là chỗ chỉ để tiếp khách. Thoáng một giây lát, Hoàng đã ngỡ ngàng thấy bóng Diệu Thanh từ bên kia sân xăm xăm bước qua, vẻ mặt tươi tỉnh. Vừa thấy bóng hai người, Diệu Thanh đã don đả lên tiếng:

- Xin hân hạnh được đón hai thầy quá bộ ghé thăm chùa. Lâu quá rồi, cứ tưởng thầy Hoàng quên lời hứa sẽ tới Trại Hầm.

Hoàng như phân bua:

- Xin lỗi ni cô, tôi nào dám quên, nhưng quả thật hôm nay mời có được hoàn cảnh thuận tiện. Lợi dụng dịp đầu tháng pic-nic, tôi rủ thầy Bình đây tới đáp lễ sư bà và ni cô. Chẳng hay sư bà và...các ni cô có luôn được an mạnh không ạ?

Diệu Thanh cúi đầu:

- Thừa mấy tuần nay sư bà không được khoẻ. Hiện giờ vẫn còn nằm liệt giường. Vừa nghe nói có khách, vì nhằm phiên trực nên tiểu ni vội ra đón, linh tính báo là quý khách bên học viện. Ai ngờ trùng quá! À mà hai thầy dùng nước trà nhé. Đường xa chắc mệt và khát rồi.

Bình ngó Hoàng rồi xoa tay:

- Xin cảm ơn ni cô, chắc chúng tôi xin được miễn việc trà nước. Bây giờ chỉ mong ước được ni cô cho phép vào viếng chùa.

Diệu Thanh quay qua nhìn Hoàng rồi ngập ngừng:

- Mong mãi mới được quý khách ghé thăm. Cầu trời đừng để khách vội đòi về. Hôm nay, nếu được, tiểu ni xin đề nghị hai thầy ở lại dùng bữa chiều. Chùa chỉ dám đãi cơm chay thanh đạm thôi đó.

Nghe Diệu Thanh nói, Hoàng bỗng nảy ý định ở lại để thử dùng cơm chay một lần xem sao, nhưng trộm nghĩ có thể Bình không thích; vả lại sư bà hôm nay còn đau, nên để dịp khác hay hơn. Chàng nhẹ giọng:

- Tạ ơn ni cô, hôm nay xem chừng chưa tiện để chúng tôi ở lại. Thật tình thì không phải tại khách sáo. Chỉ vì thì giờ chưa được thông thả. Thôi, ni cô miễn thứ nhé. Nào, cho chúng tôi vào thăm chùa được chứ?

Thế là Diệu Thanh đành gạt đầu để đưa tay mời khách bước theo mình. Nàng dẫn hai người vào xem chánh điện trước. Nơi thờ phượng này còn được gọi là nhà Thiên Hương, nơi lúc nào cũng thấy ngào ngạt hương khói. Tượng Phật Thích Ca khá lớn với vẻ mặt hiền từ đã làm cả Hoàng lẫn Bình chăm chú nhìn ngắm lâu hồi. Diệu Thanh cũng cho biết vì chùa thuộc ngành Đại thừa nên còn thờ các vị Bồ Tát và các thần thánh, những người đã quy y Tam Bảo và đã phát nguyện hộ trì Phật pháp. Nàng vanh vách chỉ dẫn và kể tên: này là tượng Tam Thế, biểu trưng chư Phật ở ba đời gồm quá khứ, hiện tại và tương lai; nọ là tượng Di Đà Tam tôn, kia là tượng Quan Thế âm và Đại Thế chí....

Diệu Thanh cũng cho biết chỗ ngồi tụng kinh và lễ Phật được gọi là Bái đường và theo thói quen luôn có đặt ở hai bên tả hữu tượng hai vị Hộ pháp uy nghi lẫm liệt, đó là ông khuyến thiện và ông trừng ác. Ngoài ra, bên cánh tả còn có một gian nhỏ gọi là nhà Vong cũng luôn có đèn nhang dùng làm

chỗ khẩn vái cho các vong hồn có di ảnh do thân nhân đem tới.

Hoàng gật gù thầm khen ngôi chùa bé nhỏ với dăm bảy tu nữ mà được sư bà hướng dẫn tổ chức quy mô đến thế! Chắc hẳn việc lễ nghi phượng tự phải là trang nghiêm sốt sắng lắm.

Ngoài việc đặc biệt chú ý đến khuôn mặt từ bi hiền hậu của Đức Phật, Hoàng còn lưu tâm rất nhiều tới hai pho tượng của hai vị Hộ pháp. Tự nhiên chàng mơ hồ thấy có điều chi cận kề với bên đạo Chúa: cũng có thần lành đỡ nâng và thần dữ tìm hại người đời

Diệu Thanh cứ ríu rít cắt nghĩa và giới thiệu hết điều này tới mục kia, cung cách cơ hồ thay mặt sư bà để tiếp khách. Lúc nàng mời hai người xuống quan sát dãy nhà thợ, cả Hoàng và Bình xem chừng bị lây cái thẹn thùng e lệ của mấy ni cô đang cặm cuội đan cói. Thành ra từ đầu tới cuối hầu như chỉ thấy có tiếng nói của Diệu Thanh.

Lúc bước tới chỗ cuối hàng hiên, vừa nhìn thấy khu vườn mận chạy dài phía sau chùa, Bình đã như nóng lòng muốn bước ra. Như để bù lại điều chẳng may ghé Trại Hầm trật mùa mận, Bình bắt đầu

huyền thuyên hỏi han về câu chuyện trồng trọt và mua bán mận khiến Diệu Thanh cũng như vui lây

Sau khi đã đi một vòng thăm vườn, cả ba bước xuống đứng trên chiếc cầu gỗ cạnh bờ suối để ngó ra vùng dân chúng ở gần phía sườn đồi. Rồi cơ chừng còn ham vườn mận, Bình lại sộc sộc bước lên một mình đi vào giữa vườn, nhìn ngang ngó dọc ra chiều mê man lắm. Còn lại một mình Diệu Thanh với Hoàng, hai người bỗng như cùng thấy có phần ngỡ ngàng. Chiếc lúp phật lên phật xuống theo cơn gió chiều khiến nàng càng thêm bối rối. Xoay người nhìn ra phía xa, Diệu Thanh khẽ lên tiếng:

- Chờ mong thầy lâu ơ là lâu! Tưởng chừng như cả năm rồi đó, thầy biết không?

Hoàng cũng không kém phần bối rối:

- Đâu có, chắc mới được hơn một tháng mà! Tôi cũng mong có ngày hôm nay lắm, chớ nào phải....

Diệu Thanh vội ngó vào đám vườn mận, nói nhỏ để Hoàng vừa đủ nghe:

- Thầy biết không, từ hôm qua học viện về, Diệu Thanh thấy mình đổi thay nhiều lắm. Đổi tới độ không ai ngờ được đó!

Hoàng như không hiểu:

- Có điều chi làm Diệu Thanh, làm ni cô phải nghĩ ngợi như thế?

Diệu Thanh nhìn Hoàng:

- Diệu Thanh thấy mển đạo, mển....

Hoàng ôn tồn:

- Mển đạo thì phải mừng hơn chứ. Phật Tổ hẳn đang vui theo với Diệu Thanh.

Nàng ngắt vội, giọng tha thiết:

- Thật ra Diệu Thanh cứ nghĩ về đạo Chúa, nghĩ về học viện, nghĩ về dịp lễ khánh thành với những....

Hoàng tròn mắt:

- Diệu Thanh muốn nói gì? Diệu Thanh đang là một ni cô mà!

Diệu Thanh thành khẩn, chớp lia lia đôi hàng mi cong:

- Thầy tin đi. Diệu Thanh nói thật đó. Mong hôm nào được gặp riêng trình bày hết cho thầy nghe. Thầy có hứa giúp Diệu Thanh không?

Hoàng như chưa hết bàng hoàng:

- Chuyện Diệu Thanh nói bất ngờ quá nên tôi thấy mình cứ như đang mơ. Nhưng dẫu thế nào, tôi đâu dám chối từ. Cũng mong được dịp gặp lại Diệu Thanh sớm....

Hoàng còn đang ấp úng nói thì đã thấy bóng Bình trở lại gần kề bên. Chàng hỏi han Bình qua loa mấy câu rồi quay qua Diệu Thanh ngỏ ý xin kiếu ra về. Diệu Thanh biết cũng không tiện dùng dằng thêm, nên đành tiễn chân hai người ra cổng. Nàng đợi cả hai khuất dạng ngoài con lộ mới cài then cổng trầm ngâm quay vào. Nắng chiều hiu hắt trên mái chùa rêu phong cong vút.

Trên đường về, đạp xe bên Bình mà tâm tư Hoàng cứ như để ở trên mây. Ai ngờ buổi thăm chùa lại có diễn biến lạ lùng thế này? Bất giác chàng nhớ lại đã lâu lắm rồi mình có dịp làm quen để nhâm nhi hát bản 'Chùa Hương' của nhạc sĩ Hoàng Quý với những lời lẽ tha thiết lâng lâng tả đường lên cửa thiền, nào 'tiếng niệm Nam mô', nào 'khói trầm ngất bay', nào 'hồn lượn theo tiếng chuông nơi xa mờ'.... Thế mà hôm nay mình cũng lên chùa, nhưng tất cả như nhuộm đầy vẻ lạnh lùng và âm thầm. Rồi sự bà lại đau, các tu nữ khác cơ hồ trốn

chạy. Chỉ còn một ni cô đơn thân độc diễn để rồi đưa tới một mẩu chuyện gói theo một tâm sự lạ thường.

Cảnh vật hai bên như cũng thì thầm cảm thông nỗi lòng man mác của chàng. Ngày vui được chấm dứt trong niềm tư lự băng khuâng. Dĩ nhiên đêm đó Hoàng thấy trần trọc khó ngủ để rồi đôi lúc chàng như thầm khẩn nguyện cho người tu nữ miền ngoại ô kia sớm thấy được niềm an vui chân chính.

CHƯƠNG 5

Sư bà từ nhà trụ trì bước ra tìm Diệu Thanh đang quét dọn mấy bậc thềm gạch hoa trước chánh điện. Bà cho biết cuối tuần này có phái đoàn chùa Từ Phúc dưới Cầu Đất lên, nên lại muốn nhờ Diệu Thanh đi chợ Đà Lạt. Dù thấy hơi đột ngột, nàng cũng nhỏ nhẹ đáp:

- Thưa sư bà, vâng ạ.

Bất giác nàng nghe tâm tư reo vui sau khi nhận lệnh của bề trên, khác hẳn với những lần trước. Từ hôm Hoàng ghé chùa, Diệu Thanh cứ nóng lòng đợi dịp được tới thẳng học viện để kể lể hết cho chàng nghe. Tuy đã thổ lộ một chút tâm sự với Hoàng, nhưng Diệu Thanh thấy nổi lòng mình vẫn đầy ứ. Tiếng róc rách của mấy khe nước giả quanh hòn non bộ trước thềm chánh điện bỗng tựa nhưng tiếng reo ca từ xa vắng tới. Nàng thấy hồi hộp như đang đợi chờ một chuyện trọng đại sắp xảy tới, dẫu rằng từ thâm tâm Diệu Thanh đã biết nàng sắp phải làm gì.

Lần gặp Hoàng tại chùa đã khiến nàng dứt khoát quyết định. Tuy chưa được trao đổi nhiều với Hoàng, nhưng Diệu Thanh luôn cảm thấy một sức

sống hồn nhiên dào dạt phát xuất từ bản thân chàng. Mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của Hoàng đều như có mãnh lực thu hút, biện minh và giải đáp mà Diệu Thanh chưa từng gặp thấy nơi người nào. Nhất là đôi mắt của Hoàng cơ hồ luôn có cái nhìn diệu vợi mênh mang, chứa đựng cả một bầu trời hiểu biết, đầy nghị lực, dễ cảm thông. Người thanh niên đó đã một lần hạnh ngộ, không hẹn hò, chẳng sắp xếp, chắc hẳn cho đến hôm nay và mãi mãi trong đời, sẽ phải là một biến cố, một hiện tượng làm đổi thay cuộc sống Diệu Thanh. Nhất là trái ngược một trời một vực với anh chàng Sinh thô lỗ, đã vô duyên theo chọc nàng ngoài chợ Đà Lạt rồi lại còn lì lợm gởi thơ tỏ tình lên tận chùa cách đây ít hôm. Dĩ nhiên càng khinh bỉ thái độ của Sinh bao nhiêu, Diệu Thanh càng thấy mến phục tư cách của Hoàng bấy nhiêu.

Đã hơn một lần, Diệu Thanh sợ không dám thử hỏi lòng mình phải chăng tình yêu trần đời đã âm thầm len lỏi vào tâm tư nàng. Càng sợ hơn nữa nếu quả thực chuyện này đang đi tới gần sự thật. Bởi lẽ lại thương yêu nghĩa là lại đón đau giày vò. Nhưng ngồi nhẩm lại trong những ngày qua, bóng dáng Hoàng đã trở thành như một ám ảnh triền miên với nàng. Trước đây, Diệu Thanh đã tự tay đào sâu chôn chặt tình yêu đầu đời. Nàng đã một lần run rẩy

bàng hoàng bởi hậu quả khủng khiếp của tình yêu. Với nàng, mãi cho đến ngàn đời, tình yêu luôn gói ghém những bí mật sâu thẳm nhất, tựa hồ những kho tàng được chôn giấu nơi lòng kim tự tháp của các đế vương Pharaoh xứ Ai Cập. Nếu giờ đây cho tình được sống lại để mặc sức hoành hành, những tháng năm còn lại của đời nàng không biết rồi sẽ đi về đâu. Phải chăng lại là thêm một lần tuyệt vọng với thắm sâu?

Diệu Thanh nhắm mắt để cố quên đi cái dáng dấp cao quý, cái hình hài thanh lịch lúc nào cũng như vời vợi trong trí tưởng tượng của nàng. Đã nhiều lần rồi, nàng nhớ rõ lắm, càng thiết tha ao ước để được nói thật tiếng lòng cho Hoàng nghe thì nàng càng như muốn dứt khoát dừng lại để được giữ trọn niềm tôn trọng sâu xa với chàng. Yêu hay không, trước sau chỉ còn một đường đi âm thầm. Cho bình an đời mình. Cho êm đẹp đời Hoàng.

Diệu Thanh như ngộp thở vì giằng kéo đôi co trong hồn. Lúc này thấy có vẻ gần gũi kề cận Hoàng. Rồi cũng mới đó lại thấy chừng thật xa xôi, tựa đầu non vời lòng suối, tựa bóng mờ của một hạnh phúc hư ảo đang bị cuồng phong giập vùi. Thật xót xa, cay đắng. Dẫu muốn hay không, niềm vui còn lại chỉ là

lặng thính câm nín. Trước sau, hạnh phúc đời mình phải được gói trọn trong chữ quên.

Phải lắm, đã ba bốn năm nay, đời sống nơi tu viện này đã giúp nàng học được bài học quên rất nhiều. Cả không gian, cả thời gian còn được coi như hư không huyền ảo, hướng hồ chi một biến cố nhất thời trước sau rồi sẽ chìm lui vào dĩ vãng. Kiếp người rồi sẽ được nối tiếp bằng muôn vạn buồn vui với rủi may. Tội gì phải quá bận tâm và lắng lo với cái bản ngã còn con cơ hồ vô nghĩa này.

Nhưng rồi, những ấn tượng lạ lùng về Hoàng vẫn không thể tan đi trong tâm tưởng Diệu Thanh. Cái gì tàng ẩn nhiệm màu đã và đang làm cho người con trai tuấn tú đó lúc nào cũng như thanh thần yêu đời đến thế? Điều chi đã nhào nặn trong hồn chàng một cung cách cao vời siêu việt, tựa hồ một bản thánh ca lúc nào cũng lâng lâng trầm bổng như vậy? Nếu gạt hết được những ý tình thế tục, nhất định ai đối diện với chàng cũng phải nhìn thấy một nét tao nhã thánh thiện toát ra ngay từ ánh mắt, từ bờ môi chàng.

Vậy là tôn giáo của chàng, Chúa của chàng đã dự phần, đã thực sự nhúng tay. Đạo Chúa chắc chắn cấm ai yêu đời. Hoàng cũng chưa một lần tỏ ra phải

sợ hãi trốn chạy trần thế. Nhưng mà bởi đâu mấy người tu như Hoàng bên đó xem chừng lúc nào cũng chững chạc, vững vàng? Bởi đâu khắp chốn họ đều lạc quan vui tươi khác lạ, không giống nhiều tu sĩ bên Phật? Thôi, mình nhất định sẽ tìm gặp chàng, để nghe tận tai, để thấy tận mắt.

Và rồi, Diệu Thanh đã nhân cơ hội đi chợ để ghé học viện trước khi vào phố mua sắm.

Hoàng khá sửng sốt khi được ông giữ cửa báo tin có một ni cô đang đợi dưới phòng khách. Trong một lúc bối rối, chàng trộm nghĩ chắc hẳn Diệu Thanh đang gặp một chuyện chi rắc rối khá lớn nên phải tới báo tin đột ngột như hôm nay. Còn như nếu chỉ vì muốn tìm hiểu thêm về đạo Chúa như hôm trước nàng đề cập, chắc nàng sẽ biên thư xin tài liệu sách vở hoặc đợi dịp thuận tiện rồi sẽ bàn luận sau. Hoàng định ninh thế nào rồi mấy ông bạn cũng sẽ thắc mắc hỏi về việc chàng có người khách lạ thường vào sáng sớm chủ nhật hôm nay.

Lúc Hoàng mở cửa phòng khách thì Diệu Thanh xem ra đang say sưa ngắm nhìn chuỗi đèn sao treo vòng trước tiền đường. Sau lời chào giản dị, chàng khởi đầu:

- Nhà trường có thói quen chuẩn bị lễ Chúa Giáng sinh hằng năm khá lớn, nên từ chiều hôm qua, mấy ông thầy ban phụng vụ đã nổi hứng trở tài. Nay mai chắc họ còn thêm thắt nhiều mục khác. Phải chi gần ngày lễ....à mà lại có văn nghệ tết Dương lịch nữa....

Diệu Thanh cắt ngang:

- Các thầy có mời khách không? Chỉ chuyên tâm làm văn nghệ thôi chắc sẽ phải đặc biệt lắm, ước chi....

Hoàng hiếu ý, nói vội:

- Nghe đâu học viện chỉ dám mời mấy chỗ thân hữu gần thôi, sợ cây nhà lá vườn kém cỏi nên không dám rùm beng.

Diệu Thanh sụ mặt:

- Bao nhiêu nhân tài đây mà còn lo kém cỏi. Sao thầy không đề nghị....

- Thực ra năm ngoái ban văn nghệ diễn tuồng Mai Hoa Công Chúa khá lắm, có cả một vai ni cô như Diệu Thanh nữa đó. May ra rồi đây ban giám đốc sẽ mời thêm khách cho vui. Nếu có tôi sẽ giữ phần cho...Trại Hầm.

Diệu Thanh cười:

- Mong còn sống tới ngày đó, thầy ạ.

Rồi nàng lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Nắng đã rọi rỡ trên những luống hoa chạy dài viền theo hàng thông non trước nhà. Thỉnh thoảng lại thấy một chiếc xe lam dừng đỗ khách trước cửa, tiếng máy xe cơ hồ làm tan bầu khí tĩnh lặng trang nghiêm của học viện.

Diệu Thanh bỗng ngồi xoay người lại khi thấy bóng một anh sinh viên Võ bị được ông giữ cửa đưa vào một phòng đợi khác. Nàng cảm thấy nóng ran trên mặt rồi bất giác bảo Hoàng:

- Máy ông sinh viên quân sự kia thường hay vào thăm học viện lắm hay sao?

Hoàng như bỡ ngỡ:

- Cuối tuần nào hầu như cũng có lai rai vài anh vào thăm. Mà Diệu Thanh có điều chi thắc mắc không?

Diệu Thanh mím chặt môi:

- Một biến cố mới đây làm Diệu Thanh tự nhiên như mất cảm tình mỗi khi thấy bóng họ.

Hoàng càng sửng sốt:

- Sao thế? Họ vô chùa chọc phá?

Diệu Thanh chớp mắt:

- Dịp đi chợ lần trước, Diệu Thanh bị một ông theo làm phiền đến bực cả mình. Rồi tuần qua lại còn lì lợm gửi thơ đến tận chùa tán tỉnh nữa.

Hoàng nhìn Diệu Thanh, vẻ bực bội:

- Kỳ quá! Ai lại trêu ghẹo giữa đường giữa phố như thế! Rồi lại dám viết thơ đến tận chùa các sư nữ. Thật là con sâu làm rầu nồi canh.

Rồi chàng dụi giọng:

- Thôi, đừng để tâm làm chi cho mệt. Chắc anh ta thấy Diệu Thanh....

Diệu Thanh đoán ý Hoàng sắp nói gì nên cắt ngang để đánh lạc hướng:

- Diệu Thanh nào đâu có làm gì. Anh chàng thật vô duyên dễ sợ!

Rồi nàng giả vờ hỏi:

- Thầy có bạn bè nào bên Võ bị không?

- Cũng có một hai người, quen sơ sơ thôi. Khoảng ba năm trước, đưa em bà con ra trường rồi xung vào Biệt Động quân. Lâu rồi không được tin tức chi.

Diệu Thanh lại bất giác thở dài. Hoàng đã vô tình nhắc tới tên binh chủng của Viễn. Nàng đã một lần chán ngấy, nếu không nói là hận thù, những gì liên hệ tới binh đao chinh chiến. Lính tráng, bởi cận kề với chém giết, nên thường quen với hung bạo, cục cằn. Người yêu quân ngũ ngày nào đã đem mối tuyệt vọng đầu đời cho nàng để nàng phải chọn chỗ tìm quên nơi cửa thiền. Có những lúc Diệu Thanh cũng thấy tội nghiệp để xót thương cho những chàng trai thời chiến, nhưng tâm tư nàng bị nỗi sợ khủng khiếp hằng liên tục giày vò đe dọa, thành ra có lẽ chỉ còn tôn giáo là đủ khả năng thu hút và tạo an vui cho nàng.

Quay sang Hoàng, Diệu Thanh chậm rãi:

- Thầy nghĩ sao về chiến tranh? Bởi đâu con người cứ hoài hận thù nhau? Phải chăng vì họ chưa biết diệt dục để rồi cứ mãi còn là bể khổ?

Hoàng chụm hai bàn tay đặt trên bàn:

- Diệu Thanh nói đúng lắm. Nhất là khi đã hiểu giáo thuyết nhà Phật, chắc Diệu Thanh sẽ vô cùng ngỡ ngàng cũng như sẽ buồn không ít.

- Thầy có tin rằng diệt dục sẽ phải là giải pháp duy nhất để cứu vãn chúng sinh không?

Hoàng trịnh trọng:

- Đã từ lâu tôi vẫn say mê đọc về Phật giáo và rất tôn trọng vị sáng lập đáng kính. Riêng ở giáo thuyết về diệt dục thì tôi chỉ thấy đồng ý được một phần.

Diệu Thanh tròn mắt:

- Một phần là sao cơ?

- Tôi không là chuyên gia Phật học nên chẳng dám nói theo kiểu biện luận triết. Nhưng đặt trên căn bản tôn giáo và luân lý, tôi nghĩ thay vì cố diệt hết lòng ham muốn đi thì ta nên biến cải, nên quy hướng nó về những điều tốt lành cao thượng. Và lại bao lâu còn sống trong thân xác con người, ai mà chấm dứt được mọi ước muốn!

- Bên đạo Chúa dạy thế nào?

- Như tôi vừa nói, ta phải triền miên tập hướng dẫn và kiểm soát tâm tư để càng đi vào con đường

thiện bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Cái thiện cũng như điều chân và mỹ đều nhắm theo tiêu chuẩn và quy luật của Thiên Chúa đã chỉ vẽ.

Diệu Thanh ra chiều chăm chú hơn:

- Như thầy nói đã từng say mê tìm hiểu Phật học, thầy có ý kiến ra sao về những điểm căn bản của tôn giáo này?

Hoàng nhìn Diệu Thanh, vẻ thành khẩn:

- Diệu Thanh đã có ý hỏi, tôi cũng xin chân thành chia sẻ thế này: theo tôi, Phật giáo quả là một tôn giáo cao đẹp giá trị lắm. Nhưng khi một tôn giáo không giải đáp cho hết về nguyên thủy và cùng đích vạn vật, tôi e rằng còn thiếu sót. Cả đức Phật cũng như đức Khổng Tử bên Nho giáo dường như tránh né không đề cập đến chuyện thủy chung muôn loài. Rồi nữa, nhà Phật chối bỏ không nhận điều chi tuyệt đối, không chấp nhận cả cái bản ngã trường tồn cá thể nơi mỗi người. Điều này khiến khó để hiểu được về giá trị bền vững của chính những lời đức Phật dạy cũng như khó cắt nghĩa nổi về trách nhiệm của các hành động nhân sinh.

- Còn thầy quan niệm thế nào về đời sống con người?

- Tôi cũng đồng ý là đời người có nhiều khổ đau lắm, nhưng tôi thì xem ra lạc quan hơn bên anh chị em Phật giáo nhiều, vì tôi thấy mỗi vật mỗi sự đều mang một giá trị nội tại và đích thực, chứ đâu phải chỉ là trống rỗng giả tạo, cho dù ta không ưa không hợp với sự vật đó. Bởi thế, khi ta làm chủ được tâm tư ta và đi đúng con đường Thiên Chúa chỉ vẽ, thì mọi tạo vật đều trở nên tốt đẹp và có khả năng làm ta hạnh phúc ngay ở đây và lúc này. Như vậy ta chớ nên đơn giản mô tả đời chỉ là bể khổ.

Diệu Thanh như mê man:

- Bên đạo Chúa có dạy về thiên đàng. Thầy so với nát bàn ra sao?

Hoàng càn như xuất thần:

- Tôi vừa bảo: ai cũng có thể khởi sự nát bàn hay thiên đàng ngay lúc này, nhưng đồng thời vẫn có đủ lý do để yêu đời ở bất cứ lúc nào và hoàn cảnh nào.

Diệu Thanh khẽ buột miệng:

- Thảo nào....

Hoàng tò mò:

- Diệu Thanh nói sao?

Diệu Thanh giả vờ:

- Không có chi. Nghe thầy nói chuyện rành mạch đầu đuôi, Diệu Thanh tự nhiên thấy vui vui đó thôi.

Hoàng như phân trần:

- Vừa rồi có lẽ tôi nói hăng quá. Thú thật tôi chỉ sợ Diệu Thanh trách móc tôi chưa gì đã chủ quan nhận định thế này thế nọ, như một số học giả bên Phật mới đây trách móc giáo sư Nguyễn văn Trung chỉ phê bình học huyết Phật giáo qua cái nhìn và quan niệm của người học triết Tây phương khi ông viết tập Biện Chứng Giải thoát Trong Phật Giáo. Riêng phần tôi, hẳn mãi mãi trong đời tôi luôn thán phục cái học thuyết từ bi vá thái độ bao dung bên nhà Phật. Trộm nghĩ Phật giáo đã đem tới một ân huệ lớn cho dân chúng Việt Nam kể từ buổi du nhập đất nước này. Cũng chính với cái đặc tính bao dung từ bi đó, Phật giáo đã cảm hoá được bao tâm hồn, cũng như xưa đã một lần cảm hoá được vua A Dục, tiếng Ấn gọi là Asoka, để tạo nên thời đại hoàng kim trong lịch sử đạo Phật. Thú thật ai cũng phải say mê nếu có dịp đọc truyện về ông vua nói trên.

Rồi Hoàng ân cần:

- Diệu Thanh có cảm thông và biểu đồng tình với tôi không?

Diệu Thanh cười nhẹ:

- Bây giờ xin thầy cho Diệu Thanh được lên tiếng nhé: Dẫu mấy năm tu bên chùa luôn thấy mộ đạo và khá bình thản trong tâm tư, nhưng không tránh khỏi đôi lần Diệu Thanh phải tự đặt ra những câu hỏi mà chưa hề gặp được một giải đáp thoả đáng. Rồi đến hôm được hân hạnh qua dự lễ bên học viện đây, những điều mắt thấy cùng những cái tai nghe đã lại khơi lên trong hồn Diệu Thanh thêm nhiều thắc mắc mới về đời người cũng như về chính bản thân mình. Hôm nay mới được nghe một đôi chút điều thầy trình bày, Diệu Thanh đã như bắt gặp một chân trời mới rạng sáng và tươi thắm hơn, cơ hồ Kha Luân Bố vừa tình cờ thấy đất liền ẩn hiện phía xa trong chuyến hải hành đầu tiên đi tìm tân thế giới. Nhưng biết thầy chẳng rảnh nhiều mà Diệu Thanh lại còn công tác ra phố mua đồ thay sư bà. Ước mong được nhiều dịp khác để nghe thầy nói thêm.

Hoàng nhìn ra cửa sổ:

- Tôi xin được đề nghị hôm nay sẽ trao cho Diệu Thanh cuốn Thánh kinh Tân ước cỡ bỏ túi cùng với

một hai tập sách tổng quát về tôn giáo nói chung và về đạo Chúa nói riêng. Diệu Thanh tìm lúc rảnh đọc cho vui. Lần sau tới, tôi hy vọng sẽ tìm cách giúp nhiều hơn.

Trong đầu, Hoàng thoáng nghĩ tới việc lên trình bày cả câu chuyện cho Bề trên nghe. Chàng cũng hy vọng ngoài việc minh bạch hoá mối liên hệ với Diệu Thanh, còn được sự nâng đỡ tối đa, nhất là có thể được sự tiếp tay của Linh mục Huỳnh sĩ Quyến, tiến sĩ Ấn giáo và Phật học, vừa hồi hương sau sáu bảy năm tu học bên Ấn Độ, hiện đang chuẩn bị mở một lớp riêng cho chương trình thần học tại đây.

Sau khi nhận mấy tập sách và ân cần từ biệt Hoàng, Diệu Thanh đã theo một chuyến xe lam để ra chợ. Vang vẳng từ đâu mấy điệu hát Giáng Sinh êm đềm thánh thót. Lần này nàng rời học viện với một tâm trạng mới, cơ hồ đang ôm ấp một điều bí ẩn riêng tư cho một mình mình, với nhiều thứ hồi hộp bất ngờ đang sắp xảy tới. Cái vui lẫn lộn với cái buồn khiến nàng bỗng như lo sợ hoang mang. Giữa tiếng máy xe ồn ào, Diệu Thanh cố nhắm mắt mừng tượng lại khung cảnh phòng khách để thấy như mình còn ngồi đối diện với Hoàng. Tưởng chừng tiếng chàng còn trầm bổng đầm ấm bên tai. Rồi bỗng nâng tự hỏi tại sao lúc đó mình nghiêm

chỉnh thể! Chả một lần dám ngỏ lời nào thân mật gần gũi. Không từng dám nhìn chàng lấy đôi ba phút cho nên vẻ âu yếm thương yêu. Bất giác Diệu Thanh thấy tiếc. Nàng đã quá nhút nhát chăng? Hay là mấy thắc mắc tôn giáo đã vô tình lấn át khiến câu chuyện đầy những lý sự cao xa? Nàng nhủ mình lần sau sẽ phải tự chủ để bình thản và sáng suốt hơn.

CHƯƠNG 6

Trại Hàm, ngày 30 tháng giêng năm Tân Hợi.

Thầy Hoàng mến,

Kể từ ngày vào tu chùa này, đây là lần đầu tiên Diệu Thanh cầm bút viết thơ. Nhận được những hàng chữ này, dẫu thầy có bỡ ngỡ cách mấy cũng chẳng bỡ ngỡ bằng chính Diệu Thanh. Nhưng bởi lẽ lần ghé học viện tuần trước không được gặp thầy, nên Diệu Thanh quyết định nhờ nhà bưu điện giúp đỡ.

Mong thầy vẫn khỏe và vui như ngày nào. thầy khỏe để có sức giúp tha nhân. Còn thầy vui để ai gặp được thầy cũng được vui lây.

Dịp lễ Noel vừa qua chắc hẳn thầy bận rộn lắm. Nhưng nhất định thầy phải có nhiều kỷ niệm thánh thiện tuyệt vời. Còn chương trình văn nghệ nữa, làm sao tránh khỏi việc thầy góp phần! Vui lắm thầy nhỉ?

Cảm ơn thầy đã sắp xếp để cha Bề trên mời Linh mục Quyến hướng dẫn cho Diệu Thanh, nhưng lúc ra về và rồi cho tới cả hôm nay Diệu Thanh vẫn thấy như buồn, như giận thầy. thầy có cố tình tránh không gặp mặt Diệu Thanh? Có thể thầy bận thật

nhều, nhưng chả làm sao Diệu Thanh khỏi buồn được. Ấu là Diệu Thanh đã đòi hỏi quá, nhưng sao thầy không cảm thông cho Diệu Thanh đôi chút?

Khổ một nỗi là khi có người đang tràn trề hy vọng nơi một chuyện, mà rồi bỗng dưng tất cả đổi khác, làm sao người đó còn phấn khởi được như ban đầu! Diệu Thanh cứ ngày đêm tự hỏi mình chừng nào mới có cơ hội gặp lại thầy như dịp trước Giáng sinh.

Thầy biết không, hôm đó xin phép đi phòng mạch nha sĩ cho được rộng thời giờ, Diệu Thanh định ninh thế nào cũng có dịp trao đổi thêm nhiều điều với thầy. Thật ra Linh mục Quyến cũng hết sức tử tế để ân cần trình bày và giải đáp những vấn đề gai góc liên hệ tới đạo Phật trong tương quan với đạo Chúa, nhưng quả thật Diệu Thanh chẳng lĩnh hội được bao nhiêu. Diệu Thanh không hề dám chê ngài, và rồi đành cắt nghĩa rằng mình không thông minh đủ. Có một điều không thể chối cãi là đầu óc Diệu Thanh hôm đó như bị tứ tán, chi phối quá nhiều.

Chắc thầy không vui, nhưng mong thầy đừng giận lại Diệu Thanh nhé.

Chả lẽ bây giờ lại mang những đề tài tuần qua để thảo luận và hỏi lại thầy! thầy biết không, những phần hệ trọng nhất trong giáo thuyết nhà Phật như

Luân hồi với Lục đạo tạo bánh xe xoay vẫn không ngừng, như Ngũ uẩn cấu tạo nên thực thể vạn vật, như ý nghĩa thực tế của Nát bàn, như vai trò của Bát chánh đạo và cuối cùng như giá trị của Thiên định, đã từ lâu Diệu Thanh chưa tuyệt đối nắm vững để rồi thắc mắc mà đem ra bàn hỏi thì chỉ gặp được những lời giải đáp rất xa xôi mơ hồ của Linh mục Quyển.

Sang tới phần xin được đối chiếu các điểm tương đồng then chốt và giá trị nhất giữa đạo Chúa và đạo Phật, Diệu Thanh cũng như thất vọng khi nghe ngài trình bày. Chả lẽ ngài chỉ giỏi bằng sách vở hay sao!

Thế là cái còn lại đáng kể trong tâm trí Diệu Thanh chỉ là kết quả của lần được gặp thầy trước dịp Giáng sinh, cộng với mấy cuốn sách thầy trao cho đọc. Thật may mắn, những bài giáo lý của Đức Giê Su đã vô tình soi sáng và khích lệ Diệu Thanh, nhất là Bài Giảng Trên Núi với những điều tóm kết qua Tám Mối Phúc Thật. Diệu Thanh chưa hề thấy nơi các kinh sách nhà Phật có những điều cao vời khác lạ như thế bao giờ.

Diệu Thanh mừng tượng nếu thường xuyên có dịp gặp thầy để hỏi, để nghe cũng như để tìm được những giải đáp then chốt cho cuộc sống tâm linh thì

đỡ biết mấy. Điều mừng tượng ấy đã nhiều lần khiến Diệu Thanh ao ước mình là một trong số những thiếu nhi được thầy đến gặp và cùng sinh hoạt mỗi cuối tuần. Chẳng biết bao giờ mới may mắn để thấy giấc mơ ấy được thực hiện phần nào!

Thầy đừng để Diệu Thanh thất vọng nhé. Chỉ có thầy mới đem lại một giải đáp, bởi vì chính thầy đã là động lực từ đầu để cho Diệu Thanh nhìn ra một chân trời mới và lần bước vào khúc quặt khác lạ của cuộc đời.

Hắn thầy bỡ ngỡ lắm. Và dẫu thầy có không vui, Diệu Thanh cũng phải thú thật rằng thầy đã và đang chi phối cả tâm tư Diệu Thanh, bắt đầu từ sáng sớm tinh mơ cho tới khi bóng chiều tắt nắng.

Diệu Thanh chỉ xin nói lên những gì chân thành nhất. Mong thầy hiểu cho. Cầu thầy thứ lỗi nếu Diệu Thanh đã làm phật lòng người mình hằng tôn trọng mến yêu.

Ước sao sớm được tin thầy. Chúc thầy vạn an.

Diệu Thanh.

Sau khi nắn nót ký tên, Diệu Thanh gấp vội lá thư rồi nhét lẹ vào kệ sách trước mặt. Nàng bỗng

hoang mang không biết mình đã viết ra những gì, nhưng lại rất sợ phải đọc lại từ đầu. Đành cứ để y nguyên, thầm mong Hoàng cảm thông cho hoàn cảnh của mình.

Diệu Thanh vội nhìn ra ngoài khung cửa. Hoàng hôn đã vây kín. Trời Đà Lạt trở lạnh khác thường cả dăm bữa nay. Mưa phùn lất phất suốt ngày khiến khung cảnh và sinh hoạt trong chùa như chậm hẳn lại. Công việc bên nhà thợ cũng ít. Một số ni cô tìm sách học thêm chữ nho hoặc chữ phạn. Lâu lâu có người lại chạy vô gặp sư bà ý chừng để hỏi vài điều chi đó.

Thật ra mãi cho đến sáng hôm nay, Diệu Thanh vẫn lúng túng không biết sẽ làm cách nào để kể hết nỗi niềm của mình cho Hoàng nghe. Khi dứt khoát quyết định viết thơ thì loay hoay mãi chẳng biết bắt đầu ra sao. Nàng tự hỏi không biết Hoàng đã nghĩ gì về mình. Rồi nếu đọc thơ nàng viết hôm nay, chàng có thắc mắc lắm không? Lỡ ra Hoàng khó chịu thì sao? Mình thật đã không xử sự quá đáng? Đã đành tiên vàn chỉ là mong kể cho Hoàng nghe việc biến đổi trong tâm trí mình về câu chuyện tôn giáo, nhưng biết đâu lá thơ sẽ chẳng khiến chàng hoang mang. Nào ai dám chắc tuần qua chàng đã chẳng thực sự tìm tránh để không theo Linh mục Quyến

xuống phòng khách! Lỡ ra, từ bản tính, Hoàng luôn muốn sống nghiêm khắc và bảo thủ thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệu Thanh thấy bối rối khôn tả. Có lúc nàng đã định tâm xé bức thơ rồi đốt đi. Có lúc nàng mong để thủng thảng kiếm giờ viết lại cho đàng hoàng nghiêm chỉnh hơn. Rồi có hồi nàng lại nhủ mình ráng kiên nhẫn để đợi cơ hội thuận tiện sẽ gặp Hoàng trình bày sau. Cuối cùng, Diệu Thanh quyết định đánh nước liều cứ dứt khoát gửi cho Hoàng vào sáng hôm sau qua thùng bưu điện bên trụ sở ấp. Biết đâu nhờ vì bờ ngõ khác thường mà chàng sẽ tích cực giúp nàng!

Quả thật, lá thơ đã khiến Hoàng vô cùng sửng sốt. Ông giữ cửa trao đến tay chàng sau giờ chơi ban chiều để rồi trong suốt gần hai giờ học riêng Hoàng đã nghĩ ngợi liên miên đến không đọc nổi trọn một trang sách! Nào ai ngờ được cái buổi tiếp tân tình cờ trong dịp lễ khánh thành đã vô tình đưa tới sự việc hôm nay! Chàng tự hỏi Thiên Chúa có thường quan phòng các biến cố theo mẫu mực này chăng. Tại sao một người tu nữ chững chạc bên đạo Phật cỡ như Diệu Thanh lại có thể gặp một biến đổi trong tâm hồn kỳ lạ vậy? Rồi bởi đâu mình đã bị đẩy đưa vào chính giữa câu chuyện gây chấn động này! Mình

đã tìm được Linh mục Quyến là người chính ra sẽ đem lại đáp số cho bài toán của Diệu Thanh cơ mà!

Hoàng thì hai khuỷu tay lên mặt bàn rồi ôm chặt lấy đầu để cố hồi tưởng lại mấy lần gặp Diệu Thanh, mong nhận diện được một yếu tố hệ trọng nào khả dĩ giúp chàng thấy được đầu mối sự việc. Nhưng nơi tâm tưởng chàng, Diệu Thanh luôn tỏ ra là một người rất bình thường, với những nhận định và phê phán khá chín chắn sâu sắc. Rồi Hoàng lại ráng tập trung tư tưởng để tự hỏi phải chăng mình đã xử sự thiếu khôn ngoan ở một đôi chi tiết nào đó khi gặp Diệu Thanh. Nhưng càng tìm càng hỏi, Hoàng càng như thấy đầu óc rối tung.

Bỗng nhiên Hoàng thoáng thấy một ý nghĩ lo sợ khi nhớ lại trong lá thư Diệu Thanh đã một lần hỏi phải chăng chàng đã cố tình tránh để không gặp mặt nàng tuần qua. Thật ra, chàng đã cho rằng việc mời một mình Linh mục Quyến xuống với Diệu Thanh là phương thức hợp lý nhất, để rồi dù có phải công nhận rằng chàng đã thực tâm muốn tránh, thì đó cũng âu là một lựa chọn khôn ngoan. Tuy nhiên, một khi Diệu Thanh đã công khai đặt lại vấn đề này, nàng quả thật đã làm Hoàng vô cùng bối rối. Chàng không rõ Diệu Thanh hỏi và trách như thế có nghĩa

là gì. Nàng buồn theo nguyên có ra sao? Rồi nữa, đã trách, đã hờn lại còn yêu cầu cảm thông!

Hoàng nhắm chặt đôi mắt. Những bóng hình tinh quái muôn màu như nhảy múa trong vùng nhãn giới đen tối thâm sâu. Đây là vực thẳm. Đây lại là núi cao. Từng đợt thung lũng ngút ngàn lần lượt xuất hiện nơi vông mạc đang hoá thành cõi huyền hoặc vô tận. Tứ bề chỉ thấy những đốm lửa di chuyển ẩn hiện như từng bóng ma trôi. Chàng thấy mình tựa bị lạc vào cõi u minh trùng điệp vây bọc. Không lối thoát. Không một bóng người. Đó đây chỉ là im lìm thanh vắng đến rợn người.

Trong mơ hồ phảng phất, Hoàng mừng tượng mình đang đóng vai Đường Tam Tạng mò mẫm tìm lối đi giữa một khu rừng già, trong cố gắng mong manh đơn độc thỉnh cho bằng được bộ kinh nhà Phật từ bên Thiên Trúc. Nhưng chàng đơn độc hơn cả họ Đường vì xung quanh chẳng hề thấy bóng dáng một môn đệ hay bạn đồng hành nào. Lấy ai mà hỏi han tham khảo! Làm sao để biết mình đang được thực sự an toàn hay, trái lại, đang có những bàn tay yêu quái tìm phương quấy quất cho mình nản chí mà bỏ cuộc để nửa đường đứt gánh!

Hoàng bất giác giật bắn người lên. Mồ hôi toát ra ướt cả hai bên trán. Chàng vô tình bắt gặp trong bóng mờ của tâm khảm dáng điệu thướt tha của một yêu nữ có khuôn mặt hao hao tựa hồ Diệu Thanh. Cũng một cặp mắt mơ huyền xa vắng. Cũng đôi làn môi quyến rũ tình tứ. Đáng sợ nhất là cũng một giọng nói hết sức êm dịu ngọt ngào.

Trong cơn khiếp sợ tột cùng, Hoàng cố định thần để duyệt xét lại chính bản thân mình. Đã nhiều phen, trong tiến trình kiểm điểm cuộc sống tu trì, chàng đã thực sự thấy mình lột xác tựa chính Huyền Trang ở những phút giây khủng hoảng tâm tư cao độ nhất, để rồi hết còn đủ bản lĩnh của một nhà sư Tam Tạng đầy dũng lực can trường, mà hoá thành một Trư Bát Giới mang lăm bản năng dục vọng, một Sa Tăng thảng ngày biếng nhác hay một Tôn Hành Giả lúc nào cũng kiêu căng hợm hĩnh. Hôm nay mình đang đóng vai trò của nhân vật đồ đệ nào? Hay thực sự tồi tệ mà mang nét xấu của cả ba? Nếu vậy, làm sao có đủ khả năng để vươn lên và vượt thắng chạm bẫy của loài yêu ma tinh quái cản đường hành hoá! Mình nào phải là một Kim Thiền Trưởng Lão với đức độ siêu vời dành cho một đồ đệ tử cao cấp của đức Phật đầu thai xuống trần! Mình cũng đâu có đức Quan Thế âm Bồ Tát và đông đảo thần thánh hết lòng phò trợ cho mau thành chánh quả theo

kiểu Đường Tăng! Thế mà tại sao cần có Diệu Thanh để thủ thách gài bẫy mình? Không! Nhất định là không. Vả lại, chả đời nào nàng lại muốn nối gót mấy con yêu nữ trong truyện Tây Du mà tìm ăn thịt kẻ tu hành chúng hằng săn đuổi hầu mong sẽ được bắt tử trường sinh!

Mình sẽ phải làm gì đây? Hoàng như chìm đắm trong cơn mê rã rời. Nếu quả thật Diệu Thanh được định mệnh đẩy đưa tới gặp chàng để thách đố và kéo lôi đi ngược con đường tu hành từ lâu ấp ủ, phải chăng chàng sẽ cần đóng vai một Tô Ma A Qui Nô để mạnh bạo lấy que củi đang cháy mà xua đuổi tận tình? Có thể đây là lúc chàng phải áp dụng lời dạy của thánh hiền: Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách? Biết đâu chàng sẽ chẳng là một Achilles khác để gót chân bị trúng mũi tên vô tình mà thiệt mạng trong oan nghiệt!

Có thể lắm. Lịch sử loài người đã nhiều lần làm nhân chứng. Cũng như một Đa Vít dũng mãnh đã trong một phút để cho mỹ nhân quật ngã thắm sâu. Như một Nã Phá Luân bách chiến bách thắng đã không ngờ bị bóng hồng buộc trói cả đời. Rồi thiên hạ vẫn truyền tụng về nàng Dương quý Phi bên Đông phương đã làm nghiêng đổ ngai vàng của Đường minh Hoàng. Bên trời tây chưa ai quên câu

chuyện Cleopatra làm người hùng Cesar tan tành sự nghiệp. Với Hoàng, chả cần là một nhân vật nổi danh hoặ cớ phải nuôi mộng làm vĩ nhân mới đòi phải cần tắc vô ưu. Đường tiến thân của chàng chỉ giản dị nhỏ bé vô cùng, nhưng một khoảnh

khắc thiếu khôn ngoan sẽ có thể là một đời chôn vùi lý tưởng. Chàng đã chọn con đường dẫn thân cho đạo giáo và tha nhân, đã miệt mài tháng năm để khép mình trong một khuôn khổ chật hẹp, hầu có thể sẽ vươn lên được khỏi những đam mê bình thường nhất của loài người. Chàng đã tự ý đáp lại tiếng gọi của trời cao để không chỉ ngó vào bản thân mình mà mưu tìm hạnh phúc riêng, nhưng là đưa tầm mắt tới anh em đồng loại mà gặp được niềm vui qua cuộc sống phục vụ. Bước đường hy sinh đó không chấp nhận một luật trừ nào để cho đương sự có thể cắt ngang mà quay lại tìm vui thú cho chính mình, dẫu chỉ là bé nhỏ, tạm thời. Đã cho đi là phải cho trọn vẹn. Một phút đòi lại là một lần phản bội, bất trung.

Hoàng rón rén khép cửa phòng để tiến ra nhà nguyện. Ngược nhìn tượng Chúa chịu đóng đinh, chàng lâm râm khẩn cầu cho được mãi can đảm và trung kiên. Ngọn đèn châu leo lét bên cánh phải bàn thờ như phừng phục hun nóng tâm tư. Tượng Đức

Mẹ đồng trinh rõ thật hiền từ khôn tả. Đúng rồi, Đức Mẹ đang nhìn chàng chăm chăm. Mà Đức Mẹ sao hôm nay xinh đẹp quá. Đẹp hơn Diệu Thanh muôn vàn lần. Bất giác, Hoàng thấy một nguồn sinh lực trào lên trong tâm tư. Mơ hồ đâu đó một niềm khích lệ ủi an khác thường. Thôi cố kiên nhẫn và can đảm lên. Bàn tay vô hình từ trên cao đang vỗ về dẫn dắt đó.

Sau một đêm ngủ tạm bình an, Hoàng cơ hồ thầm trách mình đã lo sợ thái quá. Lúc đánh răng sáng, chàng cứ ăm ức tự hỏi vì sao mình đã nuôi những ý nghĩ quá vô lý như thế sau khi nhận thơ Diệu Thanh hôm trước. Nàng nào đã làm chi sai trái? Trước sau chỉ là một biến đổi bất ngờ nơi tâm hồn nàng khi gặp được đầy đủ chân lý ở một tôn giáo khác. Lấy có gì để có thể nhìn Diệu Thanh qua hình ảnh của một Điêu Thuyền hay bóng dáng một nàng Dalila? Dựa vào đâu để lo sợ và kết án nàng khi Diệu Thanh cho biết thực sự được khích lệ và phấn khởi khi có mình góp phần hướng dẫn? Những lời lẽ và cung cách viết thơ biết đâu chỉ là do lòng trí Diệu Thanh luôn hồn nhiên đơn sơ! Phải chăng mình đang vướng vào mặc cảm là bởi Diệu Thanh đẹp? Nếu quả thế, mình sẽ phải xét lại thái độ mà bình tĩnh hơn. Vội vã cũng như bi quan chắc rồi chẳng đi tới đâu mà còn gây ra nhiều thiệt thòi

tai hại. Đòi mình rồi đây còn nhiều dịp đòi phải sáng suốt và kiên tâm hơn thế này nữa.

Hoàng đã phần nào lấy lại được nét bình thản ban đầu. Tuy nhiên lúc ngồi trong lớp, chàng vẫn thấy còn hơi khó để tập trung hết tư tưởng vào bài vở. Đầu óc Hoàng cứ như lâng lâng nơi cõi xa mờ nào đó, y hết cảm tưởng của một anh thủy thủ theo chân Magellan trong cuộc phiêu lưu tiên khởi vòng quanh thế giới.

Tâm trạng hoang mang đó cứ đeo đuổi chàng cho đến tối mà như vẫn chưa dứt.

CHƯƠNG 7

Về mùa xuân, trời Đà Lạt rục rĩ vì hoa nở khắp nơi. Khí hậu ấm hơn nhiều nên du khách cũng tấp nập mọi ngả. Bầu trời xanh biếc như có sức thu hút khác thường, nhất là lúc chiều xuống làn sương lam êm nhẹ càng làm tăng thêm nét mơ màng huyền diệu của phần đất có một không hai trên vùng cao nguyên này.

Tết nguyên đán năm nay xem chừng đến hơi muộn. Hoa đào đã nở rộ khắp bờ hồ. Hàng quán trong chợ đã tràn ngập dâu và mận, để rồi bất cứ ai xuôi về miền dưới đều không thể quên mua ít nhiều làm quà. Khu phố Hòa Bình dĩ nhiên tấp nập nhộn nhịp khác thường. Nam thanh nữ tú đua nhau ăn diện. Thiên hạ như muốn quên đi chuyện chiến tranh để vui chơi mua sắm. Rõ là gần xa nô nức yến oanh. Đặc biệt vào mỗi cuối tuần thì âu là ai nấy đều tóan ra đường như ngày hội.

Dân chúng ấp Trại Hầm năm nay cũng quyết định tổ chức tết thật lớn. Họ đã cử đại diện đến chùa gặp sư bà để xin tổ chức lễ Kỳ An vào ba ngày đầu năm mới. Mọi người mong cho xóm thôn được bình yên và hy vọng năm tới sẽ làm ăn phát đạt. Dĩ nhiên họ cũng thỉnh nhà chùa cúng lễ Giao Thừa và làm lễ

Trừ tịch hầu tân niên sẽ hết còn thấy lại những điều xấu dở của năm cũ. Nhà nhà bảo nhau chuẩn bị để tham dự và góp phần tích cực. Các truyền đơn và bích chương đã được gửi đi và dán khắp quanh vùng.

Tết năm nay Hoàng cùng một nhóm tình nguyện ở lại học viện lo dịch nốt mấy tập sách quan trọng. Chàng muốn thử ăn tết xa nhà một lần xem sao. Vả lại chả mấy nữa mà chấm dứt thời kỳ tu học để rồi phải đi nhận nhiệm sở và nơi đó sẽ trở nên như gia đình mới. Nên tập cho quen!

Bất ngờ vào một tuần trước đây, có ông thầy bạn đi dạy giáo lý dưới họ Trại Mát về có đem theo tờ chương trình đại lễ của chùa sư nữ Trại Hầm. Thế là Hoàng định bụng sẽ kiếm giờ đến chùa vào chiều mồng một tết.

Từ chiều hôm trước, ngày tất niên, khung cảnh chùa đã như huyên náo vui nhộn hẳn lên. Nhiều người sau khi đi viếng mộ ông bà ngoài nghĩa trang cũng như hoàn tất lễ cúng gia tiên tại tư gia, đã kéo nhau lên chùa để giúp trang hoàng và sửa soạn cho đại lễ trừ tịch đêm giao thừa. Một số thanh niên đã dựng cây nêu vĩ đại trước sân chùa, với khánh sành và phướn giấy được treo cao mãi tận ngọn. Dĩ

nhiên, họ cũng không quên rắc vôi trắng theo hình cung tên trước cổng. Người ta tin rằng chùa là địa điểm chính của thôn ấp, ma quỷ thấy cây nêu và vôi sẽ không dám bén mảng tới quấy phá đời sống dân chúng vì sợ oai phong đức Phật.

Các sư nữ tỏ ra ai cũng bận rộn khác thường để rồi phải nhờ tới các chức sắc tiếp tay xếp định công việc. Tuy nhiên mọi người đều lộ nét vui, trừ ra Diệu Thanh thì xem chừng dửng dưng và lạnh lùng, dẫu nàng cũng phải loay hoay làm đủ thứ chuyện. Mấy cậu thanh niên ra chiều muốn được nàng nhờ đôi ba việc để có cơ hội làm quen nhưng tất cả như đều thất vọng. Một vài anh chàng ỡm ờ nói mấy câu bông đùa bóng gió làm Diệu Thanh càng thêm khó chịu.

Trước đây, vào những dịp lễ lớn, Diệu Thanh vẫn thường tỏ ra là người hăng say chăm chỉ nhất. Chẳng hiểu tại sao lần này mọi sự việc như khác hẳn. Nàng chỉ biết một điều là khó có thể vui được. Có chuyện chi mơ hồ đâu đó như đang xâm lấn hồn nàng. Câu chuyện mới chỉ là xa vắng mông lung nhưng quả thật đã làm nàng nhiều đêm thức giấc để hồi hộp phập phồng. Diệu Thanh đã lẩm phen tự hỏi mình đang sống trong khung hoảng tôn giáo hay thực sự trong cơn lốc mới của ái tình. Hoặc là

cả hai? Mà tình với ái nào mới được chứ! Chả lẽ Hoàng đã làm đòi nàng đổi thay đến thế sao! Và có thật đạo Chúa đã chiếm đoạt lòng trí mình để rồi cuộc sống tại chùa này trở nên tẻ nhạt vô vị đến thế ư?

Diệu Thanh như không có đủ can đảm để trả lời cho chính mình. Với nàng, thế giới lúc này xem chừng đi vào cõi hỗn mang với một bầu trời lúc nào cũng xám đen u tối. Có lắm lần nàng thấy mình cơ hồ đang bước vào khúc đường cùng. Khắc khoải chờ mong một bàn tay, một ánh mắt, nhưng mãi vẫn chỉ thấy câm nín hững hờ. Cho một kiếp người chịu lao đao giữa gió bụi phủ phàng. Mặc một linh hồn phải vất vưởng trong lạnh lẽo cô đơn.

Thế là xuân có về, tết có đến, Diệu Thanh vẫn một tâm trạng u sầu, thảm kín. Dịp đại lễ như hôm nay vì thế cũng chẳng khiến nàng đổi thay được gì. Ngồi cùng sư bà để tụng kinh cúng Phật trong chánh điện, sau lưng là cả một đoàn thiện nam tín nữ sùng mộ, mà Diệu Thanh vẫn như thấy lòng hoang vắng khó tả. Mùi trầm hương ngào ngạt chỉ như làm nàng thêm khó thở, bức bối hơn. Tới lúc tất cả kéo ra sân để làm Lễ giao thừa trước giờ trừ tịch, cảnh ồn ào huyên náo lại khiến Diệu Thanh càng nhức đầu thêm. Người ta chen chúc quanh

chiếc bàn thờ được bày la liệt đủ loại lễ vật bằng đồ chay. Nàng bất giác như muốn bật cười lúc vị tiên chỉ ấp Trại Hàm lớn tiếng mời vị Tân Vương Hành Khiển chiếu cố về coi sóc xóm thôn thay mặt Đức Ngọc Hoàng, rồi lại khẩn khoản xin ngài mở tay độ lượng rộng rãi hơn vị cựu vương năm ngoái. Tiếp đến là các bài khẩn Đức Thổ Thần, Đức Thành Hoàng. Bài nào cũng dài thườn thượt đến phát sợ, nhất là lại dùng toàn những từ ngữ bí ẩn khó hiểu! Sau đó là chuông trống đánh vang và pháo nổ liên hồi. Diệu Thanh như thở nhẹ ra khi thấy, vì lý do an ninh, người ta đã phải sớm chấm dứt các nghi lễ và rời việc xin quẻ cũng như hái lộc đầu năm vào sáng hôm sau.

Buổi tụng kinh sớm mồng một tết cũng dài hơn thường nhật, thành ra Diệu Thanh xem chừng như uể oải mỗi mệ. Dĩ nhiên một phần tại chiều hôm trước đã bận bịu lại còn thức khuya. Viện có nhưc đầu, nàng không muốn lai vãng đến nhà khách phụ giúp phát thẻ quẻ đầu năm. Việc hái lộc truyền thống được thay thế bằng cách các thiện nam tín nữ đốt một cây hương rồi đem về nhà gọi là để lấy lộc chùa, sau khi đã chăm chú đứng khẩn vái trước bàn thờ Phật. Đây là ý kiến của sư bà, lấy lẽ năm nay bờ rào dân bụi hai bên lối cổng vào chùa bị khô cằn

hiếm lá, mà để dân kéo ra hái cành mạn đằng sau nhà thì chắc tan hoang hết vườn trái cây.

Dẫu vậy, dân chúng vẫn luôn tỏ vẻ vui sướng hả hê. Đặc biệt đám thanh niên con trai hầu như thường xuyên có mặt ở chùa. Họ không dám cặp bồ lộ liễu như khi ra phố, một phần vì nề bầu khí tôn nghiêm nơi chùa, nhưng một phần khác có lẽ họ còn để tâm nhìn ngó các sư nữ, nhất là mấy ni cô trẻ. Đương nhiên lúc nào Diệu Thanh cũng là mục tiêu hàng đầu cho những cặp mắt tò mò tinh quái. Thế là từ nội tâm đến ngoại cảnh, tất cả đều xui khiến nàng bực bội kém vui.

Lúc Hoàng đạp xe tới Trại Hàm thì trời đã dịu nắng. Đầu tóc chàng như rối tung theo những cơn gió thổi từ hướng bắc còn khá lạnh. Chàng muốn mặc thường phục tới chùa để mong được lần đầu chứng kiến dịp đại lễ Kỳ An trong tư thế thoải mái như mọi người, không sợ ai dòm ngó. Bất giác Hoàng một mình huýt sáo bản Thiên Thai, bản hát lớp chàng đã dùng làm nhạc cho vũ khúc trình diễn dịp văn nghệ tết dương lịch vừa qua. Có lúc cao hứng, chàng tưởng tượng như mình đang đóng vai Lưu Thần hoặc Nguyễn Triệu tìm đường lên cõi tiên. Nghĩ rồi lại cười thầm một mình: cảnh chùa làm sao lại ví với chốn đào nguyên! Làm gì có phím

tơ lưu luyến với tiếng đàn gảy xuyên xao tâm hồn. Mà đâu là hoa với bướm! Mà ai sẽ mê man múa khúc nghệ thường đây! Có bao giờ mình mong được lên tiên để rồi phải quên cả đường về đâu! Dẫu có mơ mộng quá một chút để mừng tượng Diệu Thanh là tiên của chùa sư nữ đi nữa, việc gặp được tiên rồi cũng chẳng đưa tới phương trời nào.

Hoàng như tỉnh cơn mơ khi queo xe vô con đường sỏi dẫn vô chùa. Trước mặt chàng là cả một rừng cờ xí đủ màu cắm hai bên lối đi. Người ra vào thưa thớt nhưng từ cổng chùa trở vô thì nhộn nhịp tấp nập khôn tả. Chưa tới nơi đã ngửi thấy mùi trầm u mặc toả lan. Đó đây từng nhóm người bu quanh mấy chỗ bán cành mai hoặc đào mừng tết, cùng với hàng bong bóng cho trẻ nít sát bên ngoài cổng. Sau khi nhận thẻ gửi xe, chàng thông thả bước vào sân trong rồi hoà mình vào đám đông đầy huyền ảo.

Vì còn sớm nên Hoàng cũng lần lượt xếp hàng để vào xin thẻ quẻ bói đầu năm. Lúc được một ni cô trao cho ống thẻ để chàng bóc, đợi mãi không thấy thẻ nào vọt ra ngoài như người ta thường gặp, chàng đành thò tay vào lõi vọi ra một cây từ trong ống. Dĩ nhiên trước đó Hoàng cũng phải làm bộ nghiêm trang khẩn vái. Nội dung quẻ thẻ là một bài thơ cùng với các mục phân giải về bản mệnh, cầu

tài v.v... Biết chắc mình không sức nào hiểu nổi nên chàng phải ra bàn kế bên xin người phụ tá giúp tổng đoán ý nghĩa. Ông già trợn to đôi mắt sau khi đọc tới câu thơ chót, rồi vỗ mạnh vào vai Hoàng nói lớn:

- Số cậu cao lắm. Năm nay lại thấy toàn những điều cát chứ tuyệt nhiên chẳng có điều nào hung. Nếu chưa có vợ thì tình duyên sẽ thật tốt lứa. Quả xâm này xem chừng rất hoạ hiểm. Nay mai thăng quan tiến chức xin đừng quên tôi đó nghe!

Hoàng gật gù tùm tùm cười rồi trao vào tay ông lão mấy chục bạc thù lao, rồi tìm đến chỗ xin lộc đầu năm. Chờ đợi mãi mới tới phiên để được lãnh nhang. Mấy ni cô luân phiên nhau phụ giúp và hướng dẫn nhưng Hoàng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng Diệu Thanh đâu. Sau khi đã giụi tắt cây nhang, chàng cầm ra ngoài ngồi nghỉ cạnh hòn non bộ gần phía nhà ngang. Một lúc sau có tiếng loa phóng thanh kêu gọi mọi người tạm ngưng để sửa soạn đón vị Thượng toạ chủ tế tiến ra sân khai đàn tràng mở đầu buổi lễ Kỳ An. Vị xướng ngôn cũng không quên kêu gọi chấm dứt việc đốt pháo.

Biết đây là cơ hội hiếm có nên Hoàng nhất định phải chăm chú theo dõi từng chi tiết. Nhưng lúc chàng tìm được một chỗ đứng tương đối thuận tiện

để quan sát thì người ta đã bày biện các tượng thần thánh tiên phật ra từ lúc nào, trên hai dãy bàn riêng biệt cạnh bàn thờ. Các tượng đều được làm bằng vàng mã. Chung quanh được xếp la liệt đủ mọi thứ oản chuối trái cây do dân chúng đem tới cũng như một số cỗ chay của nhà chùa cho dân ăn sau khi cúng lấy lộc.

Vị chủ lễ khởi đầu từ đàn ngoài trước. Theo tiếng trống khua và nã bặt đánh rầm rĩ cùng với điệu múa gươm phất cờ tít mù của mấy môn đạo, ngài ê a tụng kinh và đọc phù chú để xua đuổi tà ma. Được một hồi lâu, vị thượng tọa trịnh trọng tiến vào đàn trong, vái lậy kính cẩn rồi giơ cao hai tay lên trời lớn tiếng đọc sớ tâu Trời Phật để xin phù hộ cho dân trong thôn ấp. Sau đó các tu sĩ ngồi xếp xuống đất đọc những bài kinh dài theo tiếng mõ gõ nhịp thật đều đặn, lâu lâu lại điểm thêm tiếng thanh la chát chúa.

Khi loa phóng thanh loan báo giờ nghỉ giải lao và mời dân chúng tới chia phần đồ ăn vừa được cúng, mọi người lũ lượt tiến lại hai dãy bàn, xem chừng ai cũng rất mực hả hê. Hoàng còn ngần ngại chưa biết có nên bước xuống sân hay không thì bỗng nghe tiếng Diệu Thanh nói từ phía sau:

- Phải là thầy Hoàng đây không? Trời Phật ơi, sao mà lạ lùng thế này! Thầy ghé chùa không kèn không trống, ai biết đâu mà đón tiếp. Rồi lại...

Hoàng giật mình quay lại rồi đáp trong hồi hộp:

- Mong ni cô thứ lỗi cho vì tôi không kịp báo tin. Rồi để được tự nhiên xem các nghi lễ nên tôi đã đánh liều ăn vận thế này.

Diệu Thanh như trách móc:

- Cứ điệu này tới lúc thầy âm thầm ra về chắc cũng chả ai biết. Diệu Thanh làm chi nên tội để thầy cứ tìm tránh mặt hoài vậy?

Hoàng thành khẩn:

- Lần thứ hai bị Diệu Thanh kết tội tránh mặt. Thực ra oan cho tôi lắm. Lần trước thì vì ý ngay lành mong sẽ đem lợi ích nhiều hơn. Lần này tin rằng thế nào cũng sẽ gặp được Diệu Thanh. Bằng chứng là bây giờ gặp rồi đó.

Diệu Thanh mỉm cười nhưng điệu bộ còn vùng vằng:

- Đẳng nào thầy nói cũng được. Thôi để chuyện đó tính sau. Bây giờ thầy có muốn thưởng thức oản

nhà chùa hoặc chút đồ chay không? Còn nhớ lần trước tới đây thầy đã chối từ...

Hoàng cười như để chống chế:

- Nhất định phải thưởng thức chứ. Mấy thuở được lên lễ chùa! Nhưng mình nên thủng thẳng và mang đồ ăn về nhà lấy lộc cùng với cây nhang này chắc hữu lý hơn. Mà Diệu Thanh chắc bận lắm phải không? Giá được Diệu Thanh cắt nghĩa lễ nghi rành mạch thì quý lắm.

Diệu Thanh vồn vã:

- Công việc đâu vào đấy cả rồi. Gần nửa đêm mới tới phiên tụng kinh. Bây giờ là phần vụ của chùa Linh Quang, có thượng tọa chủ lễ. Sau nữa là đến các sư dưới Trại Mát.

Rồi quay qua Hoàng, nàng thân mật:

- Thầy đến chùa lâu chưa và coi được những gì rồi?

Hoàng khoe:

- Cũng theo chân các cô cậu đi xin quẻ xâm trước khi được đốt hương đem về hưởng lộc. Thật may

mắn, thẻ xâm nói toàn những điều tốt đẹp lạc quan. Chả hiểu rồi sẽ ra sao...

Diệu Thanh vui vẻ:

- Thẻ xâm Thầy bốc dấu có xấu cũng phải đổi thành tốt.

Hoàng cự cự:

- Diệu Thanh nói vậy mà không sợ các thần thánh...cười cho sao?

Diệu Thanh càng như hăng thêm:

- Thầy biết không, số của thầy chả cần bốc cũng biết được rồi! Còn cái mục quẻ với xâm này thật ra là chuyện bày vẽ từ bên Lão Giáo. Họ tin có thần linh giáng bút rồi được chép lại thành những bài thơ, dùng để ứng vào các người tới xin thẻ. Nghĩ lại thì âu là đầy đầy những mê tín dị đoan.

Hoàng tròn mắt:

- Diệu Thanh nói gì vậy? Đạo Phật cũng có nhiều chỗ...mầu nhiệm tương tự nằm trong niềm tin của chính Diệu Thanh đó mà!

Diệu Thanh ôn tồn:

- Bây giờ thì đã khác với Diệu Thanh, khác nhiều rồi thầy ạ. Hai tuần trước đây, khi đi dự đại hội bên chùa Linh Sơn về, Diệu Thanh đã thấy đến lúc phải đi vào khúc quặt mới ...

Hoàng càng sửng sốt:

- Diệu Thanh muốn nói về niềm tin tôn giáo?

Diệu Thanh đan hai bàn tay lại, giọng thật tha thiết:

- Đạo Chúa đã làm đổi thay ý nghĩ và tâm tư Diệu Thanh rồi. Bây giờ chỉ còn chờ cơ hội để quyết định.

Hoàng chậm rãi:

- Từ hôm gặp Diệu Thanh lần đầu thấy điều chi nơi Diệu Thanh cũng như có chút đặc biệt. Thú thật, tôi vẫn ngỡ Diệu Thanh phải mộ đạo lắm mới quyết định xuất gia đi tu.

Diệu Thanh lim dim đôi mắt:

- Trước đây, Diệu Thanh đinh ninh rằng đạo Phật và cửa thiền từ bi sẽ là câu giải đáp cho đời mình sau một lần tình yêu thất bại tan vỡ. Nhưng câu đáp ấy đã trở nên quá mơ hồ khiến tất cả như đi vào bế tắc. Vả lại... .

Hoàng nhìn Diệu Thanh:

- Vả lại gì?

Diệu Thanh nói nhỏ để Hoàng vừa đủ nghe:

- Vả lại bây giờ hết...thất tình rồi.

Câu nói của Diệu Thanh khiến Hoàng hết sức hoảng hốt để rồi nghe trống ngực đập liên hồi, nhưng chàng vẫn phải cố làm ra vẻ bình tĩnh để lái câu chuyện về dĩ vãng:

- Tình yêu tan vỡ là thường. Chả nên để mình quá đau khổ vì chuyện hợp tan.

Diệu Thanh như muốn thanh minh:

- Người Diệu Thanh quen để đi tới chỗ biết yêu lần đầu thì ngã gục trên chiến trường khiến cho thảm cảnh xảy tới. Nhưng lúc đó chắc tại Diệu Thanh chưa trưởng thành đủ, nên....

Hoàng định lên tiếng hỏi bây giờ đã trưởng thành thì Diệu Thanh đang nghĩ gì, nhưng thấy chưa tiện nên lại thôi. Chàng chỉ tay ra phía sân rồi nói thật tự nhiên:

- Diệu Thanh có thể cắt nghĩa những hình tượng chư thần bằng vàng mã ngoài kia là thế nào được không?

Diệu Thanh như còn xúc động vì chưa giải bày được hết tâm tư, nhưng nàng cũng cố gạt đi để đáp:

- Lúc nãy chắc thầy đã coi, lễ cúng bắt đầu từ đàn ngoài, có hình Minh Vương là vua cõi âm, bên cạnh là hai ông quan văn và quan võ đứng hầu. Phía sau có năm vị Ôn chúa đeo kiếm và cầm cờ. Lễ cúng cốt để xin thoát khỏi sự quấy nhiễu của các ôn thần âm binh này. Còn đàn trong có đủ hình trời đất phật thánh cùng nam tào bắc đẩu và ngũ phương chi thần. Người ta xin các vị này thi ân giáng phúc cho năm mới.

Hoàng nghe rất chăm chú. Càng thán phục Diệu Thanh chàng càng thắc mắc về những đổi thay và dự tính của nàng: nàng đang chăm chỉ mà mộ đạo tận tình kia mà! Bất giác chàng hỏi tiếp:

- Thế lễ nghi sẽ kéo dài bao lâu?

Diệu Thanh vừa bẻ đốt ngón tay vừa hạ giọng:

- Năm nay tổ chức ba ngày liền. Chiều mai sẽ có lễ dâng lục cúng, rồi các tăng ni mặc áo cà sa mang

đồ lễ chạy đàn và dâng lên bàn thờ. Tiếp đến là lễ cát đoạn để xin giải hết oan khiên cho chúng sinh. Sau hết là lễ cúng tràng phiên với cây phướn treo hình con quạ, mong trấn áp ma quỷ. Qua ngày thứ ba sẽ lên đàn Mông sơn hay còn gọi là lễ thí thực để nhắc bốn phạm bố thí cho tha nhân. Kế là lễ phóng sinh, nghĩa là sẽ thả tượng trưng một vài giống vật cho chúng được tự do. Cuối cùng thì làm lễ tạ ơn Trời Phật trước khi có nghi thức tiễn chân ôn chúa.

Hoàng buột miệng:

- Lễ nghi linh đình quá! Chắc sau ba ngày sư bà và các ni cô tha hồ mà mệt lử. À mà sao Diệu Thanh thông thạo rành mạch thế?

Diệu Thanh xoa tay nói nhỏ:

- Thầy biết không, sư bà bắt học hỏi kỹ lắm. Lần đầu mà! Mệt thì cũng phải ráng. May mà có nhiều chùa, kể cả mấy chùa lớn trên Đà Lạt nhận lời tới dự và chia phần tụng kinh, chớ không chắc chết quá! Ngó bề ngoài xem chừng thật vui, thật ý nghĩa, nhưng tất cả âu là đã hết với Diệu Thanh.

Rồi lơ đãng nhìn lên bầu trời, nàng thở dài:

- Có thể kỳ hè này Diệu Thanh sẽ xin rời chùa....

Hoàng vội xoay hẳn người lại:

- Diệu Thanh quyết định xong cả rồi sao?

Nàng tha thiết:

- Diệu Thanh đã bảo hết lý do ở lại đây rồi mà. Chúa của thầy đã thực sự tạo đổi thay. Mọi sự đã rõ rệt. Diệu Thanh tính sẽ về gia đình tại Di Linh ít ngày trước khi lên lại đây xin ghi tên vào đại học.

Hoàng như choáng váng, thẫn thờ. Việc của Diệu Thanh đến như chuyện trong mơ để chàng không còn kịp mừng tượng suy đoán. Chàng biết khuyên giải góp ý được gì nữa đây! Chỉ còn thăm chúc cho Diệu Thanh được tròn ý nguyện.

Trên đường đạp xe về học viện, hầu như Hoàng chẳng còn nhìn ra cảnh vật hai bên là đâu nữa. Đêm mừng một vô tình trở thành đêm đầy những giấc mộng dị thường.

CHƯƠNG 8

Diệu Thanh ngồi đợi Hoàng tại phòng khách của văn phòng Tuyên úy đại học Đà Lạt. Nàng đã đổi cuộc sống, đổi tên: bạn bè gọi nàng là Quế Thanh, tên cũ trước ngày xuất gia tu chùa. Dĩ nhiên y phục cũng khác hẳn. Bên trong chiếc áo len xanh nhạt là bộ đồng phục quần và áo dài trắng của thời học sinh trung học ngày nào. Cơ hồ nàng muốn níu kéo lại những năm tháng của một dĩ vãng tươi thắm mộng mơ.

Chiều nay, cha Phong đi vắng, nhưng khu nhà nguyện Năng Tĩnh luôn mở rộng cửa cho các sinh viên tới cầu nguyện hay đọc sách nơi thư viện Công giáo, ngoài việc bàn hỏi với vị hướng dẫn tinh thần. Hoàng đã lên tiếng đề nghị địa điểm gặp gỡ này, vì trong thâm tâm chàng hy vọng cha tuyên úy sẽ nhận đứng ra làm lễ rửa tội cho Diệu Thanh sau khi giúp nàng tìm hiểu đạo ở giai đoạn chót. Theo chàng, cha Phong tuy đã có tuổi nhưng thái độ và cung cách xem chừng rất thích hợp với sinh viên, nhất là ngài từng tốt nghiệp về tâm lý giáo dục.

Bên ngoài thật nhiều nắng. Bầu trời trong xanh cho phép nhìn ngọn Lâm Viện mãi xa rõ mồn một. Ngọn tháp cao vút như chạm tới những cụm mây

trắng lãng dăng trôi. Từng hàng cột granito trắng toát chạy dài theo hai bên tường nhà nguyện gọi lên bầu khí linh thiêng thánh thiện. Rồi pho tượng Đức Mẹ Đồng trinh với nét mặt sáng ngời huyền diệu đứng giữa bồn cỏ bên lối vào như có sức giúp lòng trí được nhắc bổng lên cao.

Quế Thanh dăm chiêu nhìn ra ngoài khung cửa kính. Bóng nắng đổ nghiêng xuống một góc sân vắng lặng. Tâm tư nàng xem chừng còn chưa nguôi được với những diễn biến trong ba tháng vừa qua. Quyết định rời chùa khiến cho các ni cô bạn và nhất là sư bà ngỡ ngàng buồn đau, nói không nên lời. Ngay cả trong ấp Trại Hầm cũng có nhiều người thắc mắc và tiếc nhớ. Buổi sáng dứt bước ra đi, thực ra Quế Thanh cũng bồi hồi xúc động không ít, nhưng đến lúc đã đặt chân tới Di Linh thì nàng tưởng chừng có thể quên được tất cả. Nơi tâm trí, nàng xác tín rằng mấy năm trời nương náu cửa từ bi tuy đã giúp mình thật nhiều để lấy lại vẻ bình thản cho cõi lòng, nhưng cuối cùng Quế Thanh quả thật đã như bước vào bế tắc, nhất là niềm tin hoá ra mơ hồ, mông lung. Cuộc tao ngộ với Hoàng đã như một động lực dũng mãnh đẩy nàng quyết định đổi hướng đi. Hoàng đã khơi lên trong lòng nàng tất cả cái khía cạnh tích cực và lạc quan của cuộc sống. Từ đó nàng nhận ra con người luôn có một liên hệ

thăm sâu với đấng Tạo Hoá, và trong cái mối liên hệ cao đẹp này, mọi người đều cần sống cởi mở, hồn nhiên. Đời có đầy đầy những nghịch cảnh và khổ đau, nhưng ai cũng có đủ lý do để luôn yêu đời và rồi dần thân mong làm cho đời thêm đẹp tươi hơn. Tất cả những thứ ấy, Quế Thanh đã gặp thấy trên khuôn mặt rạng rỡ, nơi đôi mắt tự tin và qua nụ cười đầy triu mến của Hoàng. Chàng đã đến như một cơn bão lốc để Quế Thanh không thể không tự nhổ bật gốc rễ mà đổi thay đời mình. Nàng đã phần nào hấp thụ được cái nghi lực vô hình của Hoàng và dĩ nhiên với những tháng ngày còn lại, Quế Thanh định ninh sẽ thấy lại được trọn vẹn ý nghĩa của cuộc sống.

Gia đình nàng hơi bỡ ngỡ nhưng không thắc mắc hạch hỏi. Lúc Quế Thanh ngỏ ý muốn lên Đà Lạt tiếp tục chương trình đại học ở ban Văn khoa, mọi người còn như ngằm biểu đồng tình. Bầu khí trong nhà xem chừng vui hơn và ai cũng mong tới ngày Quế Thanh tựu trường.

May mắn đại học xá nữ sinh viên còn trống chỗ. Và rồi Quế Thanh đã làm quen với bạn bè cùng nếp sống mới được cả hơn tuần nay. Ba tháng hè tạm đủ để tóc nàng mọc lại bình thường, mặc dù Quế Thanh chỉ có thể cắt kiểu court tân thời, nên xem ra

nàng hoà mình vào sinh hoạt thường ngày mà không phải mang mặc cảm về dấu vết ngày qua. Nàng thật hài lòng với bầu khí thân mật thoải mái của học xá. Sơ Lucia, vị nữ tu phụ trách khu nhà trọ, tuy có hơi nghiêm nghị, nhưng luôn rất cởi mở và dễ cảm thông. Quế Thanh đã theo sơ và một vài cô bạn lên nhà nguyện dự lễ chiều đôi ba lần. Ai cũng biết nàng đang có cảm tình và muốn tìm hiểu thêm về đạo Chúa.

Dĩ nhiên Quế Thanh mong mỗi từng ngày để được gặp Hoàng. Hai ngôi trường rõ thật gần nhau, nhưng hai người lại như xa cách bằng bao nhiêu là núi đồi suối sông. Bên học viện cũng mới tựu trường sau những tháng hè. Đôi khi nàng nhìn ra đồi sân cù đã thấy bóng một số tu sinh qua đi dạo vào giờ chơi ban chiều. Để giữ ý tứ và tránh phiền cho Hoàng, Quế Thanh đã viết thư xin gặp và Hoàng đề nghị địa điểm là đây.

Niên học này là năm chót nên lớp của Hoàng không còn đi giúp chương trình giáo lý bên ngoài vào các chiều chúa nhật. Bù lại, vào ban sáng họ tới một số nhà thờ để phụ lễ với tư cách thầy phó tế. Đa số có cơ hội thực tập giảng thuyết cho giáo dân. Sau bảy tám năm trời miệt mài sách vở, xem chừng ai nấy đều mong mỗi ngày ra trường, dẫu cho ai

cũng ý thức rằng rời mái trường thân yêu là chấm dứt những ngày đẹp nhất trong đời, mà cũng là bắt đầu nói tới trách nhiệm nhiều khi thật gay go, nặng nề. Ngó lại quãng thời gian dài bỏ lại sau lưng, Hoàng tưởng chừng như mới hôm nào! Chàng thầm tạ ơn trời đã cho thật nhiều may mắn thuận lợi hơn một số đồng các bạn bè khác. Tất cả đã phẳng lặng bình thường. Mọi sự ra vẻ tốt đẹp trơn tru. Câu chuyện gặp và quen ni cô Diệu Thanh xem như đã là một thứ biến cố cho đời chàng. Có những phút giây Hoàng thấy mình lo sợ vu vơ, mừng tượng rằng sự xuất hiện của nàng đang là một thử thách lớn cho con tim và đời tu của chính mình. Nhưng nhiều lúc khác, chàng lại cảm thấy phấn khởi khi có được cơ hội để góp phần vào một sự việc đầy ý nghĩa và hữu ích.

Chiều hôm nay Hoàng mặc áo chùng đen, trang trọng như buổi gặp ni cô Diệu Thanh lần đầu. Kỳ nghỉ vừa qua, nhờ một số bà con ân nhân giúp, chàng đã tậu được chiếc xe gắn máy Honda Nhật, nên việc di chuyển lúc này có phần thoải mái hơn. Ngồi xe ra khỏi cổng học viện, Hoàng bỗng như có cái cảm giác là mình già dặn trưởng thành hơn trước thật nhiều. Làn gió chiều như gọi thêm những nỗi vui và niềm hãnh diện nho nhỏ trong đầu. Phải rồi, chả mấy nữa Hoàng sẽ kết thúc đoạn

đường dài huấn luyện để trở thành Linh mục. Mọi sự rồi sẽ đâu vào đó. Nẻo tìm về lý tưởng đang mở rộng thêm thang.

Tiếng động cơ xe hai bánh rồ mạnh rồi ngừng lại ngoài hiên làm Quế Thanh giật mình. Nàng chạy vội ra cửa với nét mặt thật hân hoan rồi lên tiếng:

- Đạo này thầy Hoàng oai quá rồi. Mặc áo dòng cưỡi Honda coi cứ như....

Hoàng vội cướp lời:

- Cứ như người mới tập đi xe gắn máy!?

Quế Thanh ngưng nguẩy:

- Ai dám nói thầy vậy! Thôi biết diễn tả làm sao bây giờ!

Hoàng đổi chuyện:

- Diệu Thanh chắc đã chờ lâu rồi phải không? Xin lỗi, tôi vừa xuống cầu thang thì cha giám luật lại nhờ lên phòng giúp một việc. Thành thử....

Quế Thanh tươi cười:

- Có sao đâu. Ngồi ngắm cảnh viện đại học cũng thích rồi. À mà xin nói lại cho thầy rõ, bây giờ hết còn là Diệu Thanh rồi. Tên nhà chùa đã trả lại cửa thiền. Bây giờ đi học phải tái hồi cái tên Quế Thanh ngày cũ chứ.

Hoàng xua tay:

- Kệ nó, chả cần biết tên nào ý nghĩa và hay hơn, nhưng vì gặp tên Diệu Thanh lần đầu, tôi cứ muốn gọi bằng tên đó hoài. Xin đừng ra lệnh cấm.

- Để làm gì?

- Đâu cần để làm gì.

Quế Thanh như e thẹn quay vội đi rồi vờ hỏi:

- Kỳ hè vừa qua thầy có đi chơi đâu xa không? Có lần ra phố chợ Di Linh mua đồ, Thanh... Quế Thanh thấy trên một chiếc xe đò có ai giống thầy ghê đi. Chỉ mong rằng Quế Thanh trông lầm.

Hoàng cười:

- Có thể trúng. Bởi thực sự tôi đã xuống Sài Gòn rồi xuôi cả miền hậu giang dự một số chương trình hội thảo. Sau đó có ghé chơi thăm một số các cha quen cũng như vài bạn bè.

Quế Thanh nói đột ngột:

- Quế Thanh chỉ muốn thầy ở trong học viện hoài.

Nhưng hẳn tự thấy mình hơi quá lố, nàng tìm nói lảng:

- Hôm nào có dịp mời thầy ghé nhà Quế Thanh ở Di Linh nhé. Quế Thanh biết cả nhà thờ quận lỵ và ông cha sở già vui tính nơi đó nữa. Ba tháng qua, nhiều lần Quế Thanh đã tới xem lễ.

Hoàng cười lớn hơn:

- Hèn chi người ta nhất định bỏ chùa cái một! Sợ chưa gì Q...Quế Thanh đã đem sách kinh ra đọc nhiều hơn cả chúng tôi bên kia nữa!

Nói xong, Hoàng giục nàng đi vào cửa trong rồi quẹo phải theo hướng phòng cha tuyên úy. Mảnh giấy 'đi vắng' gắn trước cửa phòng khiến hai người khựng lại, rồi thủng thẳng bước tới căn nhà khách Quế Thanh ngồi trước. Bầu khí bỗng như thành vắng lặng khác thường. Là chiều chủ nhật nên có lẽ ai cũng bận đi chơi xa hoặc ra phố mua sắm. Dây cột bên tường nhà nguyện tạo cho khung cảnh thêm tịch mịch thâm u. Nắng chiều hắt vào qua mấy

khung cửa sổ như cũng gieo thêm cảm giác đìu hiu. Lâu lâu mới nghe tiếng bầy chim ríu rít gọi nhau trên mái hiên và thỉnh thoảng cũng mới thấy giọng húng hắng ho đâu đó của người gác giang kiêu ông từ tại đây.

Hoàng trịnh trọng lên tiếng như muốn vào đề ngay:

- Quế Thanh định thế nào?

Như đoán trước câu hỏi của Hoàng, nàng chậm rãi đáp:

- Quế Thanh đâu biết làm thế nào. Tất cả chờ ở thầy. Tập giáo lý Quế Thanh đã gần thuộc lòng. Cuốn Thánh kinh Tân ước cũng đọc hết hai lần. Rồi mấy tập sách thầy đưa cũng hoàn tất. Bây giờ thầy có định khảo sát....

Hoàng cười rộ:

- Biết Quế Thanh đã quá sẵn sàng để vào đạo rồi! Hôm nay đến đây chỉ là bàn xem Quế Thanh muốn tổ chức lễ Rửa tội thế nào thôi. Thật ra vì thấy Quế Thanh đang nội trú tại đại học xá, tôi chợt nghĩ đến chuyện nhờ cha tuyên úy ở đây đứng ra lo liệu giùm. Có lẽ càng sớm càng tốt.

Thoáng nghĩ tới lần nhờ cha Quyến trước đây, Quế Thanh như lộ vẻ không vui. Tuy nhiên nàng cũng cố tìm cách nói tránh:

- Sao không đợi thêm ít lâu nữa?

Hoàng bỡ ngỡ:

- Đợi tới chừng nào?

Quế Thanh nhẹ giọng:

- Tới khi thầy được phép làm lễ rửa tội.

Hoàng vội chớp mắt rồi nhìn ra phía ngoài. Thiếu chút nữa chàng đã buột miệng tuyên bố rằng với cương vị một phó tế mình thực sự đã có khả năng cử hành nghi thức rửa tội cho Quế Thanh. Nhưng chàng nghĩ thà không cho nàng biết còn hơn. Thượng sách vẫn là nên nhờ một linh mục khác và mình chỉ nên âm thầm giúp nàng. Hoàng đáp rất tự nhiên:

- Tôi cũng mong ước và chắc sẽ hãnh diện được như thế, nhưng để càng lâu càng thiệt thòi cho chính Quế Thanh. Vả lại, biết đâu vào phút chót tôi chẳng gặp trục trặc để không đạt tới đích!

Quế Thanh tròn đôi mắt:

- Thầy muốn nói mình vẫn có thể đổi hướng đi và...thôi tu?

Hoàng nhìn Quế Thanh, giọng trang nghiêm:

- Dù đã tới năm chót của học viện và bây giờ chả còn bao xa sẽ đến ngày được chuẩn nhận thụ phong Linh mục, thường là vào dịp trước lễ Noel, nhưng chẳng ai trong lớp tôi dám nghĩ mình đã 'ngon lành' để tuyên bố mọi sự sẽ chắc như đinh đóng cột. Đã xảy ra nhiều trường hợp, qua những lý do khác nhau, người ta phải đình hoãn vào phút chót và rồi một số cũng đã buộc lòng bỏ cuộc.

Quế Thanh cũng ngó Hoàng chăm chăm rồi chậm rãi:

- Riêng thầy thì...thế nào?

Hoàng bình thản:

- Tôi cũng chưa thấy gì. Mong cho mọi chuyện sẽ êm xuôi tốt đẹp, nhưng càng gần tới ngày đó càng thấy hồi hộp, lo âu.

Quế Thanh bất giác thở nhẹ rồi nhìn ra bồn cỏ phía sân trong. Nắng đã nhạt. Gió như bắt đầu thổi mạnh hơn. Buổi hội ngộ đáng lẽ gồm toàn những tiếng cười và chuyện vui bỗng dừng đi vào bầu khí

trang trọng rồi vô tình tạo cho nàng một tâm tư trầm buồn nhẹ nhẹ. Một cái gì mông lung xa vắng đang quay quắt trong dạ, trong hồn. Quế Thanh đã thiết tình say lẽ đạo, đã hăm hở bước vào đoạn đường mới với niềm tin tưởng rằng đời nàng sẽ tìm được đầy đủ ý nghĩa, nhưng chẳng hiểu sao tất cả như đang tình cờ dừng lại và trùng xuống lúc này. Lạ lùng quá! Bởi đâu nàng chẳng thấy vui khi phải bàn tới lễ Rửa tội? Có bao giờ nàng nghĩ tới chuyện đổi ý đâu! Quả thật, Quế Thanh còn thiết tha mong mỗi ngày được nhập đạo là khác nữa! Chẳng lẽ nàng buồn chỉ vì biết Hoàng sẽ không thể làm lễ đó cho nàng? Hoặc tại thấy Hoàng như lại muốn sắp xếp để tránh? Vô lý! Chàng đâu nữ. Chớ nên nghi oan!

Hai người tiếp tục im lặng. Hoàng vẫn ngồi trong tư thế đăm chiêu, nghiêm nghị. Mặt chàng坦然 nhiên như lãnh đạm, tựa thờ ơ. Đúng rồi, chàng vẫn một lòng gắn bó với lý tưởng cao đẹp của chàng như bất cứ lúc nào. Điểm hẹn đã gần kề, đường dài đã sắp tới. Chàng sẽ chính thức vẫy tay chào biệt trần đời. Một lần sẽ là vĩnh viễn. Ngày thụ phong, khi mang vào mình cái thiên chức siêu việt đó cũng có nghĩa là chàng sẽ thành người của quần chúng, của đám đông. Rồi Hoàng sẽ chôn chặt nhu cầu tình cảm bình thường của một con người. Chàng sẽ quay lưng lại với những ước vọng, những mộng mơ của

một chàng trai muốn tìm công thành danh toại cho đời, để rồi sẽ chẳng còn vật gì hay người nào trở thành riêng tư với mình nữa. Và bất giác Quế Thanh đã tự hỏi phải chăng cái thiệt thòi, cái mất mát đó sẽ chẳng phải để dành cho Hoàng, nhưng thực sự sẽ hoá nên điều mất mát thiệt thòi của chính Quế Thanh. Nàng chưa một lần dám chính thức suy luận như thế, nhưng quả nhiên cái ý nghĩ lạ kỳ đó cứ hoài luẩn quẩn trong đầu nàng.

Quế Thanh buột miệng hỏi:

- Tại sao làm Linh mục lại phải hy sinh cả những điều tự nhiên và căn bản nhất của con người như thế? Nếu nói rằng Chúa không đòi thì phải chăng Giáo hội đã đi quá?

Hoàng như hơi bỡ ngỡ với câu hỏi khá đột ngột của Quế Thanh. Chàng ôn tồn:

- Quế Thanh nói đúng mà Giáo hội yêu cầu cũng đúng. Tôi đi tu đâu phải để quên đời. Mà làm Linh mục cũng nào phải vì muốn ăn chắc cỗi thiên đàng. Trước sau đây chỉ là một lời gọi mời, rồi kèm theo là một lời đáp tình nguyện. Chỉ có ai nhìn ra ý nghĩa và thấy mình thích hợp mới nên cất bước ra đi để nối vòng tay với Đấng Nhập Thể đã tiên khởi khai

mào cuộc sống phục vụ không giới hạn, không tính toán.

- Nhưng khi nó cao quá tầm tay với của một người trần thì chẳng nên.

- Nếu không được nâng nhắc bằng ân huệ siêu nhiên thì quả thật chẳng ai dám đưa tay với. Như tôi vừa nói, dù có phần khởi cách mấy cũng khó lòng tránh khỏi lo âu.

Quế Thanh lại im lặng nhìn ra ngoài khung cửa. Nàng thừa biết trong lòng mình đang ngổn ngang những ý nghĩ thật mâu thuẫn, trái ngược. Tin đạo, tin Chúa, nàng dư hiểu rằng Ngài sẽ ra tay làm những điều con người không thể thực hiện nổi, điển hình trong trường hợp dẫn thân của Hoàng đây. Lý trí đã cắt nghĩa khá đầy đủ về con đường lý tưởng của chàng, nhưng trong lãnh vực tình cảm, Quế Thanh bất ngờ thấy mình như muốn chống cưỡng để rắng nú kéo lại một cái gì đang sắp mất đi. Rồi mai đây trên nẻo đường Hoàng xuôi ngược lo việc của Chúa, của Giáo hội, có muốn tìm gặp chàng cũng đã khó chứ đừng nói chi đến chuyện ở cạnh kề để chia sẻ mọi cay đắng ngọt bùi của cuộc sống.

Như đọc được phần nào ý nghĩ của Quế Thanh, Hoàng nhìn nàng, giọng tha thiết:

- Nhận phép Rửa tội rồi, chắc Quế Thanh sẽ có thêm ơn của Chúa để hiểu được nhiều điều hơn, kể cả chuyện một người hoàn toàn yêu đời mà lại quyết định đi vào nếp sống khác hẳn người đời. Tôi nghĩ niềm tin sẽ là câu giải đáp cho mọi thắc mắc lằng lo, kể cả của Quế Thanh cũng như của tôi. Cuộc hành trình đi tìm Chân Thiện Mỹ luôn là cuộc mạo hiểm đầy thử thách, lắm chông gai, nhưng không kém phần kỳ diệu, lý thú. Tôi cũng chỉ là một người, với tất cả những yếu mềm, những tầm thường của đại đa số, nhưng khi nhận ra tiếng mời gọi từ cõi siêu việt, tôi thử cố gắng ra đi để đáp lại, mong mình sẽ nên một phiến đá nhỏ bé để xây nên một toà nhà thiêng liêng.

Quế Thanh lim dim đôi mắt:

- Lúc nào Quế Thanh cũng hãnh diện và cầu nguyện cho thầy đạt được chánh quả để luôn có trọn niềm vui trong Chúa, chỉ có điều Quế Thanh cứ lo sợ...

Hoàng cắt ngang:

- Quế Thanh sợ gì?

Quế Thanh như thỏn thức:

- Sợ mai đây thầy đi tít tắp phương trời, Quế Thanh chắc mãi sẽ đơn độc, héo mòn. Và rồi, 'biết đâu Hợp phố mà mong Châu về'!

Hoàng như hốt hoảng:

- Sao Quế Thanh lại nói thế? Cứ làm như lúc nào tôi cũng tìm trốn Quế Thanh không bằng! Tuy công việc rồi có đa đoan cách mấy, chắc mình sẽ có nhiều cơ hội gặp nhau. Rồi Quế Thanh còn bạn bè thân nhân, còn các cha các sơ tại đại học đây luôn tận tình chỉ bảo, giúp đỡ, nhất là còn tình thương dạt dào của Thiên Chúa lúc nào cũng vây bọc che chở. Tôi cũng xin hứa sẽ hằng ngày nhớ đến Quế Thanh trong lời kinh nguyện. Mình hiểu và thông cảm với nhau bằng tâm tư, trong lý tưởng, chắc Quế Thanh cũng phải thấy là cao đẹp và ý nghĩa. Tôi sẽ vui khi biết Quế Thanh hạnh phúc với đoạn đường mới Quế Thanh đang chọn đi vào, chắc hẳn nhờ bàn tay dắt dìu của Đấng tối cao. Tôi xin nhắc lại, niềm hạnh phúc đó cũng sẽ là hạnh phúc của chính tôi.

Lúc hai người bước ra cửa thì mặt trời đã sắp lặn ở phương tây. Sương mù như toả lan khắp mọi lùm cây khe núi. Bất giác Quế Thanh thềm mơ được cùng Hoàng đứng lại hồi lâu để ngắm cảnh hoàng hôn tuyệt diệu trên khung trời Lâm Viên chiều nay.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ vụt qua như cơn ảo mộng. Nàng co người lại rồi như cố ý đi nép vào bên Hoàng. Bàn tay nàng cũng như muốn tìm hơi ấm nơi bàn tay chàng để rồi không còn muốn dứt lìa nữa, đang khi Hoàng xem chừng hồi hải bước vội ra chỗ đậu xe.

Khi bóng Hoàng đã khuất sau toà nhà thư viện, Quế Thanh rẽ trái trở về đại học xá. Gió như lạnh hơn khiến nàng cảm thấy nổi cô đơn ngập tràn. Bỗng Quế Thanh ví mình đang lạc loài tựa cụm mây trôi lững lờ trên đầu. Vũ trụ như trở thành vắng lặng hoang vu. Mùi thơm dạ lý hương bên đường xem chừng hoá nên vô vị. Trong bóng tối nhá nhem, Quế Thanh lầm lũi đếm bước, âm thầm nuối tiếc sao thời gian bên chàng mau tựa tên bay. Nàng bất chợt nhớ lại câu 'Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu'. Phải, tri kỷ gặp nhau có uống ngàn chung cũng vẫn là ít! Quế Thanh chẳng viện được có gì để trách Hoàng, nhưng bỗng dưng man mác một nỗi hờn giận vu vơ trong tâm trí. Bóng Hoàng còn nguyên vẹn đó, mái tóc loà xoà trên vầng trán cơ hồ cũng đang trôi theo đám mây cuối trời. Một điều gì ngây ngất trong đầu. Một cái chi đặng mạn bờ môi. Và trong tim, Quế Thanh thấy lòng băng khuâng vời vợi. Chả dám gọi nó là tình yêu, bởi nó mờ lung xa vắng quá. Nhưng Quế Thanh cứ thấy sợ một cái gì đó sẽ mất

đi như vạt nắng sắp tan dần vào bóng đêm. Cái gì đó đang quấn chặt lấy hồn nàng, làm nàng nhiều phen nghệt thở. Khổ nỗi, tâm tư đành cứ phải khép kín cho riêng mình mình.

CHƯƠNG 9

Quế Thanh ráng ngồi dậy uống ly sữa nóng đặt trên bàn học cạnh giường ngủ. Nàng đã phải bỏ lớp hai ngày nay vì cơn cảm sốt giao mùa. Căn phòng vắng lặng khác thường. Thỉnh thoảng mới nghe tiếng gió rít qua khe cửa cùng với lùm cây sột soạt bên ngoài. Đêm qua chắc mưa nặng hạt nên bồn cỏ trước nhà như còn đẫm nước, ngả nghiêng.

Nhìn qua khung cửa kính còn mờ hơi sương, Quế Thanh bỗng thấy lòng băng khuâng khó tả để rồi ký ức nàng bất chợt như muốn tìm về dĩ vãng. Ai ngờ nổi tháng ngày vụt qua tựa tên bay. Mới hôm nào tưởng chừng vĩnh viễn già từ đèn sách, thế mà giờ đây lại tái ngộ cảnh sách đèn. Trong khoảng thời gian ấy, nàng còn nhớ như in bao biến cố dồn dập xảy đến cho mình, khác nào cuộc đời luôn quay quắt để nàng cứ phải chạy theo chiếc bóng mờ hạnh phúc mãi tìm trốn xa. Và rồi con toán hóc búa trong tâm tư vẫn không tìm ra được đáp số. Tựa con thuyền lúc nào cũng gặp những giòng nước xoáy, chả biết bao giờ mới cặp được bến bình an cho yên hàn sóng gió, bão táp.

Từ chiếc radio nhỏ, tiếng hát Phương Dung của đài phát thanh quân đội bất ngờ vang lên với bản

'Nỗi buồn gác trọ'. Quế Thanh bỗng nghe tê mê trong hồn. Nàng chợt nghĩ thế là mình cũng cùng tâm sự của người con gái trong bài hát. Chỉ khác là mình không đang e ấp chuyện vu quy! Có chăng toàn ấp ủ những chuyện...vu vơ chẳng đầu cuối. Quế Thanh biết, cơn bệnh đã vô tình làm tăng nỗi buồn đơn côi tới độ khó tả. Tuy chẳng có trăng gầy, chẳng lắm gió lửa lay ánh đèn hiu hắt, mà thực sự cũng chẳng dám nói mình đang có ai để mà nhớ nhung sầu muộn, nhưng tâm trạng băng khuâng quả thật đang chiếm ngự tâm hồn nàng. Cư xá đại học hôm nay hoang vắng tựa hồ thành phố ma. Mỗi tiếng lá rơi ngoài hiên tưởng chừng lại gieo thêm cảm giác thê lương, chán chường.

Từ ý nghĩ buồn chán ấy, Quế Thanh bỗng như thấy giận Hoàng. Sao chàng có vẻ vô tình thái quá! Chàng lúc nào cũng ung dung như làn nước êm đềm chảy xuôi theo giòng sông, chẳng hề hay biết, không màng đếm xỉa chi đến lòng sâu bùn lầy rong rêu bên dưới. Hoàng dư biết nàng như đứa bé mới chập chững tập đi, cần được người lớn luôn cận kề chăm sóc. Hoặc giống như một vì sao lạc cần được chàng kéo lôi kéo sẽ mất hút trong tinh cầu giá lạnh đơn côi. Chẳng lẽ Hoàng chỉ biết cầu nguyện để phó mặc Chúa lo cho nàng thôi sao? Nàng cũng là con người đòi hỏi những tâm tình với cảm xúc. Lý trí cùng đạo

giáo thì luôn khô khan, cứng nhắc. Không lẽ Hoàng là người ít tình cảm? Nhưng khuôn mặt chàng, cặp mắt chàng đời nào cho phép mình tin như thế! Vậy thì phải chăng Hoàng đã tự vạch ra cho mình con đường nghiêm khắc để bảo vệ hướng đi tìm lên lý tưởng của chàng?

Quế Thanh tự đặt ra nghi vấn, rồi lại tự cố tìm câu giải đáp. Mãi cũng chưa được thoả mãn như ý, để rồi nàng phải ráng nhủ mình cần chấm dứt nghĩ ngợi vẩn vơ, bằng không chỉ tổ kéo dài thêm cơn đau. Tuy nhiên đầu óc nàng nào có dễ dàng chịu yên nghĩ! Hình ảnh ngày lễ Rửa tội vào đầu tháng trước lại như xuất hiện trong tâm trí. Cho đến hôm nay nàng còn nhớ rõ nét mặt tươi cười khác hẳn mọi khi của Hoàng sau phần nghi thức đổ nước với lời công bố tên thánh 'Têrêxa' của nàng. Nhưng liền sau đó Hoàng lại trở nên nghiêm trang trầm tư, cơ chừng để hết chú ý vào việc lâm râm khẩn nguyện. Và rồi chỉ có thế. Chàng cư xử như một người xa lạ, hoặc chỉ quen sơ nàng. Cung cách ấy khiến Quế Thanh có cảm tưởng Hoàng lại một lần cố tình 'bán cái' cho cha Tuyên úy ở đây. Nhưng chàng nào có hiểu cho rằng dù Linh mục Phong hay Linh mục Quyến cũng không bao giờ có thể thay thế cho chàng được! Tâm tư đâu phải dễ gặp đúng nơi có thể thổ lộ trọn vẹn! Chỉ còn chút an ủi là Quế Thanh

được sơ Lucia nhận hướng dẫn phần thiêng liêng. Tuy nhiên, với vị nữ tu mới quen biết này, nàng không hề đem câu chuyện tu chùa Trại Hầm ra để tâm sự. Những điều thầm kín nhất của lòng nàng thì chỉ có một người là tri âm, nhưng người đó lại như ở mù mịt phương xa, dẫu không gian ngăn cách thật là gần. Người đó, Quế Thanh vẫn thường tự hỏi, chả biết rồi sẽ đóng vai trò gì trong đời nàng mà, dù mới gặp gỡ được vốn vẹn có hơn một mùa lá rụng thôi, đã quả thật chi phối trọn cả tâm tư nàng. Hoàng vẫn còn đó để nàng không hề có lý do mà than khóc như ngày mất Viễn, nhưng Hoàng biết cách trở vì chàng thuộc về một thế giới khác với nàng. Cung đàn vì thế mà mãi lở điệu lạc cung. Mọi vấn vương rồi chỉ đọng thêm sầu tủi. Tâm tư có tha thiết đến mấy cũng chỉ đưa tới tiêu điều, cô quạnh.

Nỗi sầu đau này, Quế Thanh thầm nghĩ, nào có khác chi tâm sự xót xa của nhân vật Bội Thanh trong 'Buổi sáng Bóng tối Cô đơn' nàng mới đọc tuần trước! Phải, Bội Thanh, người con gái cũng mang một phần tên như nàng. Bà Quỳnh Dao có dựng truyện khéo cách mấy thì cũng chỉ diễn tả được một hoàn cảnh bi thảm đến thế là cùng. Rồi nhân vật Can cũng ở một vị thế trớ trêu tựa Hoàng. Tình yêu đành đi vào ngõ cụt. Bất giác nàng tự hỏi chả lẽ mình rồi cũng sắp phải theo chân Bội Thanh

để tìm quên bằng cái chết. Một tình yêu tỏ bày và một tình yêu câm nín, cái nào thường chua xót đắng cay hơn?

Bỗng Quế Thanh giật mình vì có tiếng động, xem chừng có người mở ổ khoá ngoài cửa. Quay lại, nàng nhận ra Quỳnh Hoa, cô bạn ở chung phòng, vừa bước vào vừa lên tiếng:

- Quế Thanh khá chưa? Ráng ăn chút ít cho mau lại sức nhé. Cuối tuần này bọn mình đi party lớn bên Võ bị. Họ tổ chức mãn khoá năm nay xôm lắm.

Quế Thanh âm ự:

- Mình cũng... cố ăn. Dĩ nhiên là mong mau khoẻ lại. Hy vọng được đi chơi với Quỳnh Hoa.

Quỳnh Hoa nhìn Quế Thanh:

- Thấy bồ xem chừng xanh lắm. Ít ngủ sao? Mà coi như bồ có điều chi nghĩ ngợi buồn rầu thì phải.

Quế Thanh cười gượng:

- Có chi mà nghĩ với ngợi! Đau nằm bẹp như thế này ai mà vui được

Quỳnh Hoa tiến lại vỗ vai Quế Thanh:

- Thôi nói chơi vậy mà. Cố tĩnh dưỡng nhé. Mình về lấy tập sách để lên lớp ngay. Chiều nay lại có bài test nữa.

Nói xong, cô nàng chạy hấp tấp ra cửa. Một luồng gió ùa vào khiến Quế Thanh phải vội khép hai nẹp áo len trước ngực. Bỗng đâu nàng như thấy mình vừa thoát cơn tra khảo của Quỳnh Hoa. Mà sao cô nàng này tinh thế! Mới vừa ngó đã biết mình ngủ ít mà nghĩ ngợi nhiều. Dĩ nhiên Quế Thanh phải chối hết, cũng như phải trả lời cho xong về câu chuyện đi party bên trường Võ bị, chứ trong thâm tâm nàng nghĩ có các vàng mình cũng chẳng đi. Cái hình ảnh không mấy tốt đẹp về anh chàng Sinh ngày nào ngoài phố chợ còn như ám ảnh nàng. Rồi gần đây nữa, mấy ông sinh viên của chính viện đại học này cũng mấy lần làm Quế Thanh bực mình không ít. Thành ra đề cập tới chuyện đàn đúm party chỉ tổ làm nàng khó chịu thêm.

Đã có những lúc Quế Thanh tự hỏi phải chăng mình đang tự làm khổ mình khi có lối sống cơ hồ quá khác biệt với các bè bạn. Có thật người ta nham nhở, bê bối? Có phải mình cần hết sức nghiêm trang mới mong tránh được phiền toái sau này? Nhưng còn những đứa bạn mình thì sao? Xem chừng đa số

đều vui sướng thản nhiên cả. Có đứa nào phải đặt vấn đề này nọ đâu!

Nhiều lần rồi, vào những ngày nghỉ cuối tuần, Quế Thanh cũng theo bè bạn đi bát phố hoặc thăm các thắng cảnh quanh thị xã, nhưng về nhà dường như lần nào nàng cũng chỉ thấy buồn thêm. Nhóm bạn gái trong học xá cứ như luân phiên nhau rủ rê mời mọc, cô này khoe phở Bưởi đường Hàm Nghi ngon nhất nước, cô khác quảng cáo tiệm mì vịt Thanh Ký đường Phan đình Phùng chẳng đâu bằng, rồi quán cháo gà số một Hà đức Bản ngay cổng trường Đoàn thị Điểm đường Trương vĩnh Ký, hoặc chè sáu món thượng hạng bên trường Tàu Tân Sanh... Ngay cả những nhà hàng nổi tiếng như Chic Shanghai, L'Eau Vive hoặc Mékong, Quế Thanh cũng đều có dịp cùng bè bạn tới ăn. Chẳng hiểu tại sao, tiệc tùng càng lớn, liên hoan càng linh đình thì nàng lại càng thấy lòng trống vắng. Từ thâm tâm, nàng mơ hồ lo sợ những ngày vui gượng gạo rồi đây sẽ chỉ gọi lại những kỷ niệm rã rời. Chính Quỳnh Hoa và vài cô bạn thân khác cũng phải bỡ ngỡ về nàng. Có đứa làm bộ nói đùa rằng bởi Quế Thanh đẹp nên nàng buộc lòng phải tỏ vẻ lãnh đạm, làm cao. Nhưng nàng chẳng mấy quan tâm lưu ý. Điều hệ trọng là ở hồn mình, người ngoài nào thêm bớt cho mình được chút gì buồn vui!

Nhưng rồi hôm nay nàng lại phải đương đầu với tình trạng căng thẳng rối ren trong tâm trí. Có sự là thế nào? Không lẽ lại chỉ tại Hoàng? Mà Hoàng làm sao? Đâu phải Quế Thanh chưa biết rằng, dù muốn dù không, Hoàng cũng sẽ chẳng làm chi được cho nàng, một khi định mệnh đã rõ rệt an bài. Khổ nỗi, biết là một chuyện, còn quên đi để vui với cuộc sống lại là một chuyện khác. Mà còn khổ hơn nữa, tâm sự đó sẽ chẳng hề chia sẻ được với ai, kể cả với chính chàng. Chỉ còn nước thui thủi tự đếm bước mình đi. Cỏ hoa hai bên có ngậm ngùi cũng ráng nín lặng. Sỏi đá dưới chân có tui hờn cũng phải làm ngơ. Để rồi với tháng ngày qua đành cố nén từng nhịp đập của con tim cho tâm tư bớt giao động, bẽ bàng.

Quế Thanh như mê dại bàng hoàng. Nỗi cô đơn như xâm chiếm, như gặm nhấm hồn nàng để nghe tứ bề đầy ắp nhớ thương, cho nàng thầm mơ ước giá có ai giúp mình phép màu mà khâu kín lại được con tim để lòng bớt rạo rức. Thật trớ trêu, càng sợ nghe những bản nhạc buồn, Quế Thanh càng như muốn nhắm mắt, dù chắc rằng sẽ chỉ lại thấy nỗi nùng thêm trong hồn, chứ nào phải có chút hy vọng sẽ hoan hỉ theo tiếng nhạc đàn sáo của Lộng ngọc với Tiêu lang! Thế là bất giác môi nàng đã nhâm nhi theo giọng của ban tam ca nào đó mà ca tụng “Những bước chân âm thầm”, và rồi dấu trong xót

xa tuyệt vọng, nàng thầm mơ được Hoàng tới thăm, dù chỉ một phút giây, dù không nói lời nào, cho rằng thông già bớt hờn tủi, cho mây trời thoi rã rời, cho gió đỡ lạnh và cho sầu ngưng lắng đọng trong mắt biếc đã mỗi mòn vì nhung nhớ, đợi chờ. Cùng lúc, lời thơ ngọt lịm của thi sĩ họ Hàn bỗng dung như rộn rã trong trí Quế Thanh: Ở đây sương khói mờ nhân ảnh, Ai biết tình ai có đậm đà!

Quế Thanh tự nhủ nỗi niềm và tâm sự của Thuý Kiều xưa tại lầu Ngưng Bích có buồn thì chắc cũng chỉ như tâm sự của mình lúc này là cùng. Mà cô Kiều còn may mắn biết làm thơ để ngâm 'vài bốn câu' cho đỡ buồn, chứ với mình chỉ biết câm nín, như thảo mộc, tựa đất đá. Chả khác chi nàng Chiêu Quân đời xưa chỉ biết ôm kín nỗi sầu riêng trên đất Hồ để nhìn cỏ lá phai sắc úa màu.

Buồn quá, Quế Thanh đứng dậy mở cửa bước ra ngoài để men theo dãy hành lang hẹp đi tới căn phòng khách lớn. Lúc nàng sắp ngồi vào đàn piano để thử dạo vài bản cho khuây khoả thì trời bỗng đổ mưa nặng hạt. Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà khiến Quế Thanh đành quay lại chỗ ghế salon để ngồi nhìn mưa bên ngoài. Mưa như trút nước, tựa hồ trút theo cơn hờn giận vô hình. Từng cơn gió rít dường như muốn phụ hoạ để đập phá trả thù. Chả

biết trời thù đất hay đất hận trời? Mà cả hai cùng hoài cảm nín. Ngày nào trời đất mới hiểu được nhau để con người bớt bơ vơ lạc loài?

Từ chỗ giận Hoàng, Quế Thanh bỗng dựng quay ra giận mình. Đúng rồi, chỉ tại mình nhút nhát dè dặt quá nên mới thành nông nổi thế này. Mình cứ đòi đóng vai trò và giữ cung cách một ni cô khiến Hoàng làm sao thấy được những ngõ ngách của tâm tư mình. Ngày còn khoác áo nhà chùa thì không nói chi, chứ hôm được ngồi lâu giờ cùng Hoàng bên phòng khách Năng Tĩnh, mình đã hoàn toàn đổi nếp sống, có sao còn vẫn cứ e dè vô lý như thế? Một cơ hội bỏ lỡ là một đời ân hận, với mỗi tình đơn phương tẻ lạnh nào nề. Nào ai đền bù được cho bớt xót xa lúc này! Ai cấm mình không được nói chữ yêu thương? Ai có quyền cản mình sống thật với con tim? Ai dám bảo người con gái dậy thì không được phép mơ ước thuộc trọn về người mình yêu? Nếu không, nhắc đến Bồng lai Nát bàn sẽ còn có nghĩa chi? Quế Thanh tự hỏi vì đâu mình đã không bạo thêm một chút nữa để nhìn thẳng vào mắt chàng mà tỏ tình. Biết đâu nơi đáy lòng chàng cũng cuộn cuộn muôn đợt sóng thương yêu đang đợi chờ được cộng hưởng đáp ứng! Bây giờ chắc muộn quá rồi. Có gọi thầm tên chàng ngàn vạn lần đi nữa cũng bằng không. Có ân cần vỗ về con tim ray rứt cũng

chỉ là thừa. Đại ơ là đại. Ngu hời là ngu. Giá mà mình khôn được thêm một tí, nhất định chiều hôm ấy phải có một nụ hôn, dẫu là vội vã, hay ít ra những vòng tay ôm đầy ấp ân tình, để trời đất sẽ phải cùng xao xuyến, ngất ngây. Nối tiếp sẽ phải là những buổi cùng dắt tay dạo chơi đây đó, qua những con đường có bóng cây êm mơ, cho bầu trời cao nguyên thêm nồng ấm, cho hoa cỏ hai bên sườn đồi thêm nở tươi, nhất là cho nụ cười của mình giữ mãi được nét thắm hồng, rạng rỡ. Lúc đó mỗi bờ thác khe suối sẽ phải là một góc nào đó của thiên đường. Những cánh anh đào bên rừng thông sẽ hoá thành những ngọn nến thấp sáng hồn mình. Nghe chừng hơi lãng mạn tình **tứ** đấy, nhưng chàng và tôi cùng có quả tim trong thân xác để nhận cũng như cho đi những cái đẹp nhất của đời người. Có chi là xấu, là gớm ghê đâu! Dẫu Chúa dẫu Phật cũng chẳng nở tổ giác kết án. Mà chỉ thương chỉ yêu thầm kín thôi cũng được, miễn là mình biết chàng giống như chàng biết mình đang yêu. Chả cần làm chi hay nói gì thêm nữa. Chỉ cần ánh mắt chiếu sáng đời nhau và hơi thở sưởi ấm tim nhau. Chắc cả hai đều không mong đợi đời hỏi chi hơn thế. Nào cần Hoàng phải theo chân nhân vật Trương vô Kỵ của 'Đồ long ký' để từ chức giáo chủ hầu dẫn Triệu Minh đi lập tổ ấm riêng. Không, nhất định không. Chỉ một chữ yêu ngầm hiểu với

nhau là xong. Như kiểu nói 'ắt có và đủ' trong toán học. Như căn bản vui sống của loài người qua mọi thời đại. Bởi tình yêu đã phát xuất từ chính Thượng đế tối cao, nên mọi hiện hữu đều phải bao gồm trong tình yêu. Thành ra nhà văn nào đó đã viết không ngoa rằng tình yêu là tôn giáo thứ nhất của loài người, tại vì từ tình yêu mà có mọi sự cũng như thiếu tình yêu con người sẽ không còn là con người nữa.

Riêng với Hoàng, đã hẳn chàng đang ôm ấp lý tưởng cao vời, nhưng nhất định phải có những lần chàng đã nghĩ như mình đang nghĩ đây. Mà có thể chàng còn bình thường, còn nhân loại hơn nhiều người khác nữa. Cái khuôn mặt tinh tường, cái dáng dấp nghệ sĩ cùng với cái giọng nói đầm ấm ấy không thể nào thuộc về những cỡ người khô khan tình cảm. Buổi chiều chia tay hôm nào, chắc Hoàng phải làm ra vẻ thật vội vã để che giấu nỗi cảm xúc bên trong. Không chừng chàng cũng đã phải can đảm và giằng co lắm khi phải mượn hết bàn tay của Linh mục Quyến tới Linh mục Phong để giúp mình. Lỡ một điều là mình đã không kịp nhận ra, khác nào đẩy chàng đi mau hơn vào khúc đường phân cách ly biệt. Lỗi tại mình hết. Ráng mà chấp nhận nỗi đam mê trong niềm ân hận giày vò, cấu xé. Đừng nên than trách chàng tàn nhẫn hững hờ nữa.

Thế là Quế Thanh như muốn nổi điên. Ruột gan nàng nóng tựa lửa, đồng thời lại có cảm giác giống như mình đang mộng du, đầu óc quay tít với một cơn mơ huyền hoặc. Nàng dăm dăm ngó ra lối đi trải sỏi dọc theo hàng cây soan. Thời gian chờ mong sao nó lâu dài và tàn nhẫn thế, nhất là khi phải mong chờ trong ảo tưởng, tuyệt vọng! Bởi tương lai là vòm trời tối đen mờ mịt, mà hiện tại cũng chẳng tươi sáng đủ để có sức đánh thức kỷ niệm thời ấu thơ cho lòng bớt cô quạnh, nã nê.

Cơn mưa dứt từ lúc nào nàng cũng không hay. Tiếng ồn ào tan lớp phía dưới xa khiến nàng như chợt tỉnh để hiểu rằng giờ break trưa đã tới. Không chừng mấy chàng sinh viên cùng lớp sẽ theo chân nhóm nội trú ghé cư xá để thăm nàng. Thế là Quế Thanh vội vã trở về phòng, vừa đi vừa ho khan theo luồng gió lạnh.

Lúc người phụ tá nhà ăn bưng lên cho nàng tô cháo đậu xanh để ăn trưa thì sơ Lucia cũng vừa bước vào cửa. Sau mấy lời thăm hỏi bình thường, người nữ tu đặt tay lên trán Quế Thanh rồi tươi cười nói:

- Đầu Quế Thanh bớt nóng rồi. Chắc Thánh nữ Têrêxa thêm lời cầu cho mình đấy. Nhưng xem

chùng da còn hơi xanh, cố giữ đừng ra gió mới mau hết.

Quế Thanh vừa thổi cháo vừa đáp vội:

- Cảm ơn ma sơ.

Sơ Lucia kéo ghế ngồi kế bên rồi ra vẻ ân cần:

- Thật ra rất nhiều người mới lên ở Đà Lạt chưa quen khí lạnh nên dễ bị đau lằm. Tốt hơn cứ phải mặc áo cho thật ấm.

Quế Thanh như ngoan ngoãn:

- Vâng, ma sơ nói đúng lằm.

Sau mấy phút im lặng, vị nữ tu lại nhìn Quế Thanh thân mật:

- Tôi thấy Quế Thanh lâu nay như có điều chi buồn thì phải. Có đúng vì thế mà ưa mặc áo màu tím không? Tôi chẳng tin chỉ vì nhớ nhà. Lớn rồi mà!

Quế Thanh hơi lúng túng:

- Nhớ...nhà thì có, nhưng buồn thì chả thấy lý do gì ma sơ ạ.

Giọng sơ Lucia như thêm vỗ về:

- Bây giờ Quế Thanh đã tin Chúa. Ngài sẽ chăm sóc và hướng dẫn mọi bước chân mình đi. Chẳng làm gì mà phải buồn lo. Có thể với tâm hồn tế nhị, Quế Thanh thấy không vui với một số bạn bè ngổ ngáo, nhất là mấy ông sinh viên loại...trẻ không tha già không thương bên văn khoa. Nhưng rồi riết sẽ quen. Đâu cũng sẽ vào đấy.

Quế Thanh như thở phào nhẹ nhõm sau câu phỏng đoán cùng với lời cố vấn ...xa vời của sơ Lucia:

- Vâng, Quế Thanh cũng nghĩ thế. Cầu mong Chúa thêm ơn sức để vượt qua được mọi chông gai thử thách đường đời.

Rồi như để kéo câu chuyện xa hơn theo tư tưởng vị nữ tu, Quế Thanh khẽ mỉm cười:

- Cứ như ma sơ thế này có phải sướng không. Chẳng còn chi phải lo lắng phiền toái nữa. Lúc nào cũng có Chúa ở cận kề. Đúng như người ta bảo: Tu là cội phúc, tình....

Sơ Lucia ngắt vội:

- Phúc thì đâu cũng phúc được. Tất cả tùy ở mình thôi. Chỉ có kẻ quen ảo tưởng rồi đứng núi này

thấy núi kia cao mới là khổ. Ham mộng mơ mà quên thực tế cuộc đời thì dẫu ở bậc nào cũng chẳng bao giờ được an vui.

Quế Thanh cơ hồ vừa tỉnh thức. Mấy câu trao đổi đơn giản của vị nữ tu đã vô tình giúp nàng hiểu rõ hơn về mình, để nàng bất ngờ tự nhủ cần phải ngược nhìn lên cao để gặp được ánh sáng và nghị lực.

Chiều hôm đó, Quế Thanh ráng theo sơ Lucia lên nhà nguyện Năng Tĩnh xem lễ. Nàng bỗng thấy phần khởi khác thường. Rặng hoa giấy hai bên đường như rục màu hơn. Mấy chòm mimosa xem chừng quyến rũ hơn và hoàng hôn cũng trở nên đẹp hơn trên những chòm núi phía xa.

CHƯƠNG 10

Nhà thờ lớn Đà Lạt sáng nay như từng bừng nhộn nhịp khác thường. Còn một tuần nữa mới tới ngày lễ Giáng Sinh, nhưng nhiều người đã lầm tưởng hôm nay bên đạo đang tổ chức buổi đại lễ với cờ quạt hoa đèn giăng khắp quanh thánh đường. Lúc bước tới gần mặt tiền nhìn ra đại lộ Yersin, người ta mới đọc được hàng biểu ngữ để hiểu rằng sáng nay có lễ phong chức cho một tân Linh mục.

Với truyền thống huấn luyện các tu sinh theo chương trình chín năm, kể cả một năm đi thực tập, Học viện Giáo Hoàng Piô X thường sắp xếp để lớp cuối cùng được thụ phong Linh mục vào dịp Noel. Ban giám đốc mong nhìn thấy lớp đàn anh có cơ hội thi hành chức vụ thánh này ngay tại chủng viện cũng như các họ đạo kế cận, trước khi họ vĩnh viễn ra đi làm việc tại các địa phương nguyên quán.

Thói quen cố hữu vẫn là ai nấy trở về địa phận mình trực thuộc để chịu chức. Đôi khi gia đình ngỏ ý xin tổ chức lễ thụ phong ngay tại giáo xứ mình đang ở, một phần để cho việc di chuyển và chuẩn bị được thuận tiện dễ dàng, phần khác như để khích lệ các bạn trẻ thêm quảng đại mà noi bước dẫn thân phục vụ 'Nước Trời'.

Người bạn thuộc cùng địa phận Đà Lạt của Hoàng đã chọn phương thức này để về lãnh chức tại quê miệt Biên Hoà. Riêng Hoàng vừa vì không muốn cảnh trống kèn đình đám có phần rườm rà thái quá thường xảy ra mỗi khi có lễ truyền chức tại xứ đạo gốc, lại vừa như để chiều ý vị Giám mục đáng kính, nên đã nhận thụ phong ở nhà thờ chính toà giữa tỉnh Đà Lạt đây. Cũng may, ban phụng vụ của địa phận phối hợp với nhà thờ lớn Io chuẩn bị hầu hết mọi chi tiết nên Hoàng đỡ phải chạy tới chạy lui. Dĩ nhiên phần thánh ca đã có các chủng sinh từ học viện ra phụ trách, cùng với sự cộng tác của ca đoàn Séraphim thuộc giáo xứ. Đặc biệt hơn nữa, các Linh mục từ những họ đạo lân cận cũng thấy thuận tiện để góp mặt đông đủ trong thánh lễ đồng tế.

Một tuần lễ tĩnh tâm chung với cả lớp trước đó đã thực sự giúp Hoàng nắm vững được nét bình thản từ trong nội tâm cho tới cung cách bên ngoài. Hướm đời đã xem chừng dứt khoát rõ rệt. Tháng năm còn lại chỉ là để dành cho tha nhân. Buồn vui từ nay quy hướng về một mình Thiên Chúa là người bạn lòng chính yếu. Thôi rồi những phút giây phải lưỡng lự đắn đo hoặc suy nghĩ viễn vông.

Nhưng lúc nghĩ đến chuyện phải tổ chức lễ thụ phong, Hoàng lại sợ cảnh náo nhiệt ồn ào. Chàng

còn sợ hơn nữa khi người ta nhân danh tôn giáo để rước xách phô trương linh đình mà rồi trong tâm tư chỉ là trống rỗng. Hôm nay, câu thách đố này đang xảy đến cho chính chàng. Dù muốn dù không, chàng cũng phải chấp nhận cái lễ nghi trọng thể lồng trong những khuôn khổ đã định sẵn từ lâu. Nhất là ở hệ thống đạo, việc lễ lạy phải theo nghi thức quy củ, với phép tắc nề nếp đâu ra đấy. Dẫu có muốn giản dị hoá cách mấy cũng chỉ bớt được đôi ba chi tiết nhỏ bé phụ thuộc. Thôi đành chiều ý...trăm họ. Rồi mai tất cả cũng sẽ qua đi.

Ngay từ sáng sớm Hoàng đã ra tòa Giám mục để đúng giờ cùng Đức cha lái xe ra địa điểm tấn phong. Như chàng dự đoán, vị chủ chăn địa phận vừa thấy chàng đã cất tiếng hỏi:

- Sao ông 'thầy sáu' đêm qua có ngủ ngon giấc không? Hy vọng thoát cảnh quá hồi hộp đến độ chẳng chợp mắt nổi như tôi ngày xưa.

Hoàng mỉm cười:

- Dạ lúc đầu nằm mãi con không nhắm mắt nổi. Nhưng riết rồi mệt quá cũng ngủ được dăm ba tiếng.

Vị Giám mục vồn vã:

- Thầy giỏi đấy. Nay mai thử hỏi lại các bè bạn, nhất định có nhiều người phải thức trắng đêm.

Hoàng vội tiếp:

- Con không rõ họ ra sao. Nhưng quả thực con đã gặp cảnh đó dịp lãnh chức phụ phó tế. Có điều vì hồi hộp lẫn lo sợ nên quên cả mệt luôn.

Lúc ngồi trên xe rời nhà Đức cha, ký ức ngày chịu chức 'năm' mươi mấy tháng trước đây như còn theo đuổi ám ảnh tâm tư chàng. Cái khoản giáo luật quy định phải dứt khoát nhận đời sống độc thân khi lãnh cấp phụ phó tế quả thật đã khiến nhiều tu sinh không tránh khỏi những đêm trần trọc suy tư, mất ngủ. Dĩ nhiên một số đã quyết định bỏ cuộc ra về khi thực sự nhận ra rằng đặt bước chân phạm trần vào biên giới cõi thần thiêng đã là điều thách đố quá lớn lao với mình. Hôm nay, thời điểm gay gắt ấy đã qua. Chức Linh mục sẽ chỉ như một ấn tín được trao tay cho một võ quan đến ngày mãn khoá, lòng trí đã chín mùi và sẵn sàng mang hung phục, lãnh kiếm cung.

Trong một phút giây bất ngờ, Hoàng bỗng thấy nổi lo sợ lại tràn ngập tâm tư. Hình ảnh những anh chàng phi công Thần Phong của Nhật Bản ngày nào như lảng vảng nơi đầu óc. Câu hỏi vu vơ chợt đến

như đòi chàng trả lời phải chăng hôm nay mình cũng sẽ được đưa ra trình diện dân chúng, sẽ được tôn phong là một thứ anh hùng, được mọi giới ngưỡng mộ chúc khen, để rồi người ta sẽ tiễn đưa chàng vào chốn biên cương của tử thần. Không. Mình không sợ gian khó, nhưng mình chẳng bao giờ muốn làm anh hùng. Hãy nguyện cầu cho tôi. Hãy hỗ trợ, đỡ nâng tôi. Xin đừng phong thần cho tôi. Chớ coi tôi là một loại superman siêu phàm. Tôi nào có khác chi ai đâu. Trước sau chỉ là muốn thử bước theo tiếng gọi thiêng liêng một lần. Mà một lần ở đây lại là cả một cuộc đời liên tục, triền miên.

Cả Quế Thanh nữa, hãy hiểu rằng tôi đâu có là thánh. Tôi biết tôi còn phàm trần hơn cả Quế Thanh nghĩ về tôi. Tất cả cơ nguyên chỉ là tôi còn ấp ủ được một niềm tin nơi tâm hồn. Cũng chính cái niềm tin này đã là lời đáp cho một lần Quế Thanh chất vấn tại sao tôi phải đi theo con đường hiểm hóc gai chông này. Mà điều đáng nói là hôm nay đoạn đường chông gai ấy mới thực sự bắt đầu. Tôi mới quen biết Quế Thanh đây thôi, nhưng có thể Quế Thanh đã là người hiểu tôi hơn bất cứ ai khác, bởi chính Quế Thanh đã một lần thử lửa để nhìn ra được những gì thầm kín nhất nơi tâm hồn tôi. Ở điểm này, tôi có thể nói một cách hơi mâu thuẫn

rằng Quế Thanh thực sự hiểu tôi yếu đuối hơn ai khác có thể hiểu được.

Lúc xe ngừng trước cửa gian thánh, Hoàng mới như tỉnh táo trở lại. Rồi lần lượt các nghi thức cứ theo thứ tự và chương trình để diễn tiến. Cuộc rước mở màn với thánh giá nến cao, ban tây nhạc và hai hàng Linh mục đồng tế dài như bất tận. Các vị giáo sư của học viện xem chừng hãnh diện và hân hoan lộ ra mặt. Đức Giám mục chủ phong đi cuối cùng, uy nghi trong phẩm phục đại trào với gậy vàng và mũ 'cà cuống'. Lúc đám rước tiến vào cửa chính nhà thờ thì các hàng ghế hầu như đã chật kín. Ai cũng quay ngang nhìn cho được thầy tân chức đang từ tốn bước đi trước mặt Đức cha. Tiếng ca trầm bổng đầy nét hào hùng linh thiêng của ca đoàn cộng với âm thanh réo rắt của giàn đại phong cầm tạo nên một bầu khí cực kỳ tưng bừng trọng thể. Trống ngực Hoàng không khỏi đập liên hồi. Đôi mắt chàng chớp mãi cũng chưa thấy hết cảm giác rưng rưng xúc động. Phải rồi, Ngài đã gọi và hôm nay đang đặt con lên hàng khanh tướng của Ngài. Ngài đưa con từ chỗ là tạo vật mọn hèn, là bầy tôi vô tài kém đức để trở nên bạn hữu thiết thân, được diễm phúc chia sẻ nguồn ân sủng và hoan lạc thần thánh. Ôi ghê sợ quá! Còn gì đáng kinh khiếp hơn? Hay đây là chuyện hoang đường? Phải chăng con đang là một

thứ Cô Bé Lộ Lem được tiến cử vào hoàng cung? Một thứ David đang chặn cừu được đấng Tiên tri cho gọi vào rồi xúc dầu phong vương?

Bất giác Hoàng thấy mình như vô cùng nhỏ bé, bất xứng. Mồ hôi vô tình thấm ướt cả hai bên thái dương.

Nhưng rồi phút giây phải tới đã tới. Đôi bàn tay run rẩy của Hoàng đã được xúc đầy dầu thánh. Vị chủ phong ân cần trao phẩm phục tế lễ và cả bộ chén cũng như đĩa thánh. Lời tấn phong đã chính thức cho chàng được tham dự thánh chức Linh mục vĩnh cửu của các Tông đồ tiên khai để thánh hoá, để lãnh đạo, để dạy dỗ, để thứ tha...Tim chàng như bùng cháy. Đôi tai như ù đặc và cặp mắt chói loà. Chàng tự thầm nhủ từ nay mình đã là một người khác. Khác cho đến trọn đời. Cho tới muôn kiếp. Linh mục nghĩa là phải có bàn tay của đấng Tối cao. Có con tim từ ái xả kỷ không giới hạn. Có bản lãnh kiên vững tựa núi Thái sơn. Cả cuộc đời sẽ phải là muối mặn để ướp cho trần đời khỏi hư. Mọi lời nói và hành động phải trở thành ánh sáng soi lối muôn dân. Ước mơ và hy vọng của mình sẽ phải là nguồn hạnh phúc tha nhân. Thế là phải trở nên mọi sự cho mọi người. Gia nghiệp mình chỉ còn lại chính Thiên Chúa và tình thương của Ngài.

Các Linh mục đàn anh đã lần lượt tiến lên đặt tay trên đầu chàng, như một cử chỉ thân ái huynh đệ sâu xa. Thật là khích lệ, ủi an. Ai mà không bồi hồi, xúc động! Đằng sau Hoàng, gia đình thân quyến cũng đang liên kết hỗ trợ chàng trong niềm hãnh diện hân hoan khôn tả.

Hoàng đã không khóc. Nhưng ở hàng ghế bên dưới, Quế Thanh đã khóc thật nhiều. Khóc cho thoả cơn vui hay cho vơi nỗi buồn, nàng cũng chẳng biết. Nếu không có sơ Lucia và Quỳnh Hoa bên cạnh, chắc nàng đã khóc thật to tiếng. Dĩ nhiên đây là lần đầu trong đời Quế Thanh được dịp tham dự lễ truyền chức một Linh mục. Trớ trêu thay, người đóng vai chính trong buổi lễ hôm nay lại là kẻ Quế Thanh hằng ôm ấp hình ảnh ngày đêm. Mừng cho chàng? Hãnh diện vì chàng? Phải lắm. Nhưng đời người nào chỉ luôn đơn giản như thế! Để rồi, giữa buổi lễ nghi long trọng hào hùng nhất, Hoàng còn đang đó rạng ngời giữa hàng nến sáng trưng, chững chạc tựa một viên tướng giữa hàng quân dũng mạnh, Quế Thanh lại thấy như đang thực sự mất chàng. Hoàng vẫn hiện diện trước mắt, nhưng âu là chàng đã khởi sự cách xa. Chàng đã thuộc về một thế giới khác. Tháng năm của chàng sẽ là dành để cho mọi người. Đâu còn thời gian nào là riêng tư của nhau?

Lúc Hoàng bước lên bàn thờ đứng cạnh Đức Giám Mục để hành lễ, Quế Thanh bỗng thấy bàn thờ hoàng đến ngậy ngất. Vòm giáo đường như dâng lên thật cao. Nàng cố nén cơn xúc động để quỳ xuống theo mọi người chấp tay cầu nguyện. Theo hơi thở dập dồn, Quế Thanh thì thào khẩn xin cho chàng được trọn vui trong thánh ân tràn đầy của Chúa, cho mình được luôn can đảm bước đi giữa những chông gai của đường đời cô quạnh.

Trong buổi tiếp tân sau lễ, lúc theo khách tới gặp chúc mừng tân chức, sơ Lucia lên tiếng méc:

- Cha 'mới' biết không, lúc nãy Quế Thanh khóc như mưa vậy đó! Ít thấy ai mừng mà rơi lệ cỡ ấy.

Hoàng vội nhìn Quế Thanh đang e thẹn, rồi mỉm cười:

- Giá tôi có được một phần nước mắt như thế thì chắc buổi lễ hôm nay sẽ nổi hơn nhiều. Có lẽ tại lần đầu Quế Thanh được dự nghi thức truyền chức đó. Mong ma sơ và tất cả tiếp tục cầu cho tôi nhé.

Dĩ nhiên Hoàng biết những gì đã xảy ra trong tâm tư Quế Thanh, y như chàng đang biết về mình. Ở hoàn cảnh này, tất cả chỉ còn là âm thầm, câm nín. Gặp nhau chưa nhiều nhưng hai cõi lòng đã tựa hồ

hai cung đàn hợp điệu xứng âm. Cử chỉ gói ghém hết tâm tình. Ánh mắt đã là ngàn lời trao gửi. Nhưng hôm nay, mong sao Quế Thanh hiểu cho tôi trọn vẹn. Chắc Quế Thanh đã hết tin vào mệnh số rồi, nhưng một cái gì tương tự như thế đang xảy ra cho chúng ta. Tôi đã không cưỡng lại được. đành chịu thua để cho niềm tin vô hình kéo lôi đưa đẩy. Mình sẽ không mất nhau đâu. Tình yêu cao thượng sẽ không hề tàn héo. Tôi sẽ ấp ủ trong hồn những tâm tình đẹp nhất của Quế Thanh dành cho. Hình bóng dịu hiền của Quế Thanh sẽ còn sống động mãi trên bước đường tìm về lý tưởng của tôi. Quế Thanh hãy ra về để vui bên bè bạn. Đừng quên luôn giữ nụ cười trên môi cho ngày tháng có ý nghĩa, cho đường đi thấy bóng hương hoa và cho tâm tư luôn thanh thản an bình. Trong hướng đời mới, Quế Thanh sẽ được Chúa nắm tay dẫn dắt đi vào một tình sử khác. Hạnh phúc đang chờ Quế Thanh ở cuối chân trời.

Lúc về tới học xá, Quế Thanh thấy nhức đầu kinh khủng. Quỳnh Hoa rủ khéo cách mấy nàng cũng nhất định từ chối qua nhà hát đại học dự buổi văn nghệ Noel của sinh viên văn khoa trình diễn. Dĩ nhiên Quỳnh Hoa mất dịp trở tài ở một vài tiết mục để người bạn chung phòng thưởng thức. May mắn, sơ Lucia đã bỏ ngang buổi xem hát để về trò chuyện cho Quế Thanh đỡ buồn. Trong lúc tâm sự, nàng đã

ngỏ ý theo sơ về Bảo Lộc dự tuần lễ tĩnh tâm sau ngày Giáng Sinh.

Thế là kỳ nghỉ tam cá nguyệt đầu tiên của nàng được lồng khung và ghi dấu trong bầu khí thanh lặng của khu tập viện Dòng Mến Thánh Giá Tân Thanh. Qua sự giới thiệu đặc biệt của sơ Lucia, Quế Thanh được đón tiếp và đối xử như một thiếu nữ dự tu và ở cùng nhà với các tập sinh. Chương trình tĩnh tâm không có chi là khó khăn với nàng bởi Quế Thanh đã quá quen với nếp sống thanh tịnh của một ni cô trong chùa. Nhưng nhiều người, kể cả sơ Lucia, đã phải sửng sốt bởi về nàng.

Nhờ mấy ngày cầu nguyện và nghe giảng, Quế Thanh đã phần nào lấy lại được niềm phấn khởi ban đầu. Nàng như cảm được bàn tay nhiệm mầu Thiên Chúa nơi mình rõ rệt hơn và nghe âm vang trong hồn tiếng nhủ bảo yêu thương là hy sinh, là quảng đại.

Chẳng may trên đường trở lại Đà Lạt nàng bị tai nạn xe hơi gần Liên Khương. Bạn bè kéo tới dân y viện thị xã thăm hỏi nhưng Quế Thanh vẫn còn như mê man. Hơn hai ngày sau được tin Hoàng tới phòng bệnh nàng mới bắt đầu tỉnh. Trong một lúc xúc động, nàng thổ lộ:

- Quế Thanh đã ghé thăm và đã cầu nguyện tại nhà dòng Tân Thanh, Bảo Lộc. Bây giờ với Hoàng, với cha, là người đầu tiên Quế Thanh xin ngỏ điều này: Quế Thanh nhất định sẽ xin vào tu dưới đó. Có thể vào kỳ hè tới.

Rồi như với nỗi cảm xúc tốt cùng, nàng nhìn Hoàng nói thật chậm:

- Chỉ còn giải pháp đó cho Quế Thanh vẫn giữ được chút vui trong hồn. Xin trả lại cho cha Đà Lạt với những buồn vui hồn giận và những buổi đợi chờ vu vơ trong cơn mưa chiều giăng mắc. Hết rồi những mộng mơ huyền diệu xa vời. Cha hiểu cho Quế Thanh nhé.

Hoàng lim dim đôi mắt:

- Với Quế Thanh, cái gì cũng khác biệt, cũng bất ngờ. Tôi chỉ mong ước dù ở đâu hay làm gì Quế Thanh cũng luôn được vui. Ngoài ra chả còn biết nói chi với Quế Thanh lúc này.

Quế Thanh rung rung:

- Cha đã đi tìm hạnh phúc trong lý tưởng của cha. Còn đâu thời giờ để nói, để làm gì được nữa!

Hoàng như hốt hoảng:

- Quế Thanh đừng nghĩ thế. Tôi vẫn luôn là Hoàng của ngày nào. Đâu phải Quế Thanh không biết rằng khi quyết định làm Linh mục, tôi nào dám có ước vọng cao xa như A Lịch Sơn đại đế hoặc Thành Cát Tư hãn để chinh phục thế giới. Trước sau chỉ là một mơ ước nhỏ bé mong đáp lại phần nào tiếng gọi từ trên cao. Vả lại....

Quế Thanh cắt ngang:

- Thì cha đi về cõi thánh đất tiên, để người khác ở lại cõi phàm trần bơ vơ, hiu quạnh.

Hoàng như cổ phân trần:

- Nào phải vậy! Có ai ở, ai đi đâu. Riêng tôi vẫn mãi mãi là người như mọi người. Biên giới cõi tu và đời, như Quế Thanh đã một lần thử, chỉ là một giòng suối bé nhỏ, lúc nào người ta cũng có thể dễ dàng vượt qua. Nhưng khi đã một lần thề hứa, chẳng ai nữ tự ý tìm quay trở lại. Mong Quế Thanh cũng đồng ý như thế.

Câu chuyện phải ngưng lại khi bác sĩ tới quyết định đưa bệnh nhân qua phòng chụp quang tuyến X lần thứ hai. Hoàng ra xe vừa lúc trời đổ mưa như trút nước. Con dốc nhà thương bỗng như trơn trượt khác thường, trơn trượt như nẻo đường tâm

tư thầm kín trong chàng. Gió cũng thổi mạnh hơn. Cơn lạnh như bao trùm phổ xá. Bất giác Hoàng nhủ mình phải cố giữ cho ấm lồng ngực và tránh cho đôi tay khỏi run rẩy, đôi bàn tay còn thơm mùi dầu thánh ngày thụ phong.

ĐOẠN KẾT

Nghe tiếng chuông reo, sơ phụ trách phiên trực vội vã bước ra cổng. Cha Hoàng mau mắn tự giới thiệu rồi ngỏ lời xin được gặp chị tập sinh Têrêxa Quế Thanh. Vì là dịp tết nguyên đán, mà khách lại là một Linh mục, nên bề trên cho Quế Thanh được rộng phép ra phòng khách một mình và không hạn định thời giờ.

Tuy nhiên, cơ hồ cả hai cùng hiểu rằng lúc này chả cần trò truyện tỏ bày dài lâu nữa. Họ chỉ muốn ngồi bên nhau một lần để chứng kiến cái gì cao quý nhất trong đời đang xảy ra với họ. Tình yêu lý tưởng hôm nay đã thắng những tình cảm vị kỷ tầm thường trong hồn. Chỉ bằng ánh mắt, họ trao và nhận những ước vọng cùng hẹn thề sẽ hy sinh cho nhau trên đường phục vụ, dẫn thân. Thế là đủ để cả hai cùng thấy xúc động khi cùng hiểu rõ rằng Chúa đang chứng giám và chúc phúc cho mối tình cao đẹp diệu vợi này.

Trước khi ra về, Hoàng có cho biết chàng đã nộp đơn xin được chuyển từ nhà thờ lớn Đà Lạt, nơi chàng được cử về làm việc từ mùa hè vừa qua và cũng chính là nơi Quế Thanh đã tới chứng kiến lễ chàng thụ phong, để đi làm việc tại một thí điểm

truyền giáo cho người Thượng. Rồi bắt chước câu nói của Quế Thanh dịp chàng ghé dân y viện thăm nàng ngày trước, Hoàng bảo chàng cũng sẽ trả Đà Lạt lại cho dĩ vãng, một dĩ vãng của chấp ngã và u mê, dẫu tràn đầy những hình ảnh và kỷ niệm luôn vời vợi như những hàng thông bao quanh ngọn tháp thánh đường cao vút, hùng vĩ.

Quế Thanh rưng rưng nước mắt:

- Bây giờ Quế Thanh chẳng còn ước mơ gì hơn nữa. Gần bảy tháng trời nơi tập viện này, Quế Thanh đã tìm lại được bình an cho tâm trí. Hôm nay gặp lại nhau, mình đã hiểu nhau trọn vẹn. Quế Thanh không còn ích kỷ để phải sợ mất Hoàng nữa. Trước kia Đà Lạt đã trở thành thánh địa tình yêu với Quế Thanh, nhưng bây giờ tình yêu đã nở lan khắp chốn. Quế Thanh sẽ chẳng bao giờ muốn là nàng Ngu Cơ tự hủy mình nơi đất Cai Hạ, nhưng mong ước cho Hoàng luôn mang chí khí của Hạng Vương để anh dũng lên đường. Hoàng hãy ra đi và yên tâm về Quế Thanh. Quế Thanh lúc này được mang trên mình chiếc áo màu đen mỗi ngày, màu áo mà Quế Thanh đã từng mến thương từ dịp ghé học viện lần đầu. Chúc Hoàng được trọn vui. Đừng quên rằng mỗi phút giây đều có một người đang nhớ tới và nguyện cầu cho Hoàng.

Khi bóng Hoàng đã khuất sau cánh cổng, Quế Thanh chạy vội vào nhà nguyện. Quỳ trước tượng Đức Mẹ Đồng Trinh, hai hàng nước mắt nàng bỗng tuôn rơi ướt đầm đôi má. Mấy ngọn nến trên cung thánh như cũng nhỏ giọt cảm thông với nàng.

Ngoài trời gió vi vu thổi qua hàng cây khuynh diệp ngả nghiêng. Nắng chiều đang đổ dài theo những rặng trà chạy tấp tít dưới chân đồi.

Thung lũng Hoa Vàng

Cuối đông Mậu Thìn

